

卷之五

הגדה של פסח

ליל אבותינו

בעריבה מדויקת בנוסח ובמנהגי
מסורת אבותינו לדור ודור

למשן תספר באזני בנך

זמא לארץ ע"י

ביתן סאסדר רבי אברהם וילנהיים וסדרת
הרב הראש ליהודי סודיה

ניסן תשס"ח

שאל את הרב

לכל שאלה וכוונות
בהלכות חינוך וכללי ענין
אנחנו זמינים להשייעך
בטלפון ובאינטרנט

050.553.8220

במה נשים צריכות נאמן ישראל?
הקדשו ובריכותו לאשת חלל בנדר
חובות ועריות והנבחה והט"א והידור של אביו
מדוע רבו ונחלו רבי אברהם חסידה ודע"א הנקדשה
והיה באמנות רוב לכולם כל חסידים

החובות הן לרבותם ברבות עד בלי די לחיוב חסידים
האין הן חקוקות חיים לידה וכל חסידים
אשר עבדו שעת רבה והחוקים בנפש חסידה ודע"א הנקדשה

מרכז מורשת

לחיות בדרך ובכבוד בישראל
מרכז מורשת ותרבות
HERITAGE CENTER

טובה פרנקל
עיצוב ועיצוב התנהגות
054.8471.361

כל מידע שמדבר לרוב מידע חסידה
אין להחזיק בכל דבר שידע
ללא אישור מרכז

לְאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ

אות זכרון לדור ודור, לאיש הנאמן על העדה
אשר מסר את חייו ונפשו בשליחותו למעננו
להוציאנו מארץ הנכר, ולהביאנו אל ארץ מבטחים
לשמור את הדרך תפארת מסורת היהדות בקרבנו
ולהנחיל התורה והמצוות בנפשות צאצאינו
והיה כעמוד אש לפני המחנה

אבינו מורנו רבנו הגדול כמוהר"ר

רבי **אברהם חמרה** זללה"ה

הרב הראשי ליחודי סוריה

נאמנים אנו כולנו למורשתו מורשת ישראל הטהורה
ולעד נשמור את הדרכותיו והליכות חייו.

וַיִּזְצִיאוּנוּ..

עם ישראל כולו מתרגש לקראת חג הפסח, אבל אנחנו מרגישים חזק יותר את התחושה של הנאולה. יש לנו קשר מיוחד ומוחשי יותר!

יחד עם ההודיה על גאולתנו ממצרים, אנו מוסיפים עוד שבח ותודה לבורא העולם, על הניסים והנפלאות שעשה איתנו שגאולנו ויצאנו מסוריה.

כשיצאנו מארצות סוריה – לקחנו עמנו אוצרות מופלאים, אוצרות גדולים של מסורת יהודית מפוארת, ורגשות נאמנות לקיום המצוות כפי שנתנו אבותינו. חבוקים הם בליבנו, ולא נותר עליהם לעד!

חג הפסח – זהו הזמן של "הגדרת לבנך", זמן של חיבור מדור לדור, ולכן, נרגש אני להגיש בפניכם את הגדה מרהיבה זו, המסמלת את היופי וההדר שבכם ישראל, יחד עם חיבור עמוק, חזק ומיוחד למסורת שלנו. הגדה מיוחדת זו היא כפי שהנהיג רבנו הגדול, אבי מורי הרב אברהם חמרת. זתע"א, על פי מסורת אבותינו.

גם השנה נתאסף יחדיו משפחה ומשפחה, נתענג ונשמח את
חירותנו כבני מלכים, נתענג על המאכלים ועל המסורת
המשתמרת מדור דור, נמשיך באמונה את רגשות השמחה
גם לדורות הבאים, שימורנו כולם ובעז"ה נראה בשמחתם
מתוך אשר, עושר ובריאות, תרום קרן ישראל ולשנה הבאה
בירושלים הבנויה, אמן.

הברכה אחת היא מעומק ליבי, לרעייתי היקרה מלכי תחי',
הנאמנת במסירות עד אין קץ לבלל פעילותי, ואף בפרט
עתה בהוצאת הגדה זו אשר הושקעו בה שעות מרוכות של
עמל. תבורך משמים ונזכה לראות בפירות עמלנו, לנחת
מכל צאצאינו היקרים, ולדורינו היקרים ולבני משפחותינו.

באהבה רבה ובחוקרה עמוקה,

בברכת פסח כשר ושמח!

הרב בנימין חמרה

סיפורה נשל הגדה

בעברית:

בעברית وباللغة العربية:

לפני כמאה וחמישים שנה, היו ההגדות של אבותינו בסוריה, כתובות בשפת לשון הקודש – באותיות עברית שגם השפה הערבית כתובה בעברית (תעתיק)

باللغة العربية:

לפני כחמישים שנה, מכיוון שליחודים רבים היה קשה לקרוא בעברית את השפה הערבית לכך הודפסו ההגדות בסוריה בשפת הערבית.

ביום אשר גאלנו וגאל את אבותינו הגענו לארץ מבטחים ושוב חזרנו לשפת העברית, אך מתוך רצון חזק לשמר בדיוק את הנוסח המקובל, מוגשת בפניך ההגדה המושקעת כשהיא גם בשפה הערבית ובקטעים נבחרים עם 'תעתיק' מושלם מתוך שפת אבותינו המחבר בין הדורות לנו ולבנינו.

התעתיק נבנה בהשקעה עצומה מתוך רצון עמוק ובשפה המדוברת בכדי לפאר לך את החג עם החן המיוחד והאוטנטי שלנו!

הגדה זו יוצאת לאור

לעילוי נשמות המנוח
יעקב (ג'ק) לוי בן ג'מילה ע"ה
נלב"ע שביעי של פסח ה', תשמ"ז
ומרת

ויקטוריה (שרכאטי) בת סלחה ע"ה
נלב"ע ד' תשרי התשע"ה

In memory of
JACK & VICTORIA LEVI A"H

נדבת
'ידיד בית אבא' האדון הנכבד
אברהם (אלבר) וברטה לוי
ומשפחתו היקרה חי"ו

יהי רצון שיזכו לאריכות ימים ושנים
מתוך בריאות איתנה אושר עושר וכל מילי דמיטב
ויזכו לראות בביאת גואל אמן

לעילוי נשמות
המנוח היקר דודי
שרון גרדי בן ליוזה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמות המנוח
נורי חכים ג'רדה בן לאה ע"ה
חיים חכים ג'רדה בן ג'מילה ע"ה
זאב לאטי בן רחל ע"ה
ומרת ג'מילה אלפקס ג'רדה בת
בחייה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמות הקדושים

אחותי מרת עליזה ליוזה ע"ה בת הנרייט תבדלט"א
וילדיה משה, יצחק הלל והנרייט לאה ע"ה
סבי צבחי בן ג'מילה ע"ה סבתי טרה בת בלוס ע"ה
דודי עבדו בן טרה ע"ה
סבי יעקב ג'ק בן חסיכה ע"ה סבתי ליוזה בת בלוס ע"ה
סבא אברהם בן לטיפה ע"ה סבתא מרגלית בת רחל ע"ה

יהי רצון שיזכו כל המסייעים לאורך ימים ושנות חיים הם ובני משפחתם אמן.

הצלחה ובריאות
איתנה לידידע היקר!
הארון שמעון ופריאל
לח ילדיו וכל משפחתו
הכבודה.

הצלחה ובריאות
איתנה לידידע היקר!
הארון מרקו ובקה
חזקור ילדיו וכל
משפחתו הכבודה.

לעילוי נשמות
האשה הכשרה הנפטרת
בקיצור ימים ושנים
מרת לוריס כולי ארזי
בת רחל ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמות
האשה הכשרה מרת
פרידה (פרדוס)
בת טרה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

משמעות הבדיקה הוצאת כל החמץ מהבית שלא
יכשל ח"ו באכילתו בפסח

مفهوم البيديقا هو اخراج الحامض من البيت
لئلا يغلط ويأكله باليساح

משמעות הביטול החשבת החמץ כעפר הארץ.
והסיבה לכך אחרי הבדיקה, שמא נשכח כזית חמץ
שיכול לעבור עליו בפסח

مفهوم البطول هو ان نحسب الحامض مثل طراب
الأرض والسبب لذلك بعد البيديقا لئلا ننسى
اي حامض بالبيت ويحمل عليه عافون باليساح

סדר בדיקת רחמן

אור לארבעה עשר מדקן את רחמן לאור הער. (ואם חל ערב פסח בשבת מדקן בליל שישי)

- ليلة الأربعة عشر - ليلة العرية - نفحص الحامض على ضوء الشمعة.
(ואذا חכת העריה بالنبت نفحص الخميس باللیل)

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתו, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו, לתקן שם יי"ר וה"א באותיות נא"ו וה"א ביחודא שלים (יהוה) בשם בלי ישראל, ובשם בלי הנפשות והרוחות והנשמות המותחנים אל שרשי נפשנו רוחנו ונשמותנו ומלבישיהם והקוברים להם שמבללות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ומבל פרטי אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, הכל פרצוף וספירה פרטי אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, הריני מוכן ומזומן לקום מעת עשה ודבקן לבדק את רחמן לאור הער במדקן שברשותו בליל ארבעה עשר לחודש ניסן אשר הוציאנו ממצרים ומצרים לבדק את אור לארבעה עשר, מדקן את רחמן לאור הער, לבער שאר רחמן הנמצא ברשותו בחורן ובסדקן. כדי לעשות נחת רוח ליוצרת ולעשות רצון בראש, לתקן שרש מעשה זו במקום עליין.

ויחי רצון מלפניך יהוה - אלהיך ואלהי אבותינו, שתהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך מעות זו, ויעלה לפניך כאילו פגע בכל המעוה והראויה לכן במעוה זו.

על־כן נקוה לך יְהוָה — אלהינו, לראות מוֹרָה כְּתֹפָאֶרֶת עֵץ, לְהַעֲבִיר צִלִּים מִן הָאָרֶץ, וְהַאֲלִימִם כִּרְחֹק וּפְרוּחַן, לְחַנּוּן שֶׁלֶם בְּמַלְכוּת שְׁדֵי, וּכְלִבְנֵי בָשָׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמּוֹךְ, לְהַפְעֹת אֵלֶיךָ כְּלִדְשֵׁי אֶרֶץ, יִכִּירוּ וְיִדְעוּ כְּלִי־חֶשֶׁב וְתִבְלֵה, כִּי לֹךְ חִסְדֶּךָ כְּלִי־כֶדֶד, תִּשְׁכַּע כְּלִי־לֶשֶׁן, לִפְנֵיךָ יְהוָה — אֱלֹהֵינוּ יִכְרַע וְיִפֹּל, וְלִכְסֹד שִׁמְךָ יִקְרָ יְהוָה, וְיִקְבֹּל כֶּלֶם אֲדִיעֵל מִלְכֻתְךָ, וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מוֹרָה לְעוֹלָם עֹד, כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וְיִשְׁלִמֵנו עַד תִּמְלֹךְ בְּכֶבֶד, בְּכַתוּב בְּתוֹרַתְךָ יְהוָה — יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד, וְנֹאמַר, וְיִהְיֶה יְהוָה — לִמְלֶכֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בְּיָם הַזֶּה יְהוָה יְהוָה אֱחָד וְשֵׁמוֹ אֱחָד:

וְאָמַר אֱלֹהֵינוּ תִשְׁמַע לְקוֹל יְהוָה — אֱלֹהֵינוּ הַיּוֹשֵׁר בְּעֵינֵי תַעֲשֶׂה וְתִאֲנֹת לְמוֹשְׁתֵינוּ וְשִׁמְרַת כָּל־הָעַם בְּלִי־מַחְלָה אֲשֶׁר־שִׁמְתֵנוּ בְּמַעֲרִים לֹא־אִשִּׁים עֲלֵינוּ כִּי אֵין יְהוָה — רַפְאֵל:

שְׁבַע פַּעֲמִים: גִּרְלִיגִל דְּכֶדֶד וְאֵד לְתַחֲסִינָה:

שְׁבַע פַּעֲמִים: לֵב טוֹדֹר בְּרֹאֲלֵי אֱלֹהִים וְיִהְיֶה נִכּוֹן וְיִדַּע בְּקִרְבֵּנוּ:

יְהִי לְרַעַן | אִמְרוּ־נָא לְבִי לִפְנֵיךָ יְהוָה — שְׂרֵי וְנֹאֲלֵי:

שְׁתֵּי פַעֲמִים: וְיִדֵּי | נָעַם אֲדֵינוּ אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וְנַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כְּתַנָּה עֲלֵינוּ וְנַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כְּתַנָּה:

לְאַחֵר מִכֵּן יִכְרַע בְּשִׁמְחָה, וְיִבְדּוֹק הֵיטֵב, וְאֵל יִקּוּץ בְּבִדּוּקָה:

يارك بفرح، ورفحص منيح، وما يستتر باليديقا

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל בְּעוֹר חֲמִיץ:

אחר הבדיקה יעשה הביטול, וזו מצות עשה דרבנן
וקודם הביטול יאמר בקשה זו:

- بعد البيديقا يعمل البطول ، وهو وصية من الخاخيم وقبل
البطول يقول هذا الطلب:

לשם יחוד

קדשא בריך הוא ושכינתו, ברחילו ורחימו, ורחימו ורחילו, ליתרא
שם יידי ודיא באותיות ואי ודיא ביהודא שלים (ומה) בשם כל ישראל, ודיי מקום מצות
עשה דרבנן שאור וחמין כליל ארבעה עשר בחדש ניסן, כדי לעשות נחת הוד ליהודי
וילעשות רצון מוראנו, להקין שרש מצות זו במקום עליין.

ויהי רצון

מלפניך יהיה יאודנוי אלו ואלו אבותי, שתורה השוכה ומקבילת
ורצויה לפניך מצות זו, ועלה לפניך באלו בעתי בכל המצוות הראויות לכן במצות זו, ואיתה האל
הגדול העבוד והעורא, עזרה את נסורתך ולכה לשתתתה לנו, ותבטל כחות השטאנא והקלפה,
וכל אייבך (סמאל) וכל שנאך (סמאל) מורה יכרה, ומלכות תרשעה מורה תעקר ותשבר
ותכלם ותבגשם במורה ביכוע, וחסר מענו יען (סמאל) ואנשה (סמאל) ומלך עליה מורה אתה
יהיה יאודנוי לבדך, בחסד וכרחמים, בעזק וכמשפט, ואת צמות דיה עבוד מורה הצמיה,
וקרט תרום בישעתך, כי לישעתך קיט ועפיט כל רחום, יהי לרצון | אמרי לי והקין לבי לפניך
יהיה יאודנוי צורי ונאלי שתי פעמים יודי | נעם אדני אלהי עלי ועשעה ידעו כוננה עלי
ומעשה ידעו כוננה

ואח"כ יאמר כל חמירא וכו' שלוש פעמים, ויבין משמעות כל חמירא שהוא
כולל שאור וחמין. ובפעם השלישית יוסיף את המילה הזקרה.

- بعد ذلك يقول "كال حاميرا.. ثلاث مرات، وفيهم معنى"
كال حاميرا" الذي يشمل العجين والخمير. وبالمرّة الثالثة يزود كلمة
هفقیר.

כֹּל חַמְדִּי דָא

דאיכא ברשותי, דלא
חזיתה ודלא בערתה,
לבטיל ולהוי כעפרא
דארעא:

ואם אינו מבין בלשון תרגום, יאמר הביטול בלשון שמבין,
בלשון הקודש או בלע"ז [וזה תרגומו ללשה ק:]*

- وإذا ما فهم لغة الترجوم ، يقول البطول باللغة التي يفهمها، سواء بالعربية أو بلغته الأصلية
[وهذا ترجمتها بالعربية]:

כָּל־חֶמֶץ וְשָׂאֹר
נִשְׂיֵשׁ בְּרִשּׁוֹתַי
וְשֵׁלָא רֵאִיתִיו,
וְשֵׁלָא בִּעְרַתִּיו,
יִבְטֵל וַיִּהְיֶה
בְּעֶפְרָה הָאָרֶץ.

كل فطير ونخير الموجود ياذاي الذي لم اراه والذي
لم احرقه يكون باطل ومحسوب (مباح) كطراب
الأرض

אחרי הביטול יאמור בקשה זו:

- بعد البطول يقول هذا الطلب

יהי רצון

מלפניך יהוה יאהודנוי אלהינו ואלהי אבותינו,
שהתן לנו כח ויכלית ועזר וסיוע לפשפש בנגעי בתי הנפש אשר
נואלנו בעצת יצרנו הרע. אנא יהוה יאהודנוי הפרד נא מעלינו
עד הרע שביצער הרע ותופכנו ותלבנו בבח היצר הטוב. השיבנו
אבינו לתורתך, וקרבת מלכנו לעבודתך, והחזירנו בתשובה שלמה
לפניך. ותרפא את מאתים וארבעים ושמנה אברים ושלש מאות
וששים וחמשה גידין של נפשנו ושל גופנו רפואה שלמה. והעלה
ארוכה ונורא לכל תחולאנו ולכל מוכאבינו ולכל מכותינו. כי
אל חפא רחמן ונאמן אתה. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד
שמוך והצילנו מאסור חמין אפרו מכלי שחא. בשנה זו ומכל שנה
ושנה הבאה עלינו לחיים טובים ולשלום, אמן. יהוה לרצון אמרי פי
והענין לבי לפניך יהוה יאהודנוי עזרי ונאלי:

סדר עשריפת חמץ

ביום י"ד בניסן יקיים מצות הביעור על ידי שריפה,
והיא מצות עשה מהאוריינת לסברת חז מאן דאמר,
في يوم العربة يعمل وصية يبعور الخامض بحرقه
،وهذه الوصية من التوراة.

■ וקודם השריפה יאמור בקשה זו:

قبل الحرق يقول هذا الطلب

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנותה, ברחמי
וירחמי ורחמי רחמי, ליהא שם יידיה אבא ונתת
והיא ביהא שלים (יחיד), בשם בלי ישראל, הריני
מוכן ומזמן לקים מצות בער חמץ בסרפה לשרפו
ביום ארבעה עשר לחדש ניסן, כדי לעשות נחת
רחח ליוצרי ולעשות רצון בראנו.

ויהי רצון מלפניך יידיה... אלהי ואלהי אבותינו,
שתתא חסוכה ומקבלת ורשיה לפניך מצוה זו של
שרפת החמץ. ועלה לפניך כארץ מקומו מצוה פסיל
אלהינו תשרפון כאש. ותבער חזות הטמאה
והקלפה. וכל איביך (ממאלי) וכל שונאיך (מליות)
מנחה יכרה, ומלכות הרשעה מנחה תעקר ותשבר
ותכלם ותבניתם במנחה בימינו.

על כן נקח לך, יידיה... אלהינו, לראות מנחה
בתפארת ענן, להעביר נחלים מן הארץ, והאלילים
כרות יכרתו, לתקן עולם במלכות שדי, וכל בני
בשר יקרא בשמך, להפנות אליך בלידשע ארץ,
ויכיר וידע כל יושבי תבל, כי לך חברה כל בריך,
תשבע בלידשון, לפניך, יידיה... אלהינו יכרעו
ויפלו, ולמבד שמך יקר יתנו, ויגבול כלם את על
מלכותך, ותמלך עליהם מנחה לעולם ועד. כי
המלכות שלך היא, ולעלמי עד תמלך בבבד.
בכתוב בנחתך יידיה... ימלך לעולם ועד: ונאמר,
יהיה יידיה... למלך עלי כל ישרא' ביום ויהא יהיה
יידיה אהר ושמנו אהר:

■ ואחר כך ישרוף את החמץ.

ולאחר השריפה יאמור בקשה זו

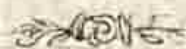
بعد ذلك يحرق الحامض، ويقول هذا
الطلب

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנותה, ברחמי
וירחמי ורחמי רחמי, ליהא שם יידיה אבא ונתת
והיא ביהא שלים (יחיד), בשם בלי ישראל, הריני
מוכן ומזמן לקים מצוה עשה כן הנחיה
לבטל שאר חמץ ביום ארבעה עשר לחדש ניסן,
כאשר צונו יידיה... אלהינו בנחתך הקדושה:
אך ביום הראשון תשביט שאר מכותיכם, כדי
לעשות נחת רוח ליוצרי ולעשות רצון בראנו. ויהי
רצון מלפניך יידיה... אלהי ואלהי אבותינו,
שתתא חסוכה ומקבלת ורשיה לפניך מצוה זו של
בטל שאר חמץ ביום זה כארץ בעתו בכל הנחיה הראויה
לכון כה, האל גדול העבר העושר, עוררה את
בפיתך ולכה לישועתה לנו. ותבטל נחת הטמאה
והקלפה הקבצים שאר חמץ, וכל איביך (ממאלי)
וכל שונאיך (מליות) מנחה יכרה, ומלכות הרשעה
מנחה תעקר ותשבר ותכלם ותבניתם במנחה בימינו:

ובכן הן כבוד

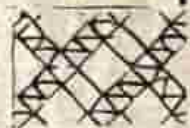
לעבוד, תחלה ליראיו, ותקנה טובה לחורשיו, ופתחון פה לטובתם
לה. שבעה לארבע, ששן לעיד, תמנית קרו לזר עבד, תריבת
זר לקריש משקד, במערה כיסוה

ובכן צדיקים ורא ושמד, ושרים ועלו, וחסדים כרנה
גילו, ועמלוח חקפין פיה, ותרשעה כלח בעשן תכלח, כי העביר
ממשלת ודון מן הארץ

ותמלך אתה דא דעה — אלהי מנצח על כל מעשד, סד
עין משן כסוד, וברושלים עיר מקדש, וכפושב בדברי קדש:
ימלה דעה — לעולם אלמנה ציון לזר נדר תלחיה וזה לרען
אמריי וציון לבי לפנד דעה — צדי ואלה

ואח"כ יאמר כל חמורא ובר שחש פגמים, לכן משמעת כל חמורא
שחא מלל שאור וחזון, "ובפעם השלישית חסין את המילה חסר."

- بعد ذلك يقول "كال حاميرا.." ثلاث مرات، ويفهم
معنى "كال حاميرا" الذي يشعل العجين والخمير، وبالمرّة
الثالثة يزود كلمة فقير.

ל

כ

א

ר

י

פ

ה

דַּאִיכָא בְּרִשּׁוֹתַי, דְּלֹא
חֲזִיתָהּ וְדִלֹא בְּעֶרְתָּהּ,
לְבִטִּיל וְלִהְיוּ כְּעֶפְרָא
דְּאַרְעָא:

וְאִם אֵינוּ מְבִין בְּלִשׁוֹן חֲרוּם, יֹאמֶר הַבֵּיטוּל בְּלִשׁוֹן שְׂמִיךְ, בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ אוּ בְלִע"ו [וזה
חֲרוּמוֹ לְלִשׁוֹן יק:]

- وَإِذَا مَا فَهَمَ لُغَةَ التَّرْجُومِ ، يَقُولُ الْبَطُولُ بِاللُّغَةِ الَّتِي يَفْهَمُهَا، سِوَاءً بِالْعَرَبِيَّةِ أَوْ
بِلُغَتِهِ الْأَصْلِيَّةِ [وَهَذَا تَرْجُمَتُهَا بِالْعَرَبِيَّةِ]:

כָּל-חֲמִץ וְשֶׂאִוֹר
נִשְׂיֵשׁ בְּרִשּׁוֹתַי נִשְׁלֵא
רְאִיתִיו, וְנִשְׁלֵא
בְּעִרְתִּיו, יִבְטֵל וַיִּהְיֶה
בְּעֶפֶר הָאָרֶץ.

كُلُّ فَطِيرٍ وَخَمِيرٍ الْمَوْجُودِ بِإِذْنِي الَّذِي رَأَيْتُهُ أَوْ لَمْ أَرَاهُ وَالَّذِي حَرَقْتُهُ أَوْ لَمْ أَحْرِقْهُ
يَكُونُ بَاطِلٌ وَمَحْسُوبٌ (مَبَاح) كَطَرَابِ الْأَرْضِ

ואחר הביטול יאמרו בקשה זו:
- بعد البطول يقول هذا الطلب

יהי רצון מלפניך יידיה... אלהינו ואלהינו אבותינו, שתרחם עלינו ותשמרנו ותצילנו מאסור
חמין אפרו בכלי שהוא, שנה זו וכל שנה ושנה בלוינו חיינו. וכשם שבערנו החמין מרשותנו
חיים חיים, כן תזכנו ותסיענו ותעזרנו ותאמננו לבער היצר הרע מקרבנו. אגא יידיה... הפרד נא
מעלינו צד הרע שביצר הרע, ותזכנו ותלבנו בכח היצר הטוב, ותזכנו לזכך נפשנו ולהאיר בה
והללוסי בה כח והארה גדולה ולהתקשר למעלה בקדושה עליונה, ותמיד תשרה ותגדל עלינו
קדושה העליונה. קדשנו במעונותיך, תן חלקנו בחורתיך, שבענו מנחתך, שמחו נפשנו בישועתך,
וטהר לבנו לעבדך באמת, ותעזרנו על דבר כבוד שמך ותמלא משאלות לבנו לטובה לעבודתך,
אמן. יהי רצון | אבירי פי העין לבי לפניך יידיה... צירי וגאלי

כשחל ערב פסח כשבת שורפין את החמץ ביום שישי, וזהו לאכול בשבת בזמן המותר את כל
החמץ המועט שבבית והמותר יפסול אותו מאכילת כלב ע"י חומר ניקוי חריף ויאבדו בכיור.

إذا حكمت العربة يوم الشبات تحرق الحاميص يوم الجمعة. ونحترس ان نأكل الحاميص بالوقت
المسموح وإذا زاد قليل من الحاميص ننزعه برش مواد التخليط واتلافه في المجاري.

עירוב תבשילין

כשחל יום טוב בערב שבת, אסור לאפות או לבשל מיום טוב לשבת אלא אם כן עשו עירוב תבשילין. בערב יום טוב ייקח חלה או מצה ובנוסף תבשיל אחר שראוי ללפת בו את הפת (כגון ביצה מבושלת). יניחם כדי לאכלם בשבת.

إذا حكم العيد يوم الجمعة، ممنوع تخبز أو نطبخ من العيد للسبت إلا إذا عملنا "עירוב". يوم الخميس نأخذ قرص مصا مع أي طبخة (مثل البيضة المسلوقة). ونأكلهم يوم السبت.

ברוך אתה
יהוה יאחד ונהי
מלך העולם, אשר
קדשנו במצותיו,
וצונו על מצות
ערוב:

(٢) ملاحظة : ينبغي تناول طعام العيروب يوم السبت ويفضل عند الوجبة الثالثة
(سيعودا شيليشيت) סעודה שלישיית

וַיֹּאמֶר

وَيَقُولُ:

בְּהֵדִין עֵרֹבָא

יְהֵא שְׂרִי לָנָא לֵאפִיִּי וּלְבִשְׁוִלִי
וְלֵאֲטָמוֹנִי (וְלִמְשַׁחֲט)
וְלֵאדְלוֹקִי שְׂרָגָא וּלְמַעְבֵּד
כָּל-צָרְכָנָא מִיּוֹמָא טַבָּא
לְשַׁבְתָּא:

טוב לומר בלשון הקודש או בשפה שמבין:
الذي لا يفهم لغة الترجوم ،
يقول باللغة العبرية: أو اللغة التي يفهمها

בִּזְהָהָעֶרֶב

יהא מתר לנו לאפות ולבשר
ולחטמין (ולשחט) ולהדליק
נר ולעשות כל צרכינו מיום-
טוב לשבת:

بهذا العيروب يكون مسموح لنا ان نخبز و نطبخ و نظمر (ونذبح) ونشعل الشمع
ونعمل كل احتياجانا من يوم العيد للشبات.

מאוסטרופוליא

סגולה נפלאה ללמוד בערב פסח האגרת הזאת

מאת המקובל רבינו שמשון מאוסטרופוליא חי"ד, וזהו לשון קודשו:

שְׁלוֹם לְרַבְנֵי אֶרֶץ, עֲדָרֵי גֵדֵר וְעוֹמָדִים בְּפָרִיז, יִצְיָלִים וְזֶה — מִכְלִין וְחֵרִין, כָּלֶם קִדּוּשִׁים
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, כָּל־חֵד לִפְנֵי חֲרָפָה מִקְשָׁה וּמִתְרִין, וְעַל־רֵב שְׁלוֹמָכֶם הִתְעַנֵּי מִעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אֲמֵן
סֵדָה, בְּתִכְלִית הַקְשֹׁר, אֹדוֹת הַעֲנָן שֶׁבִּתְבִּב כְּבוֹד תִּזְרְחוּ אֵלַי, מִזֶּה שְׁרֵשְׁמֹתִי הַסִּימָנִים דַּצ"ךְ עַד"ש
בְּאִח"ב וְהַקְשָׁה מִר עָלַי, וְהִיאֵךְ גִּרְמוֹת הַנְּאֻלָּה בְּאִלֵּי הַסִּימָנִים, וְעַכְשֵׁי אֲנִילָה הַדְּבָר בְּרָמָז לְכַבֵּד
תִּזְרְחוּ, וְיֵצֵא כְּבֶרֶק חֲצֵי לִפְנֵי, וְהָא רַחֵם יִכְפֹּר.

והנה אכתב לכבוד תורתו מה שכתב האר"י ז"ל

בקונטרס שלו הנקרא "פלאות רבות", בשער
ט"ו הנקרא "שער יציאת מצרים", פרק ג' דף
מ"ב עמוד א', וזה לשונו:

הנה כבר הודעתוך שפרעה נלקח במצרים
בעשר מכות אלו, עלידי שלשה אלפים ומאתים
ושמונים מלאכי חבלה, המונים בשלשה
רקיעים של טמאה, האחד נקרא שרע, השני
נקרא תמוז, והשלישי נקרא בישוא, ועליהם
השר הנקרא דלפקט, ועליהם ועל כלם השר
הנקרא תקא. בראשית חסר מן השלישי עשהה,
וחסר מן הרביעי ששה, וחסר מן התשיעי ששה,
בכתוב.

והנה מה שלקי המצריים במצרים עשר מכות,
ועל הים לקי חמשים מכות, מצד השם שפי שבו
אחו דוד כרישי, והשם אמר והכה. ומצד השם
תקל לקי המצריים במצרים ארבעים מכות, ועל
הים לקי מאתיים מכות, והשם אמר והכה, ומצד
השם אשעה לקי המצריים במצרים חמשים
מכות, ועל הים לקי מאתיים וחמשים מכות, וכמה
שהקדוש ברוך הוא מכה, בו מרפא הנזלות, מה
פשעו ומה הטא, ומה המעל אשר בעלו אבותינו,
לדחות בבור הברזל הזה, עד שנאלם בשמות
אלו דעב צדא כשחב. עד כאן לשון האר"י ז"ל.

והנה מורי ורבותי קדישי ישראל, הדברים
האלה פלאים הם, סתומים וחתומים, סגור ואין
פירש אותם. וכבר שאלוני גדולי ישראל לבאר
להם דברי האר"י ז"ל ולא הערתי. ומגדל אהבתו
דבר אגלה רוח שנתעלה לי בחלום חזון לילה,
ועכשו אגלה הדבר ברקנו לפני כבוד תורתו,
והוא החסיד יכפר.

וזאת הענין: מה שכתב האר"י ז"ל שפרעה
נלקח במצרים עשר מכות וכו'. בונתו כך:
כי אמרו בעלי חבלה מעשית, שיש שלשה
אלפים ומאתים ושמונים מלאכי חבלה, המונים

לחבות את הרשעים ולהענישם בניהם ולטהרם
מעונותיהם. ונתנו סימן על זה וישמרתם: "להבות
באגף רשע", כי "אגף", רמז שלשה אלפים
מאות ושמונים. ועל ידם נלקח גם פרעה הרשע.

ואומר אני שהיו סוד נפלא, כאשר הוא נכתב
במנון ובמספר: דם, צפרדע, כנע, ערב, דבר, שחין,
ברד, ארבה, חשך, מכות בכורות, אלו עשר מכות
כאשר כתבתי אות באות, עולים שלשה אלפים
ומאות ושמונים ממש, אותיות דדין כחשבנא
דדין, הרומז על מחזקת ה"ל, המזמנים לטהר
את הרשעים, והוא פשט נפלא, עין לא ראתה.

והנה, החשבון מוכן כאשר נכתב בנס חסר י"ד,
גם ערב חסר וא"ו. גם חשך חסר וא"ו. ואז החשבון
ממש, לא פחות ולא יותר משלשה אלפים
ומאות ושמונים מלאכי חבלה, שמענישין את
הרשעים. והינו מה שכתב האר"י ז"ל: "בכתוב",
פרוש, בכתוב בספר תורה, ולא כאשר כתוב
בסדורים וסעודה, כי שם נכתבו כלם מלאים,
אלא צריך להיות חסר כמו שכתוב בספר תורה.
[וגם רבי יהודה לא כתב סימנים כלם, רק ראשי
תבות, דצ"ך עד"ש באח"ב, כמו שכתב הרב
יעקב אברבנאל וכמו שכתבתי לעיל].

והינו מה שכתב האר"י ז"ל: "בראשית
חסר מן השלישי עשרה". פרוש: מכה שלישית
שהיא בנס חסר י"ד. "מן הרביעי ששה", שהיא
מכת ערבוב חסר וא"ו. "וחסר מן התשיעי ששה",
שהיא מכת חשך גם כן חסר וא"ו. ומה שאמר
"בכתוב", רוצה לומר שכן כתוב בספר תורה
חסר, כגומר לעיל. והיו סוד אלו עשר מכות
שהביא הקדוש ברוך הוא במצרים, מוכן ממש
שלשה אלפים ומאות ושמונים, אלו מלאכי
חבלה שהיו את פרעה ואת המצריים במצרים.

[ומה שכתב:] המזמנים בשלשה רקיעים של
טמאה: אחד נקרא שרע ואחד נקרא תמוך, ואחד
נקרא בישהא, גם בזה יש סוד גדול ונפלא, ותקן
המגיד במה שכתב אלו עשר מכות שהביא,
שבאלו שלש תבות נרמזים השלשה רקיעים
של טמאה דהינו עש"ר אותיות שרע, מכות
אותיות תמוך, שהביא אותיות בישהא, רמז לאלו
שלשה רקיעים של טמאה, שבהם יש מזמנים
במנון שלשה אלפים ומאות ושמונים מלאכי
חבלה ממש, במנון עשר מכות דם צפרדע וכו',
והם שהיו את פרעה ואת המצריים במצרים,
כי מלאכי חבלה מזמנים לחבות את הרשעים

לטהרם מעוונותיהם, כאמור. ועל ידן הבה את
פרעה ואת המצריים במצרים מנון עשר מכות
אלו, והוא פלא גדול.

ומה שכתב האר"י ז"ל: "ועליהם השר
דלפקט" כוננו הוא ששם זה, שרשו יוצא ממלת
המצרים, נמשך על המצרים שהוא שם דלפקט
באותיות הקדמות לאותיות המצרים. ד' קדם
לח', ל' קדם למ', פ' קדם לצ', ק' קדם לר',
ט' קדם ל'. והמ"ם אחרונה של המצרים, היא
מ"ם הרביעי ואינה מן השרש. ורמז לזה המציד
במאמר "אלו עשר מכות שהביא הקדוש ברוך
הוא על המצרים במצרים", כלומר האותיות
שהם קדמות לאותיות המצרים, והכן.

ומה שכתב האר"י ז"ל: "ועליהם ועל כלם
השר הנקרא תקא". כוננו, כי ראשי תבות של
אלו עשר מכות, רצ"ך עד"ש באח"ב בימטריא
תקא, הוא כמנון אשר. והו' סוד "ואת המטה הנה
תקח בידך, אשר תעשהים אתה האתת" שמות ח' י"ג
כי על המטה היו חקוקים רצ"ך עד"ש באח"ב,
שמנינם תקא כמנון אשר ממש. והו' סוד כוננו
הכתוב בסדר בא שמות י"ב "ולמנו תספר באוני
בך ויכר בך את אשר התעללתי במצרים", אשר

דיקא, שהוא במספר תקא. וכיוצא בו הרבה
פסוקים שפזרים על זה לסוד אשר. כמנון ראשי
תבות של עשר מכות כמו שבארנו, ויש לנו כזה
סודות נפלאים. וכבוד אלהים הסתר דבר.

ומה שכתב רבנו האר"י ז"ל: "השם שפי
שמו אחו דוד כרישי, והשם אמר והכה אותם
במצרים עשר מכות ועל הים לקו חמשים מכות.
והשם תקל אמר והכה אותם במצרים ארבעים
מכות ועל הים לקו מאתיים מכות. והשם אשעה
אמר והכה אותם במצרים חמשים מכות. ועל הים
לקו מאתיים וחמשים מכות", כוננו לסוד נפלא
נעורא: פלוגתא דרבי יוסי הגלילי. ורבי אליעזר
ורבי עקיבא המזכיר בזה. רבי יוסי הגלילי אמר
מנון וכו', ורבי אליעזר אמר מנון וכו', ורבי עקיבא
אמר מנון וכו', והו' שכתב האר"י ז"ל: והשם
שפי אמר והכה אותם במצרים עשר מכות ועל
הים לקו חמשים מכות רמז לרבי יוסי הגלילי.
כי רבי יוסי הגלילי בימטריא שפי. והו' רבי יוסי
הגלילי אמר, פרוש השם שפי אמר והכה וכו'.

ומה שכתב שבו אחו דוד כרישי, רמז גם כן,
דוד כרישי בימטריא שם שפי, שבאותו השם
דקא בא דוד כרישי. ורמז גם כן מה שכתב

בספר סודי רזא, שרבי יוסי הגלילי ניצין דוד
ברישא. וזה השם הכה אותם. וכבר שאלוני
התיקנה זו, מה שיבות לרבי יוסי הגלילי עם דוד
ברישא באותו השם חקא, הגם שיש לנו סדרות
נפלאים אחרים. אמנם הכונה זו, רבי יוסי הגלילי
גימטריא שפו, שהוא גימטריא דוד ברישא, וזה
השם הכה אותם.

ומצד השם תקל לק המצרים במצרים ארבעים
מכות ועל הים לק מאתים מכות, רמז לסוד רבי
אליעזר, בגימטריא תקל. והני רבי אליעזר אמר,
אמר חקא, שהשם תקל אמר וזהב במצרים
ארבעים מכות ועל הים לק מאתים מכות.

ומזה שכתב השם אשעה לק במצרים חמשים
מכות ועל הים לק מאתים וחמשים מכות, רמז
לסוד רבי עקיבא שהוא גימטריא אשעה עם
הפולל. והני רבי עקיבא דיקא אמר, שהשם
הזה אמר שיש המצרים במצרים חמשים מכות
ועל הים מאתים וחמשים מכות.

דורי מרמזים אלז שלשה שמות שפו תקל
אשעה, כאלו השלשה הנאים: רבי יוסי הגלילי
גימטריא שפו, רבי אליעזר גימטריא תקל,

רבי עקיבא גימטריא אשעה, וזהו סוד נפלא
רזא דרזון, סתרא דסתרון. הני כאשר כתבתי
למעלת כבוד תורתו, וזהו רחם יכפר עון.

ומזה שכתב רבנו האר"י ז"ל: "מזה
שהקדוש ברוך הוא מכה, כי מרפא העולות"
וכו', מנתו כמו שכתבתי, שבאלז עשר מכות
שהם דצ"ך עד"ש כאח"ב, נרמזים באלז אותיות
סוד וטעם ירידת אבותינו למצרים, כמו שכתבתי
למעלת כבוד תורתו. והנה כאלז המסות הכה
אותם, וכי רפא אותנו הקדוש ברוך הוא, והכה
בהם מכה רבת, אצבע אלהים היא. ומן המכה
עצמה באה רפאה לישראל, שנאלם הקדוש
ברוך הוא וכמו שכתבתי.

ומזה שכתב, "ומה פשעו" וכי, רוצה לומר:
באלז המכות נרמז החטא של אבותינו שגם
ירידת מצרים, יש לנו סוד נפלא ועוד לתרין
קשיא זו, מה שהקשו מעלת כבוד תורתם עלי,
אבל גם בזה ניוחא, כאשר כתבתי למעלתם
נפלאות מתורת הקדושה והטהרה.

ומזה שכתב האר"י ז"ל: "שהקדוש ברוך
הוא נאל אותנו בשמות אלז דעב צדא כשחב".

למקדלות או לעלמן ובלתימה, ופקד מדברנא
דעמיה ד'נטלון לאילם.

מאילם לא ידען אי ינטלון לים סוף או לחשמנה
או לפון או לעיי העברים, ופקד מדברנא דעמיה
ד'נטלון לים סוף. מים סוף לא ידען אי ינטלון
למדבר סין או לחודה, ופקד מדברנא דעמיה
ד'נטלון למדבר סין. ממדבר סין לא ידען
אי ינטלון לדפקה או ליטבתה, ופקד מדברנא
דעמיה ד'נטלון לדפקה. מדפקה לא ידען
אי ינטלון לאלוש או לרסה או לאבת, ופקד
מדברנא דעמיה ד'נטלון לאלוש. מאלוש לא
ידען אי ינטלון לרפידם או לזר שפר או לבני
יעקן, ופקד מדברנא דעמיה ד'נטלון לרפידם.
מרפידם לא ידען אי ינטלון למדבר סיני או
לקברת התאזה או לזר העד, ופקד מדברנא
דעמיה ד'נטלון למדבר סיני.

ממדבר סיני לא ידען אי ינטלון לקברת התאזה
או לזר העד, ופקד מדברנא דעמיה ד'נטלון
לקברת התאזה. מקברת התאזה לא ידען אי
ינטלון לחצרת או לחוד או לעצין גבר, ופקד
מדברנא דעמיה ד'נטלון לחצרת. מחצרת
נטלון לרמיה. מרמיה לא ידען אי ינטלון

ג תרח: ח מתקה. ק חשמנה.
ב מסרות. ט בני יעקן. ג חר
הגדגד. ע יטבתה: י עברנה.
ג עצין גבר. ל קדש. פ חר החר.
ז עלמנה. ק פונ: ש אבת. ק עיי
העברים. ו דיבן גד. צ עלמן
דבלתימה. י הרי העברים.
ת ערבת מואב:

כד נטל ישראל מרעמסס. לא ידען אי
ינטלון לסבות או למקדלות או למסרות, ופקד
מדברנא דעמיה ד'נטלון לסבות. מסבות לא
ידען אי ינטלון לאתם או לחצרת או לתרח
או לעצין גבר, ופקד מדברנא דעמיה ד'נטלון
לאתם. מאתם לא ידען אי ינטלון לפי החירת
או לרמן פון או לעברנה או לחרי העברים,
ופקד מדברנא דעמיה ד'נטלון לפי החירת.
מפי החירת לא ידען אי ינטלון למרה או לתחת
או לערבת מואב, ופקד מדברנא דעמיה ד'נטלון
למרה. ממרה לא ידען אי ינטלון לאילם או

לרמן פרין או לעברנה או להרי העברים, ופקיד
מזכרנא דעמוה דנטלון לרמן פרין. מזכרנא
פרין נטלו ללבנה. מלכנה לא ידעון אי נטלון
לרסה או לאבת, ופקיד מזכרנא דעמוה דנטלון
לרסה.

מזכרנא לא ידעון אי נטלון לקהלתה או למסרות,
ופקיד מזכרנא דעמוה דנטלון לקהלתה.
מקהלתה לא ידעון אי נטלון להר שפר או
לבני יעקן, ופקיד מזכרנא דעמוה דנטלון להר
שפר. מזכר שפר נטלו להרדה. ומזכרדה לא
ידעון אי נטלון למקהלת או לעלמן דבלתימה,
ופקיד מזכרנא דעמוה דנטלון למקהלת.
ממקהלת לא ידעון אי נטלון לתחת או לערבת
מזאב, ופקיד מזכרנא דעמוה דנטלון לתחת.
מתחת לא ידעון אי נטלון לתרח או לעצין גבר,
ופקיד מזכרנא דעמוה דנטלון לתרח.

מזכרנא נטלו למתקה. ממתקה לא ידעון אי
נטלון לחשמנה או לפען או לעי העברים, ופקיד
מזכרנא דעמוה דנטלון לחשמנה. מחשמנה
נטלו למסרות. ממסרות נטלו לבני יעקן.
מבני יעקן נטלו להר העדגד. מחזר העדגד
נטלו לטבתה.

מיטבתה לא ידעון אי נטלון לעברנה או
להרי העברים, ופקיד מזכרנא דעמוה דנטלון
לעברנה. מעברנה נטלו לעצין גבר. מעצין
גבר נטלו לקדש. מקדש נטלו להר הדר.
מזכר הדר נטלו לעלמנה. מעלמנה לא ידעון
אי נטלון לפען או לעי העברים, ופקיד מזכרנא
דעמוה דנטלון לפען.

מפונן נטלו לאבת. מאבת נטלו לעי
העברים. מעי העברים נטלו לדיבן גר.
מדיבן גר נטלו לעלמן דבלתימה. מעלמן
דבלתימה נטלו להרי העברים. ופזרי העברים
נטלו לערבת מזאב.

**ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם
ועד:**

סדר
הקערה
לדעת
רבנו
האריז"ל

ג' מצות

זרוע

מרור

חרוסת

חזרת

ביצה

כרפס

קִדְּשׁ וְרַחֵם.
בְּרַפֵּס.
יַחַץ מִגִּיד.
רַחֲצָה.
מוֹצֵיא מִצָּה.

מִרְדּוּר. כּוֹרֶךְ.
נֶשֶׁךְ. לֶחֶן.
עוֹרֶךְ.
צִפּוֹן. בִּירֶךְ.
הֶלֶל. נִרְצָה.

קידוש

הגדול שבבית עושה קידוש וכל
המסובין יוצאים איתו ידי חובתם.
كبير البيت يعمل القدوس وكل الموجودين
يطلعوا بالتزامهم بالقدوس.

לשם יחוד קדשא בריך דא ושבנעת, בדחילו
ורחינו ורחמינו ורחילו, ליתדא שם יי"ד ות"א באותיות
ואיז והיא כדדא שלים (יהוה) בשם בלי ישראל, ובשם
בלי נפשות ורחוהות והגשמות ומלבושיותם והקרוכים
להם שמכללות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה.

ומכל פרטי אצילות, בריאה, יצירה, עשיה,
דכל פרטי וספירה פרטי אצילות,

בריאה, יצירה, עשיה, הנה אנכי
מוכן ומזמן לקים מצות עשה מן
התורה של קדוש (שבת) יום
טוב של זה המצות, ולקום מצות
עשה דרבנן לקדש על היין,
ולשרות מס ראשונה מארבע
מסות יין שתקנו חכמים כליל
תה המצות, כדי לעשות נחת רוח
ליצרי ולעשות רצון בראי, לתקן
שרש מצוה זו בנקודת עריון, ולהעלות מין

נקבן מפרוטי אורות וכלים קדאים לתתפרד
עלי ידי מצוה זו בלילה הזה, ועל המין נקבן ממדרגה
למדרגה עד רום המעלות, וימשכו אורות המוחין מרום
המעלות ממדרגה למדרגה כפי הסדר הראוי להמשך
בלילה הזה עלי ידי מצוה זו, והיו נעשים בלי חושים
העליונים הראויים להיות בלילה הזה בעולמות הקדושים:

ויהי רצון מלפניך יהוה יארחנו ואלהינו
ואלהי אבותינו, שתעלה לפניך כאלו כונתי בכל הקצות
הראויות לכן בעלית המין נקבן, וכדמשת אורות המוחין,
וכדמשת שפע בלי חושים הקדושים, ובכל שמות הקדש
שראי לכן במצוה זו בלילה הזה, תעלה לפניך כאלו כונתי
בכל הקצות הראויות לכן בבס ובחוש אנבעות

היד האוחזים בה, וכיון שבתוכה ובמזוניה
במים, ויעלה לפניך כאלו כונתי בכל
הקצות הראויות לכן במדת הקדוש
מתחלה ועד סוף, וכאלו כונתי בכל
הקצות הראויות לכן בשתיה של היין
הבס ראשונה מארבע מסות שתקנו
חכמים כלילה הזה, וכאלו כונתי בכל
הקצות הראויות לכן במעשה הדבור
ובונה ומחשבה ורעותא דלבא, ויתקנו
בלי נפשות, רוחות וגשמות, חיות וחיזות
דכללות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, וכל

פרטי אצילות, בריאה יצירה, עשיה דכל פרטי וספירה.
ותתקנו ארבע אותיות תורה ששם נפש, רוח וגשמה, תה
יודיה דכללות ופרטות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה,
כדדא שלים, אשר סים יתפשט שפע אור ארסוף, ומשם
ימשך שפע וברכה רבה בכל העולמות, לתקן נפשנו והיו
וגשמותנו שיהיו ראויים לערר כיון נקבן, והיו נעם ארני
ארחנו עלינו ומעשה דינו סננה עלינו ומעשה דינו סננה:

אם חל בשבת מתחילים מכאן:

إذا حكم العيد ليلة سبت نبدأ من هون:

יום הששי: ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

אם חל בחול מתחילים מכאן:

وإذا حكم العيد وسطان الجمعة نبدأ من هون:

אלה מועדי יי: מוקראי קדש אשר תקרא אתם במועדם: וידבר משה

את מעד יהוה — אל בני ישראל:

המקדש אומר סְבִרֵי מִרְנָן. והשומעים עונים: לְחַיִּים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
בוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

מנהגינו שכל המסובין אומרים עם המקדש את המילים

عَادِمًا أَنْ كُلَّ الْمَوْجُودِينَ يُلْفِظُوا مَعَ الَّذِي يَقْدَسُ الْكَلِمَاتُ مِنْ لَعْدٍ

זכר ליעציאת מצרים עד מכל העמים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה — אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוּ מִכָּל-עַם
וְרוֹמְמוֹנוּ מִכָּל-לִשׁוֹן וּמִקְדָּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וְתַתֵּן לָנוּ יְהוָה — אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה
(בשבת: שְׁכֵתוֹת לְמַנְחָה) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה, חַגִּים וְחֻמִּים לְשִׂשׁוֹן, אֶת יוֹם
(בשבת: הַשְׁכֵּת הַזֶּה וְאֶת יוֹם) חַג הַמִּצְוֹת הַזֶּה, אֶת יוֹם-טוֹב מִקְרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה,
זְמַן חֲרוּתֵנוּ בְּאַהֲבָה, מִקְרָא קֹדֶשׁ. זְכֹר לְיעִיצַאת מִצְרַיִם. כִּי בְנוּ בַּחֲרֵת
וְאוֹתֵנוּ קֹדֶשֶׁת מִכָּל-הָעַמִּים, (בשבת: וְשִׁכְתוֹת) וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁךָ (בשבת:

באתכם וכרעון) בשמחה ובששון הנחלתנו. ברוך אתה יהוה, מקדש
(בשבת: השבת) ישראל והזמנים:

במוצאי שבת מביאין נר דלוק ומוסיפין:

إذا حكت ليلة العيد مع خروج السبت بجيو شمعۃ ويزودوا ۲ براخوت.

בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה יְאֵהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
בוֹרֵא מְאֹרֵי
הַיָּשׁ:

ברוך אתה יהוה — אלהינו מלך העולם, המבדיל בין קדש
 לחול, ובין אור לחשך, ובין ישראל לעמים, ובין יום השביעי לששת
 ימי המעשה, בין קדשת שבת לקדשת יום טוב הבדלת, ואת יום
 השביעי מששת ימי המעשה הקדשה והבדלת, והקדשת את
 עמך ישראל בקדשתך. ברוך אתה יהוה — המבדיל בין קדש
 לקדש:

ברוך אתה יהוה
 אלהינו מלך העולם,
 שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיַּמְנוּ
 וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה:

שׁוֹתִים רוֹב כּוֹס הַיַּיִן בְּהַסְבַּת שְׁמַאל.
 (נפח הכוס לפחות 86 מ"ל)

يشربوا أغلبية كأس النبيذ وهم مستودين على جنب الشمال. (حجم الكأس ٨٦
 مليتر على الأقل).

וּבְרָכָה

נטילה בלא ברכה

נטילה בלא בירחא

לפני אכילת פרי או ירק הטבול במים צריך ליטול ידיים בלי ברכה ולכך אנו נוטלין ידיים לפני אכילת הכרפס הטבול במי מלח

قبل أكل فاكهة أو خضرة مبلولة بالماء لا يترك
يديه بلا بيراخا ولذلك منطل ايدينا قبل أكل الكرفس
المغموس بماء الملح.

קודם הנטילה טוב לומר בקשה זו

تغیل بدون پیراھا

(ישן חכמים זא)

לשם יחוד קדשא בריך דא תשבעת, ברחל ורחמי ורחמי ורחמי,
ליחודא שם יי"ד ויה"א באותיות וא"ו ויה"א ביחודא שלים (שמה) בשם כל
ישראל. חייני נאכן ומזמן לקים מעשה דרבנן לרחין די קדם טמיל דברפ
במזקת, באשר תקנו חכמים זכרונם לברכה בליל תג המעשר, כדי לעשות
נחת רוח ליערי ולעשות רצון פראי, לתקן שרש מעשה זו במקום עלין.
והי | נעם ארצי אלהיט עליט ומעשה דיעי סגנה עליט ומעשה דיעי סגנה

כֶּרֶפֶס

טובלים כרפס פחות מכזית במי מלח.
ומברכין, ויכוון לפטור בברכה זו את אכילת
המורור.

יִאֲחַדּוּ אֶת אֶתְלָא מִן כְּרֵאִית (כזית) מִן הַכֶּרֶפֶס
וַיִּגְפְּטוּהָ בַּמֶּי וּבַמֶּלַח וַיְבָרְכוּהָ עָלֶיהָ הָאָדָמָא
וַיִּחַטְּלוּ בִּיהֶם אֲנֹהּ הִי הַבְּרָחָא עַל־מָרּוֹר אֵיזָא.
אֶתְלָא הַכֶּרֶפֶס הַמְּגֻשָּׁם בְּמֵי הַמֶּלַח.

לשם יחוד קדשא ברוך הוא ושבתות, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו, להצא שם
 יידי ויהי"א באיתות ואי"ו יהי"א ביהודא שלים (יהוד) בשם כל-ישראל, ורעינו מוכן
 לקים מצות עשה דרבנן לאכל כרפס בלילה הזה ולטבילו במוסקדה, כבו שרנקו
 חכמים וכוונם לברכה, כדי לעשות נחת רוח לאצרי ולעשות רצון בורא, להנמן
 שרש מצוה זו במקום עליון. ויהי רצון מלפניך יהוה — אלהים ואלי אבותינו שיעלה
 לפניך כאלו מנחת בכל הבנות הראויות לבן בברכה וכאבילה של הכרפס בלילה
 הזה, ורעינו מוכן לפטר בברכה זו שאברך על הכרפס גם את אבילת הקורח אשר
 אוכל בלילה הזה, ויהי | נעם אדני אלהינו
 עלינו ומעשה ידינו מונגה עלינו ומעשה ידינו מונגה

ברוך אתה יהוה יאחדנו אלהינו מלך העולם, בורא פרי האדמה:

וואוכלים את הכרפס בלא הסבה.

وياكلوا الكرفس بدون ما يسندوا على جنب.

יִרְחֵם

קודם שיחצה את המצה יספר למסובין בקצרה על מצותתם של בני ישראל לפני קריעת ים סוף, כאשר היו המצרים מאחוריהם והים לפניהם וצעקו אל השם. השם מצווה את משה לנטות את ידו על הים ומיד נקרע הים כפי שני חותכים את המצה.

قيل ما يقسم المصا ، يحكي للوجودين بالمختصر على
ضيقة بني إسرائيل قبل ما شق بحر يام سوف. يحين
كان المصريين من وراءهم والبحر من أمامهم ملتح إلى
الشم فأوصى النبي موسى يرفع يده على البحر ومباشرة
شق البحر مثل ما نحن نقطع المصا.

משארותם צרורות בשמלותם על שכבם. ובני ישראל עשו כדבר משה.

❖ קודם שהוצה המצה טוב לומר בקשה זו (לשון חכמים בא):

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתו, בדדילו ורחיבו ורחיבו ורחילו, ליתרא שם
י"ד ה"א באותיות וא"ו ה"א ביהודא שלים (יחידות) בשם כל ישראל, ורעי מוק לקים
בדילול החז של תע המעשה מן חזון בעזרת ה' במעשה השנה, ורחקות לבנה שהיא בסוד
ה"א, ורעי מן חזון חלק וקד"ת ורחקו למלכות, עם המצה הראשונה העליונה ורחקות
לחכמה הנקראת י"ד, ובכתוב (יחידות) "יחידה" בחכמה וסוד אר"ן, ורעי מענין חלק
הוא"ו לאפיקומן, וקלה לפניך כאלו בעתי ככלי הכנסת הראות לקון במעשה א, ודו' נעם
אדני אלהים עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה

❖ יקח את המצה האמצעית ויחצה אותה לשני חלקים: הגדול בצורת ד' והקטן
יותר בצורת ד', את החלק הגדול יצניע לאפיקומן, ואת השני יחזיר למקומו בין שני
המצות

כִּיבֵּר הַבֵּית בַּאֲחַד הַמִּצְוֹת הַנִּצְטִיָּה וַיִּקְצֶהּ לְשֵׁנִי: הַקֶּסֶם הַאֲכִיר עַל שִׁכּוּל
חֶרֶף הַקָּאֵף (ד) וְהַקֶּסֶם הַאֲכִיר עַל שִׁכּוּל חֶרֶף הַדָּאֵל (ד) הַקֶּסֶם
הַאֲכִיר בְּחִיבֵה לְאִפְיִקוֹמֵינִי, וְהַשָּׁנִי יִרְגַּע בֵּין קְרִשֵׁי הַמִּצְוֹת.

כל אחד מהמסובין לוקח את האפיקומן
ומניח על הכתף השמאלית בידו הימנית ואומר:

**מִשְׁאַרְתֶּם צְרוּרוֹת בְּשִׁמְלוֹתֶם עַל שִׁכְמֶם.
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה.**

(יש שקוראים את הפסוק להפך)

כל המסובין שואלים

מִנֵּין גִּ' אֵיחָה: (מניין אתה בא)

עונה להם:

מִמְצָרִים

לִוּוֹן רֵאִיחָ/חָה: (לאן אתה הולך/ת)

עונה להם:

לִירוּשָׁלַיִם

אומרים כולם כאחד:

בְּעֶזְרַת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל

ומסובב האפיקומין סביב ראשו
כל واحد من الموجودين يباخذ الافيكومين ويحطه
على كتفه الشمال بيده اليمين ويقول:
משארתם צדורות בשמלותם על
שכמם. ובני ישראל עשו כדבר משה.
(في عالم يقرؤون الباسوق بالقلوب).

כל الموجودין ייסألوا

- ١- منین جایة : يجاوبهم من مصر
- ٢- لوین رایج/حا : يجاوبهم ليروشلايم
وكلهم يقولوا مع بعض بعزرات شيمو
هاغادولو بيدور الافيكومين حولین راسه.

עבד

עיקר מצות ליל הסדר הוא סיפור יציאת מצרים כמו
שכתוב "והגדת לבנך". יקראו ההגדה בקול רם ובשמחה.

اهم وصية ليلة السيد رحاية خروج مصر كما قال الباسوق: وأخبر
ابنك. يقرأ الجميع الهاغادا بصوت عالي ويفرح.

שבח יציאת מצרים

לפני קריאת ההגדה, טוב לומר
לשון הזוהר הקדוש בשבח סיפור
יציאת מצרים

(רע"א מוה"מנא פדשה בא מ')

פקודא

מתוך דא, לספר בשבחה די יציאת
מצרים, דאיה חיובא על בר נש לאשתעי בהאי
שבחה לעלמין. הכי אוקימנא, כל בר נש דאשתעי
ביציאת מצרים, ובהדא ספור דדי בתורה, זמין איה
למחדי בשבחה לעלמא דאמי דהא חדי מבלא,
דהאי איה בר נש דחדי במרה, וקדשא בריך דהא
חדי בהדא ספור. בה שעתא, בני קדשא בריך
הא לכלי פמליא דילי, ואמר לון: וילי ושמע
ספרא דשבחה דילי, דקא משתע בני, וחדאן
בפורקני. דין בלוד מרחשין, ואתן ומתחברין
בהדוד דישראל, ושמע ספרא דשבחה, דקא
חדאן בהדא דפורקנא דמרידון, דין אתן ואדון
לח לקדשא בריך דהא, על כליאון גסין וגבורין
ואדאן לה על עמא קדישא דאית לה בארעא,

דחדאן בהדא דפורקנא דמרידון. דין אחוסף
לה חילא וגבורתא לעלא, וישראל בהדא ספרא
יבכי חילא למארידון, כמלכא דאחוסף חילא
וגבורתא בד משבחין גבורתא, ואדון לה, ובלוד
דחדין מקמיה, ואסתלק יקרה על כלוד, ובנין בד,
אית לשבחה וראשתעי בספור דא כמה דאחוסף

וכדאי לתרגמו ללשון הקודש אם אין
המסובים מבינים ארמית:

המצוה

שאמר ה' (כלומר אחרי מנחת
בעור חמון). לספר בשבח של יציאת מצרים, שהוא
חייב על האדם לספר בשבח הזה לעלמים, כך
העמדנו, כל אדם שמספר ביציאת מצרים ובספור
דהא שמח בתורה, עתיד הוא לשמח בשכינה
לעולם הבא, שהוא שמחה מהכל, שהרי הוא אדם
ששמח בארצו, וחקדוש בריך דהא שמח בספור
דהא. באותה שעה, מכוס הקדוש בריך דהא את
כלי פמליא שיל ואמר להם: לבו ושמעו את ספור
השבח שלי, שמספרים בני ישראלים בישתעי.

אז כלם עתק כצים

אז מתוסף לו כח וגבורה
למעלה, וישראל באותו ספור
נותנים כח לאדונם, כמלך
שמתוסף לו כח וגבורה כאשר
משבחים גבורתו, ומוודים לו
וכלם יראים מפניו, ומתעלה
כבודו על כלם. ובגלל זה יש
לשבח ולספר בספור זה, כמו
שנאמר.

ובאים ומתחברים יחד
בישראל, ושומעים את ספור
השבח שהם שמחים בחדות
הישועה של אדונם. אז באים
ומוודים לו לקדוש ברוך הוא,
על כל-אלו הנסים והגבורות,
ומוודים לו על העם הקדוש
שיש לו בארץ, ששמחים
בחדות הישועה של אדונם.

מגלה את המצות ומגביה את המצה האמצעית התצויה
يكشف قسم المصا النصافي ويقول

ואומרים בשמחה ובקול רם

בְּהַא
לֵה מַעַל
עֲדֵינָא

כְּהָא לַחֲמָא עֲנִיָּא דִּי אֲכָלוּ
אַבְהֶתְנָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם. כָּל-
דְּכַפִּין יִיתִי וְיִכּוּל, כָּל-דְּצָרִיד יִיתִי
וְיִפְסַח. הִשְׁתָּא הָכָא, לְשָׁנָה הַבָּאָה
בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, הִשְׁתָּא הָכָא עַבְדִּי,
לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל
בְּנֵי חוּרִין:

مثل هذا خبز المساكين, الذي أكلوا أبائنا ببلد
مصر, كل يلي جوعان يجي وياكل, كل يلي
معتاز يجي ويعيد, هالسنة هون, سنة الجاية في
بلد إسرائيل, هالسنة هون عبيد, سنة الجاية في
بلد إسرائيل بني معتوقين (أحرار).

מות'לו חהאזא כבו אל מסאכין אאלוי אכלו אבא תנא
בבלד מער. כל ילי ג'עאן יג'י ויאכול, כל ילי מעתאז יג'י
ועאיד. הסנה דון, סנת אנ'איה בבבלד אסראיל.
הסנה דון עבד, סנת אנ'איה בבבלד אסראיל בני
מעתיקין (אחראר).

מה בביתכם

מסירים הקערה מעל השולחן. כדי שהבנים יתפלאו
וישאלו מה נשתנה ונתחיל בסיפור יציאת מצרים)
ומזגים לבעל הבית כוס שני.

بقيعوا حينئذ السيد من الطاولة (مئشان الأولاد
يستغربوا ويسألوا شو عم يصير حتى تبدأ بحكاية خروج
مصر) وهون بيعوا الكأس الثاني

אחד מן הבנים או המסובים שואל.
ומנהגינו שכולם שואלים יחד

واحد من الأولاد أو الموجودين يسأل ،
وعادتنا أن الكل يسألوا مع بعض

מה נשתנה הלילה הזה
מכל-הלילות

שבכל-הלילות

אין אנו מטבלין אפלו פעם אחת, והלילה הזה — שתי פעמים

שבכל-הלילות

אנו אוכלין חמין ומצה, והלילה הזה — כלו מצה

שבכל-הלילות

אנו אוכלין שאר ירקות, והלילה הזה — מרור

שבכל-הלילות

אנו אוכלין ושותין בין יושבין ובין מסבין, והלילה הזה — כלנו מסבין

ליש תגירת هذه الليلة أكثر من جميع الليالي
 إن بجميع الليالي مانا مغطسين لوكان مرة واحدة، والليلة هذه مرتين .
 إن بجميع الليالي لحنا آكلين خمير أو فطير، والليلة هذه كله فطير.
 إن بجميع الليالي لحنا آكلين بقية الخضرة ، والليلة هذه مرير.
 إن بجميع الليالي لحنا آكلين وشاربين بين جالسین وبين منسندین ،
 والليلة هذه كلنا منسندین.

לש תגירת האזי אלקה אבחר מן ג'מיע אליאלי?
 אג- בג'מיע אליאלי ליש לחנא מע'טסין לזכאן מרה וחדה,
 וללה האזי מרתן.
 אג- בג'מיע אליאלי לחנא אבלין כמיר אזי פטור,
 וללה האזי כל פטור.
 אג- בג'מיע אליאלי לחנא אבלין באיאת אלקדרה,
 וללה האזי מדר.
 אג- בג'מיע אליאלי לחנא אבלין וזשארבין,
 בן ג'אלסין וכן מנסנדין, וללה האזי כלנא מנסנדין.

מחזירים את הקערה לשולחן ומגלים את המצות. המצות תהיינה מגולות
 לאורך כל אמירת ההגדה, מלבד בעת שאוחז בכוס. ועונים לשאלת מה נשתנה:

يرجعوا الصينية عاظاولة ويخلوا المصا مكشوفة طول قراءة الهاغادا
 (ما عدا وقت يرفعوا كأس النبيذ).

עֲבָדִים

היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו יְהוָה יאחדנוּהוּ אֱלֹהֵינוּ מִשֵּׁם
בִּיד חֲזָקָה וּבְזִרְעָה נְטוּיָה. וְאֵלֹהֵינוּ לֹא הוֹצִיא מִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, עֲדִין אֲנַחְנוּ וּבְנֵינוּ וּבְנֵי בְנֵינוּ, מִשְׁעַבְדִּים
היינו לפרעה במצרים. וְאֵפְלוּ כָלֵנוּ חֲכָמִים, כָּלֵנוּ נְבוֹנִים,
כָּלֵנוּ יוֹדְעִים אֶת הַתּוֹרָה, מַעֲשֵׂה עֲלֵינוּ לְסַפֵּר בִּיעִיאת מִצְרַיִם.
וְכָל־הַמִּדְבָּר לְסַפֵּר בִּיעִיאת מִצְרַיִם, הֲדֵי זֶה מִשְׁבַּח.

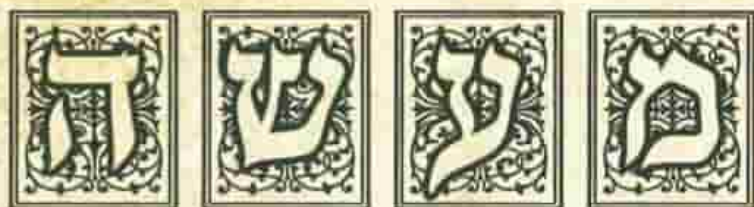

עבדים

هذا الجواب : عبيد كما لفرعون بمصر، وأخرجنا الله إلينا من هناك،
باليد القوية وبالذراع الممدودة، ولو كان، ما أخرج المقدس مبارك
هو، إلى آباءنا من مصر حقاً الآن، إلينا وبنينا وبني بنينا مستعبدين
كما لفرعون بمصر، ولو كان كلنا علماء، وكلنا فُههاء، وكلنا عازقين
الشريعة وصية علينا لنحكي بخروج مصر، وكل يلي بيكثر ليحكي بخروج
مصر، فهو مشكور (مفتخر).

האזא אנ' וואס: עביד בנא לפרעון במצרי, וואס ברוג'נא אקא אילאדנא
מן- חונאך, ביד אלקוויה וכדראע אלמסדודה, ווילובאן מא אכרנ
אלמוקדאס מובארך הוא לאבאדנא מן-מצרי, חתא אללאן לחנא
ובנינא ובני בנינא מסתעבדין לפרעון במצרי ווילובאן כלנא עלמא,
ווכלנא פחמא, ווכלנא עארפין אשריעה- וועיזע עלינא נחמי בכרוג
מצרי, וכל ילי בסתר ליחפי בכרוג מצרי- פאדווי משבור (מפתבר)

בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן
עֲזַרְיָה וְרַבִּי עֲקִיבָא וְרַבִּי טַרְפוֹן שֶׁהָיוּ מְסֻבִּין
בְּבִנְי בֶרֶק, וְהָיוּ מְסַפְּרִים בִּיצִיאַת מִצְרַיִם
כָּל־אוֹתוֹ הַלַּיְלָה, עַד שֶׁבָּאוּ תַלְמִידֵיהֶם
וְאָמְרוּ לָהֶם: רַבּוֹתֵינוּ, הִגִּיעַ זְמַן
קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שַׁחֲרִית.

ג' ארת חבאיה מע רבי אלעזר ומע רבי יהושע, ומע רבי עזריה, ומע רבי עקיבא ומע רבי טרפן - אליז פאט מנסנדין עלא
מבדאת אלחריר (בבני ברק). וכאט יחזי בכרוג מצר טול האדיק
אללה, חתא אג' תלאמזרחים וקאלו להם (יא) אסיאדנא, אגא וקת
קיראת שמע תבע אלעבחה :

ג' ארת חבאיה מע רבי אלעזר ומע רבי יהושע, ומע רבי עזריה, ומע רבי עקיבא ומע רבי טרפן - אליז פאט מנסנדין עלא
מבדאת אלחריר (בבני ברק). וכאט יחזי בכרוג מצר טול האדיק
אללה, חתא אג' תלאמזרחים וקאלו להם (יא) אסיאדנא, וועל וקת
קיראת שמע תבע אלעבחה :

אמר רבי אלעזר בן עזריה: הרי אני כבן
שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת
מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא,

ברכות ס"ק א
משנה ה

שנאמר: "למען תזכר את־יום צאתך מארץ
מצרים כל ימי חייך". "ימי חייך" — הימים,
"כל ימי חייך" — הלילות. וחכמים אומרים:
"ימי חייך" — העולם הזה, "כל ימי חייך"
— להביא לימות המשיח.

דברים טז

قال ربي العازار بن عازريا، هوذا أنا كأبن سبعين سنة، وما زكيت
لتنقل خروج مصر بالليالي، حتى فسر لها ابن زوما - كما قال الباسوق :
لأجل تذكر إلى يوم خروجك من أرض مصر طول أيام حياتك. أيام
حياتك - الأيام، طول أيام حياتك - الليالي، والحاخامين يقولوا : أيام
حياتك - الدنيا هي، طول أيام حياتك - ليحيى وقت ملك الماشياح:

קאל רבי אלעזר בן עזריה: הוא אנא כאבן סבעין סנה, ומא זכית לתנאל
כרוג מער בליאל, חתא פסרהא אבן זומא. כמא קאל אלפאסוק: לאג'ל
תתזכר אלא יום כרוגב מן ארד מער - טול איום חיתאב. איום חיתאב
- אלאיום, טול איום חיתאב - אליאלי ולחכמן ביקול: איום
חיתאב - אדניא היי, טול איום חיתאב - ליג' וקת מלכ אלמשיח.

בְּרוּךְ הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא
בְּרוּךְ נְשַׁמֵּחַ תּוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּרוּךְ הוּא

כנגד

אַרְבַּעַה בָּנִים דְּבָרָה תוֹרָה:

אֶחָד חֶכֶם,
וְאֶחָד רָשָׁע,
וְאֶחָד תָּם,
וְאֶחָד שְׂאִינֹו
יִוְדֵעַ לְנֶשֶׁאֱלֹו.

מִבָּרֵךְ הַיּוֹמָה, מִבָּרֵךְ הוּא. מִבָּרֵךְ הַיּוֹמָה אֲשֶׁר
הַשְּׂרִיעָה לְשֶׁבַע יִשְׂרָאֵל, מִבָּרֵךְ הוּא. כְּקִבְלָה אַרְבַּע
בְּנֵי תִכְלָת הַשְּׂרִיעָה - וָאֶחָד עָלָם, וָאֶחָד זָלָם,
וָאֶחָד גִּשְׁמִי, וָאֶחָד יָלִי מָה יִכְרֹךְ יִסְאֵל:

מִבָּרֵךְ אֱלֹהֵינוּ, מִבָּרֵךְ הוּא, מִבָּרֵךְ אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר
לְשֶׁבַע יִשְׂרָאֵל - מִבָּרֵךְ הוּא. כְּקִבְלָה אַרְבַּע בְּנֵי תִכְלָת
הַשְּׂרִיעָה וָאֶחָד עָלָם, וָאֶחָד זָלָם, וָאֶחָד גִּשְׁמִי, וָאֶחָד יָלִי מָה יִכְרֹךְ יִסְאֵל.

חכם

מה הוא אומר?

27.05.21

"מה העדת והחקים
והמשפטים אשר צוה
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אִתְּכֶם?"
וְאָף אֶתְּהָא אָמַר לוֹ כְּהֹלְכוֹת
הַפֶּסַח: 'אֵין מִפְטִירִין אַחֵר
הַפֶּסַח אֶפִּיקוֹמִין'.

ספרים שונים
מספרים על

العالم شو يقول : شو الادلة والقوانين والأحكام يلي
وصى الله إلھنا لكم، أيضا انت قلو كشرائع الفصح، ما
يقولوا بعد قربان الفصح هاتوا قراكه:

אלעאלם שו ביקור: שו אלאדלה ולקחנן ואלאחבאם
ילי ונא אמוא אילאדנא - לבס אידאן אנטח קדו:
בשראע אלפעח - מה ביקורו בעד קרבאן אלפעח
האתו פואכה...

רִשְׁעָה

מֶה הוּא אוֹמֵר?

"מֶה הָעֲבֵרָה הַזֹּאת לָכֶם?"
 לָכֶם — וְלֹא לוֹ. וּלְפִי שְׂחֻצִּיא
 אֶת עֲצָמוֹ מִן הַכָּלָל כִּפֹּר
 בְּעֵקֶר. אֵף אֶתָּה הִקְדַּח אֶת
 שְׁנֵי וְאָמַר לוֹ: "בְּעֵקֶר זֶה
 עָשִׂה יְהוָה ^{אֲדֹנָיִךְ} לִי בַצֵּאתִי
 מִמִּצְרַיִם". לִי — וְלֹא לוֹ.
 וְאֵלֹהֵי הַיָּם, לֹא הָיָה נֶגְאָל.

שְׂחֻצִּיא

אֲדֹנָיִךְ

الظالم شو يقول: شو الخدمة هذه لكم. (وباستعماله كلمة لكم) لكم
ولا له! ولأنه طلع حاله من الجملة (من الواجب المفروض على
كل الناس) كفر بالأصل (بالمخالق) ايضه انت كسر أسنانه وقول
له، بسبب هذا صنع الله إلي بخروجي من مصر، إلي - وليس له،
ولو كان هناك ما كان انفك (انفرج):

אזאלם שו ביקור שו אלכדמה האוי לכם, לכם - ולא אלו ולאנו
טלאע חלו כון אג'מלא - כפאר בלכאלאק. אידאן אנתה כסר
אסנאנו ויקלו: כסכב הוא - צנע אמא אלי ביכרוני מן מצר -
אלי-ולא אלו. ולככאן הונאך - מא ככאן אנפראן.

תם

מֶה הוּא אוֹמֵר?

ד"ר יצחק

"מֶה זֶאת?" "וְאִמְרַת
אֵלֶיךָ בְּחֶזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ
יְהוָה יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם
מִבֵּית עַבְדִּים:"

الغشيم شو ييقول : شو هذا, وتقول له, بقوة اليد أخرجنا
الله من مصر من بيت العبودية:

אלג'שים שו ביקול שו האזא, וחתאקול אלו: במקחית
אליד אכראגנא אפוא מן מער מן בת לעבודיה.

וְשִׂאֵינוּ יֹדְעֵ לְשִׂאֵל אֶת פֶּתַח לוֹ,

שְׂנֵאֲמֹר: "וְהִגֵּדְתָּ לְכַנֵּךְ בַּיּוֹם הַזֶּה
לֵאמֹר, בְּעֵבֹר זֶה עָשָׂה יְהוָה
לִי בְצֵאתִי מִמִּצְרָיִם:"

יכול מראש חדש?
תלמוד לומר "ביום החוה",

אי ביום החוה יכול מבעוד יום?
תלמוד לומר "בבעבור זה" —
בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה
שמוצה ומרור מנחים לפניך.

وبلى ما يعرف يسأل، أنت ابدأ له. كما قال الباسوق : وتخبر ابنك
بذلك اليوم قائلا بسبب هذا صنع الله إلى بخروجي من مصر، هل
يمكن (تخبره) من أول الشهر، التلمود يقول - بهذا اليوم، هل يمكن
من أول النهار، التلمود يقول - بسبب هذا، ماقلت إلا بوقت المصا
والمرير محططين قدأماك:

וילי מא בערף יסאל - אנתה אבדאלו! כמה קאל
אלפסוק: "וחב' בר לאבנכ בז'אלב אליום קאלן - בסבב הוא עמול
אמא אלי בסרוגי מן מצר. חל יומכן מן אואל אלשהר? - בזאלך
אליום! אזח בזאלך אליום חל יומכן מן אואל אלשהר? אתלמוד
ביקל פי סבב חזוא! פי סבב הוא - מא קאלת אלא פואקת
אלמוצה ואלמרור מוחטוטין קדאמכ.

פ ת ח ל ה

עובדי עבודה זרה היו אבותינו,
ועכשיו קרבנו המקום לעבדתו,
שנאמר: "ויאמר יהושע אל-כל-
העם, כה-אמר יהוה אלהי
ישראל: בעבר הנהר ישבו אבותיכם
מעולם, תרח אבי אברהם ואבי
נחור, ויעבדו אלהים אחרים:

(שמות כד, ג-ד)

من قديم الزمان. عابدين الأصنام كانوا أباينا بمصر. والآن قربنا
الخالق لعبادته. كما قال الباسوق: وقال يهوشوع إلى جميع القوم:
هكذا قال الله إله إسرائيل. أمام النهر قعدوا آبائكم من وراء النهر.
تيراح أبو إبراهيم وأبو ناحور. وعبدوا معبودات الأجنبية:

וְאַתָּה אֶת-אֲבִיכֶם אֶת-
 אֲבֹתָהֶם מֵעַבְרָה הַנָּהָר וְאוֹלָךְ
 אוֹתוֹ בְּכָל-אֶרֶץ כְּנָעַן, וְאַרְבֶּה
 אֶת-זֶרְעוֹ וְאַתָּן לוֹ אֶת-יִצְחָק;
 וְאַתָּן לְיִצְחָק אֶת-יַעֲקֹב וְאֶת-
 עִשָּׂו. וְאַתָּן לְעִשָּׂו אֶת-הָר שְׁעִיר
 לְרֵשֶׁת אוֹתוֹ, וַיַּעֲקֹב וּבָנָיו יָרְדוּ
 מִצְרַיִם:

وَأَخَذَ أَبُوكَ إِبْرَاهِيمَ مِنْ وَرَاءِ النَّهْرِ وَمَشِيَّتُهُ بِكُلِّ أَرْضِ كَنْعَانَ، وَكَثُرَتْ نَسْلُهُ
 وَأَعْطَيْتُهُ إِسْحَاقَ، وَأَعْطَيْتَ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ وَعِيسَافَ، وَأَعْطَيْتَ عِيسَافَ جَبَلَ سَعِيرَ
 لِيُورَثَهُ، وَيَعْقُوبَ وَأَوْلَادَهُ نَزَلُوا إِلَى مِصْرَ:

ברוך שומר הבטחתו לישראל,
 ברוך הוא. שהקדוש ברוך הוא חשב
 את הקיץ, לעשות כמו שאמר לאברהם
 אבינו בברית בין הבתרים, שנאמר:
 "ויאמר לאברהם, ידע תדע כי-גר | יהיה
 זרעך בארץ לא להם, ועבדים וענו אתם
 ארבע מאות שנה: וגם את-הגוי אשר
 יעבדו דן אנכי ואחרי-כן יצאו ברכש
 גדול:"

مبارك حافظ وعده لإسرائيل - مبارك هو. المقدس مبارك هو حاسب
 النهاية - ليصنع كما قال لإبراهيم أبونا بعهد بين التاريم. كما قال الباسوق
 : وقال لإبراهيم عرف تعرف إن غريب يكون نسلك بأرض مو احم
 ويخذموهم ويعذبوهم ٤٠٠ سنة, وأيضا الشعب الذي يعبدوه أحاكمه أنا,
 وبعد ذلك يخرجوا بمكسب عظيم:

מכסים את המצות ומגביה את הכוס ויאמר:

يغطي المصا ويمسك الكأس بيده اليمنى ويرفعه ويقول:

לאבותינו ולנו, שלא אחד בלבד עמוד עלינו
לבנותנו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו
לבנותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

هي القدرة التي وقفت لأبائنا ولنا، انه هو واحد فقط وقف علينا ليقتينا، لكن في كل جيل
وجيل واقفين علينا ليقنونا، والمقدس مبارك هو يخلصنا من أيديهم:

מגביה את הכוס ומגלים את המצות:

يترك الكأس على الطاولة ويكشف المصا حتى مقطع לפיכך

צא ולמד מה בקש לבן הארמי
לעשות ליעקב אבינו, שפרעה לא גזר אלא
על הזכרים ולבן בקש לעקר את הכל,
שנאמר:

**ארמי אבד אבי, וירד מצרימה,
ויגר שם במתי מעט, ויהי-שם לגוי
גדול, עצום ורב:**

اخرج وتعلم ماذا أراد لابان الأرمي ان يصنع ليعقوب أبونا، لانه فرعون لم
يأمر إلا على الذكور، ولابان طلب يقلعه من الشرش. كما قال الباسوق:
أرامي أراد يهلك أبي، (وأبي-) نزل لمصر وسكن هناك مع قليل من الناس،
وصار هناك شعب كبير وعظيم:

וַיֵּרֶד מִצְרַיִם — אָנֹכִי עַל־פִּי הַדְּבָר.

וַיָּרֶם שָׁם — מִלִּמּוֹד שְׁלֹא יֵרֶד יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְהִשְׁתַּקֵּעַ
בְּמִצְרַיִם אֲלֵא לָגוּר שָׁם, שֶׁנֶּאֱמַר: "לָגוּר בְּאֶרֶץ בָּאֲנֹ,
בִּי־אֵין מִרְעָה לְצֹאֵן אֲשֶׁר לַעֲבָדֶיךָ, כִּי־כֶבֶד הָרַעַב
בְּאֶרֶץ כְּנָעַן. וְעַתָּה יֵשְׁבוּ־נָא עֲבָדֶיךָ בְּאֶרֶץ גִּשְׁוֹן:"

(הון الحاخامين عم يفسروا الباسوق مقطع مقطع) 'وتزل لمصر: مجبور على قول الخالق.
'وسكن هناك': متعلم انه ما تزل ليستقر ولكن ليسكن هناك (لوقت قليل). كما
قال الباسوق: وقالوا لفرعون: جينا نسكن بالبلد لأنه مافي مرعى للغنم لعبيدك -
منشان ثقل الجوع بأرض كنتعان، والآن يجلسوا عبيدك بأرض غوشين:

בְּמַתִּי מֵעֵט — כְּמוֹהָ שֶׁנֶּאֱמַר: "בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יֵרְדוּ
אֶבְרָתֶיךָ מִצְרַיִם וְעַתָּה שִׁמּוֹךְ יִהְיֶה — אֱלֹהֶיךָ פִּכּוֹכְבִּי
הַשָּׁמַיִם לָרֶב:"

بقليل من الناس: كما قال الباسوق - بسعين نفس تزلوا أباتك لمصر. والآن جعلك الله
إهلك ككواكب السماء للكثرة:

וַיְהִי־שֵׁם לְגוֹי גָּדוֹל
וַעֲצוֹם — מִלִּמּוֹד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מִצִּיּוֹנִים שָׁם. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר: "וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֻמוּ
בְּמֵאֹד מְאֹד, וַתִּמְלֵא הָאֶרֶץ אֹתָם:"

ויסמך ח"ו

'وصار هناك لشعب كبير': متعلم انه كانوا اسرائيل مميزين هناك.
'الشعب كبير وعظيم' - كما قال الباسوق: وبني اسرائيل ثميوا وتكاثروا
وكثروا وتعاضموا جدا جدا، وامتلات الارض فيهم:

ורב — כמה שנאמר: "רבכה

והתורה

בצמח השדה נתתיה, ותבאי בעדי עדיים, שדים נכנו
ושערך צמח, ואת ערם ועריה:

و كثير: كما قال الباسوق - ربوه كنبات الحقل جعلتك وكترتي
وعظمتي وجيتي بأحلى صيغتك ثدياك اكتملوا وشعرك نبث
وانت عارية وعريانة

והתורה

ואעבר עליך ואראך מתבוססת
בדמך, ואמר לך בדמך חיי, ואמר
לך בדמך חיי:

وعبرت عليك ووجدتك مغطسة بدمك ووقلت لك بدمك عيشي
بدمك عيشي

וִירְעוּ אֶת־נֹוּ הַמִּצְרִים
אֲיֵלֵינוּ, וְיִתְּנוּ עָלֵינוּ
עֲבָדָה קָשָׁה׃

وقسيوا علينا المصريين وعذبونا
وجعلوا علينا خدمة صعبة

וַיִּרְעוּ אֶת־נֹו המִצְרִים — כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר: "הִבֵּה

נִתְחַכְמָה לָּךְ, פֶּן־יִרְפָּה, וְהָיָה כִּי־תִקְרָאֲנָה מִלַּחֲמָה

וְנוֹסַף גַּם־הוּא עַל־שִׁנְאֵינוּ, וְנִלְחֹם־בָּנוּ וְעָלָה מִן־הָאָרֶץ:"

(הון الخاخامين عم يفسروا الباسوق مقطع مقطع) 'وقسوا علينا المصريين': كما قال الباسوق
- (المصريون يقولوا) تعال تتحاييل عليه لما يكتر، وإذا صارت حرب، ونضاف أيضا هو على
يلي بيكرهونا، ويحاربنا ويطلعنا من الأرض:

וַיַּעֲנֶנּוּ — כְּמוֹה שֶׁנֶּאֱמָר: "וַיִּשְׁיִכּוּ עָלָיו שְׂרֵי מִסִּים

לְכַמֵּץ עֲנֹתוֹ בְּסִבְלָתָם. וַיִּבֶן עָרֵי מִסְכְּנוֹת לַפְרֹעֹה אֶת־

פֶּתֶם וְאֶת־רַעֲמִסִּים:"

'وعذبونا': كما قال الباسوق - وجعلوا عليه رؤساء ضرايب منشان يعذبوهم بحملهم، وبنوا مساكن
لفرعون بالفيوم ورعمسيس (عين الشمس):

וַיִּתְּנוּ עֲלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה — כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר:

"וַיַּעֲבֲדוּ מִצְרַיִם אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּפֶּרֶךְ:"

'وجعلوا علينا خدمة صعبة': كما قال الباسوق وشغلوا المصريين إلى بني إسرائيل بالقساوة:

ונצעַק אל־
 יהוה יִאֲהֲדֹנָהּ אֱלֹהֵי
 אֲבֹתֵינוּ, וְיִשְׁמָעַ
 יְהוה יִאֲהֲדֹנָהּ אֶת־
 קִלְנוֹ, וְיִרְאֵ אֶת־
 עֲנִינוֹ וְאֶת־עֲמָלָנוּ
 וְאֶת־לִחְצָנוּ׃

وصرخنا إلى الله إله آبائنا، وسمع الله إلى صوتنا،
 ونظر إلى عذابنا وإلى شقائنا وإلى ضيقتنا:

וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה יִאֲהוּנֵנִי אֱלֹהֵי

שְׁמִי בְרִינִי

אֲבֹתֵינוּ — כִּמּוֹה שְׁנֵאמֹר: "וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם

וַיָּמֹת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיֹּאנְחוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִן־הָעֲבָדָה

וַיִּצְעֲקוּ, וַתַּעַל שְׁוַעֲתָם אֶל־הָאֱלֹהִים מִן־הָעֲבָדָה:"

(هون الحاخامين عم يفسروا الباسوق مقطع مقطع) 'وصرخنا إلى الله إله آبائنا: كما قال الباسوق- وكان في هديك الأيام الكثيرة مات ملك مصر. وتهدوا بني إسرائيل من الخدمة وصرخوا. وطلعت صرختهم إلى الرب من الخدمة:

וַיִּשְׁמַע יְהוָה יִאֲהוּנֵנִי אֶת־קִלְנוּ — כִּמּוֹה שְׁנֵאמֹר:

שְׁמִי בְרִינִי

"וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ,

אֶת־אֲבֹתָהֶם, אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב:"

'وسمع الله صوتنا: كما قال الباسوق- وسمع الرب صرختهم. وذكر الرب إلى عهده مع ابراهيم ومع اسحق ومع يعقوب:

וַיִּרְא אֶת־עֲנִינֵנוּ — זוּ פְּרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ, כִּמּוֹה

שְׁנֵאמֹר: "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּדַּע אֱלֹהִים:"

'ونظر إلى عذابنا: تركوا عادات الناس بالدينيا كما قال الباسوق- ونظر الرب إلى بني إسرائيل ورحمهم الرب:

וְאֶת-עַמְלָנוּ — אֱלֹהֵי הַכְּנִיּוֹת. כְּמָה

שֶׁנֶּאֱמָר: "כָּל-הַכֶּן הַיְלֹד הַיֶּאֱרָה

תִּשְׁלִיכֶהוּ וְכָל-הַבֵּת תַּחֲזִין:"

שְׁמוֹת אֲבוֹת

‘ושقانا: هذول البنين، كما قال الباسوق- وأوصى فرعون
لכל قومه قاتلا، كل ولد الي ينولد لنهر النيل ترموه، وكل
بنت تعيشوها:

וְאֶת-לַחֲצֵנוּ — זֶה הַדָּחֶק, כְּמָה

שֶׁנֶּאֱמָר: "וְגַם-רֵאִיתִי אֶת-הַלַּחֲזִין אֲשֶׁר

מִצְרַיִם לַחֲצִים אֲתֶם."

שְׁמוֹת אֲבוֹת

‘وضغتنا: معناها الضيقة، كما قال الباسوق- وأيضاً شفت
الضيقة يلي المصريين مضايقتهم:

וַיֹּצֵאֵנוּ יְהוָה יֵאָהֳדוּנָה
מִמִּצְרַיִם בְּיָד
חֲזָקָה וּבְזֶרַע נְטוּיָה
וּבְמָרָא גָדֹל וּבְאֲתוֹת
וּבְמִפְתִּיִם:

وأخرجنا الله من مصر بيد القوية وبذراع الممدودة
وبخوف عظيم، وبآيات وبالبراهين:

וַיּוֹצֵאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם —

לֹא עַל-יְדֵי מַלְאָךְ, וְלֹא עַל-יְדֵי שְׂרָף, וְלֹא עַל-יְדֵי שְׁלִיחַ, אֱלֹהֵי
הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא בְּכַבְדּוֹ וּבְעֶצְמוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר: "וַעֲבַרְתִּי בָאָרֶץ-
מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה, וְהַפִּיתִי כָל-כְּבוֹד בָּאָרֶץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד-
בְּחֶמְדָּה, וּבְכָל-אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה:—"

(הון الحاخامين عم يفسروا الباسوق مقطع مقطع) 'وأخرجنا الله من مصر:
لا على يد ملاك ولا على يد محرق ولا على يد رسول، إلا على يد المقدس
مبارك هو بكرمه وعظمته. كما قال الباسوق- وعديت بأرض مصر بذلك
الليلة، وضربت كل بكر بأرض مصر من إنسان وحتى بهيمة، وبكل معبودات
المصريين أصنع الأحكام أنا الله:

וַעֲבַרְתִּי בָאָרֶץ-מִצְרַיִם

בַּלַּיְלָה הַזֶּה — אֲנִי וְלֹא מַלְאָךְ. וְהַפִּיתִי כָל-כְּבוֹד בָּאָרֶץ
מִצְרַיִם — אֲנִי וְלֹא שְׂרָף. וּבְכָל-אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה
שְׁפָטִים — אֲנִי וְלֹא שְׁלִיחַ.
אֲנִי יְהוָה — אֲנִי הוּא וְלֹא אֲחֵר.

'ועדיت بأرض مصر: أنا ولا ملاك. وضربت كل بكر: أنا ولا
محرق. وبكل معبودات المصريين أصنع أحكام: أنا ولا رسول، أنا الله
أنا هو وليس آخر:.

בֵּיד חֲזָקָה

— זו הַדְּבָר, כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: "הִנֵּה יְדֵי־יְהוָה יֹאחֲזִקוּהוּ הוֹיָה
בְּמוֹקֶנֶד אֲשֶׁר בְּשֹׁדָה, בְּסוֹסִים, בְּחִמְרִים, בְּנִמְלִים, בְּבָקָר
וּבְעֶאֱן, דִּבֶּר כְּבֹד מֵאֵד:"

'بید القویة': هذا الوباء. كما قال الباسوق - هوذا قدرة
الرب نازلة (بقطيعه) يلي بالحقول، بالخيول، بالخمير،
بالجمال، بالبقر وبالغنم وباء ثقیل جدا

וּבִזְרַע נְטוּיָה

— זו הַחֶרֶב, כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: "וְחֶרֶב שְׁלֹפָה
בְּיָדוֹ, נְטוּיָה עַל־יְרוּשָׁלַם".

'وبذراع ممدودة هذا السيف. كما قال الباسوق - :
وسيفه مسلول بيده ، ممدود على يروشلايم:

וּבְמִזְרָא גִדְלָא

— זו גילוי שכינה, בְּמִזְרָא שְׁנֵאמֹר: "או | הִנֵּסָה אֱלֹהִים
לְבוֹא לִקְחֹת לֹו גִי' מִקֶּרֶב גִּי' בְּמוֹסֵת בְּאַתֶּת וּבְמוֹפְתִים,
וּבְמִלְחָמָה וּבְיָד חֲזָקָה וּבְזִרְעֵ נְטוּיָה, וּבְמִזְרָאִים גִּדְלִים,
כָּל אֲשֶׁר-עָשָׂה לָכֶם יְהוָה יֵאָדוֹנָהי אֱלֹהֵיכֶם
בְּמִזְרָאִים לְעֵינֶיךָ:"

דברים ע"ד

'وبرهة عظيمة: هذا تجلي نور الشخينا (=שכינה).
كما قال الباسوق - او هل جرب الرب ليحي ليأخذ له
شعب من وسط شعب، بالتجارب بالآيات
وبالبراهين، وبالحرث وباليد القوية وبالذراع الممدودة،
وبخوف عظيم، ككل الذي صنع لكم الله إلهكم بمصر،
قدام عيونك:

ובאתות

— זֶה חֲמִטָּה, כִּמְהָ שְׁנֵאמֹר: "וְאַתְּ חֲמִטָּה הַזֶּה
תִּקַּח בְּיָדְךָ, אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה-בּוֹ אֶת-הָאֵתֶת:"

وبالآيات: هذه العصا. كما قال الباسوق- العصا
هذه تأخذ بيدك، الذي تصنع فيها الآيات:

■ נוהגים לשפוך מן הכוס בעת אמירת דם ואש ותמרות עשן ובעת אמירת כל מכה מעשר המכות ובעת אמירת דצ"ך עד"ש באח"ב.
(יש שנוהגים לשפוך מים עם היין)

יאخذ بيده كأس نبيذ ويسكب ثلاث مرات مقابل دم-אש-תמרות עשן ועשר
مرات وقت يعد العشر ضربات وآخر ثلاثة وقت يقول دצ"ך עד"ש באח"ב وكل
مرة يلي بيذكر الضربات ويسكب من النبيذ كل الموجودين يقولوا رحمانا ليصليان
المعنى أما يجيرنا. (بعض الناس يسكبوا مياه مع النبيذ)

דם ואש. ותמרות עשן:

وبالبراهين هذا الدم ، كما قال الباسوق : وجعلت براهين
وبالسماء وبالأرض دم - نار - وعواميد دخان .

ובמפתים

— זה הדם, כמה שנאמר: "ונתתי מופתים בשמים ובארץ.

דבר אחר: ביד חזקה — שמים, ובזרע

נטויה — שמים, ובמרא גדל — שמים,

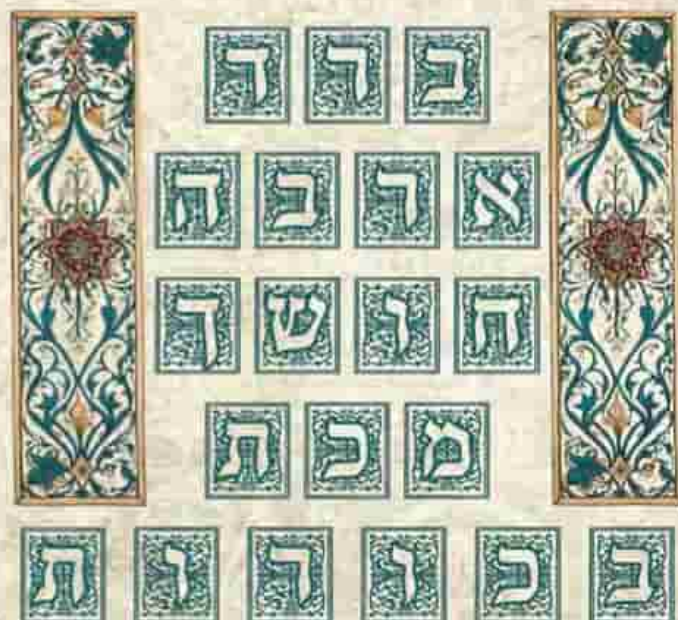
ובאתות — שמים, ובמפתים — שמים.

'وبالبراهين': هذا الدم. كما قال الباسوق - وجعلت براهين
بالسمااء وبالارض، دم - ونار - وأعمدة دخان. كلام (تفسير)
آخر، 'بيد القوية' - اثنين. 'وبذراع الممدودة' - اثنين. 'وبخوف
عظيم' - اثنين. 'وبالآيات' - اثنين. 'وبالبراهين' - اثنين
(وهيك صاروا ١٠ ضربات، على النحو التالي)

אלו עשר מכות שהביא הקדוש ברוך
הוא על המצרים במצרים, ואלו הן:

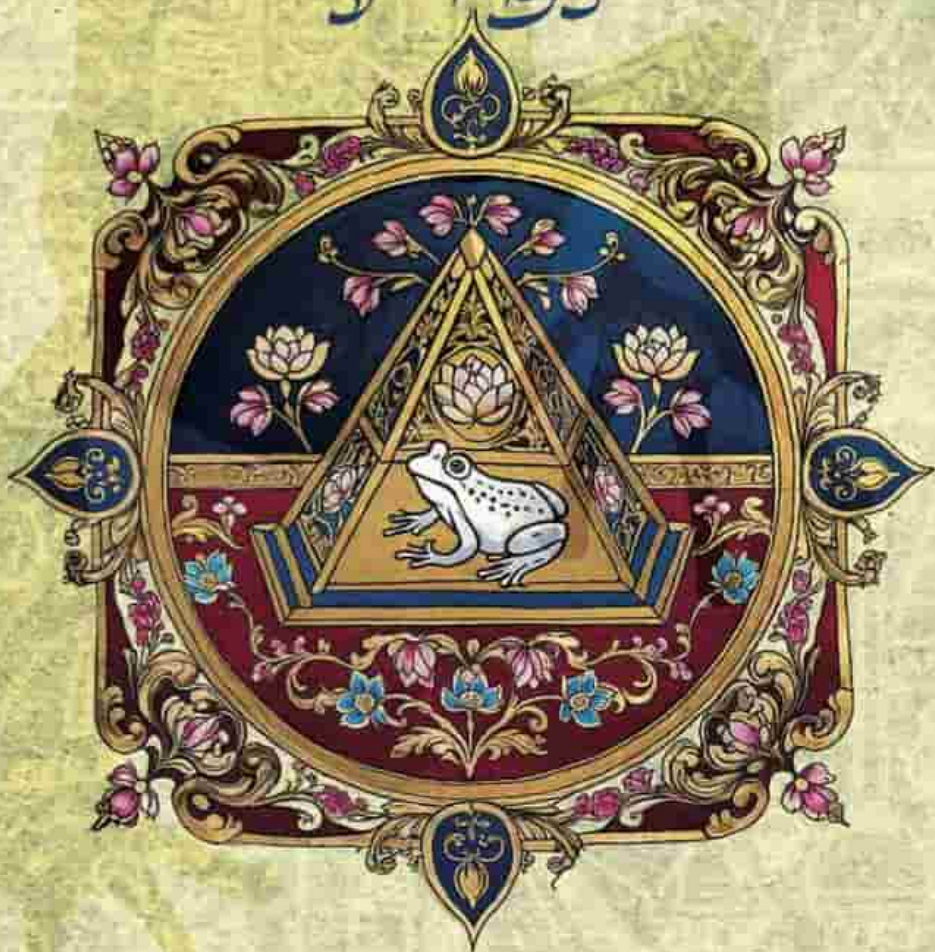

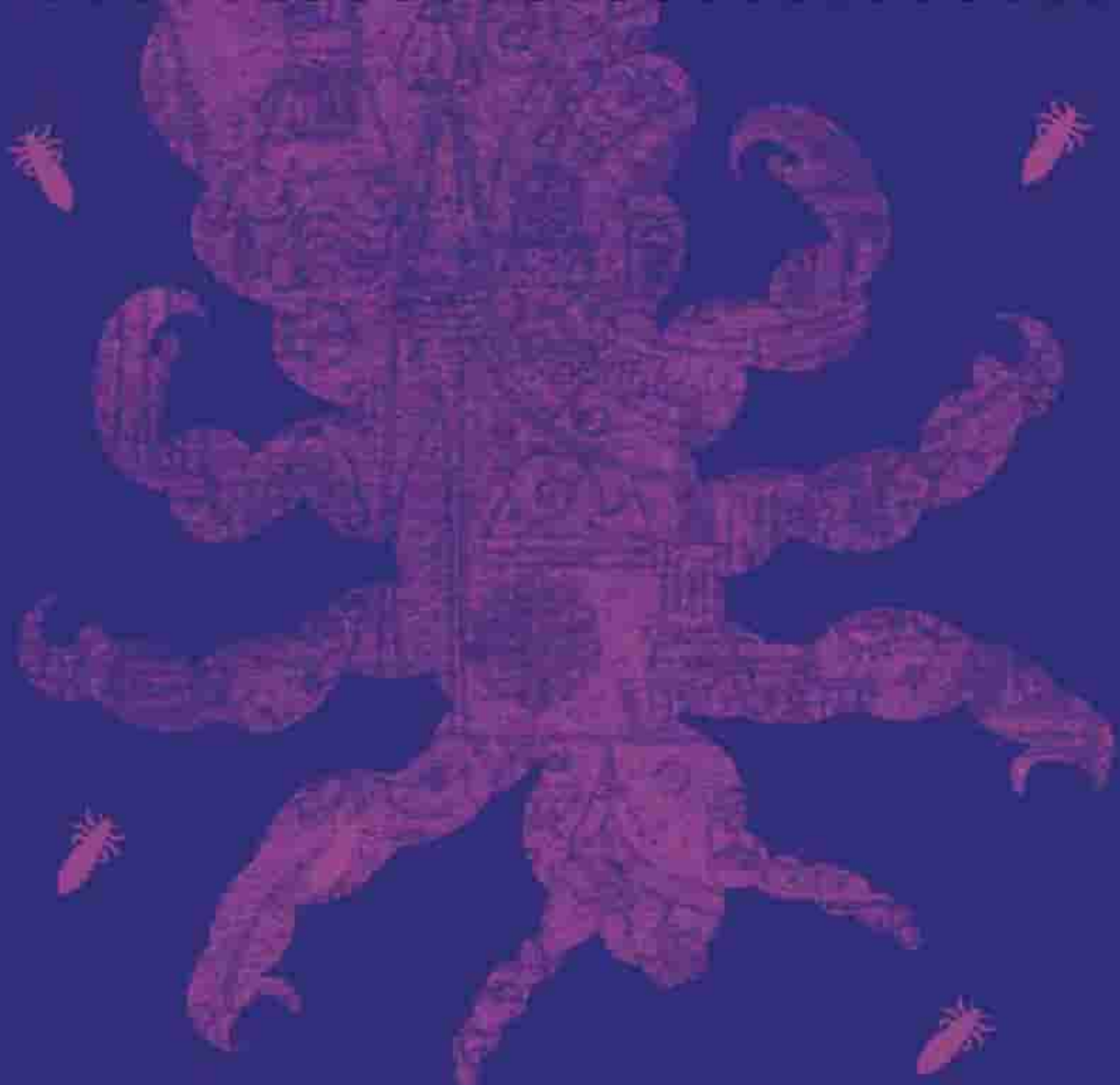
(ملاحظة: وبالعادة تبعا ما منقرأ الضربات العشرة باللغة العربية) وهدول هنين العشر ضربات يلي نزل المقدس مبارك هو على المصريين بمصر، وهي: دم. ضفادع. قمل. خليط من الحيوانات المفترسة. وباء. جرب. يرد. جراد. ظلام. ضربة البخوروت (البكور).

צפרדע

חיים

עֲרֹב

זכור

נחין

אֲרֻכָּה

זשן

עכת בכורות

רבי יהודה היה נותן בהם סמנים:

דַּע"ךְ עַד"ש בַּאח"ב.

רבי יהודה כִּי יִחַטּ לָהֶם כִּלְמַת מְרִיקָה מִן אוֹל חֶרֶף מִן אִשְׁמ הַצִּרְבֹּת בַּלִּיָּגָה הָעִבְרִית
לִישָׁן עֲלֵיהֶם חֲתִי יִזְכְּרוּהָ דַּשָּׁח, עֲדָשׁ, בַּאֲחָב

■ סְגוּלָּה - לְכָל מִי שֶׁצִּדֵּק מִזֶּל טוֹב, לִקְחַת אֶת הַכִּלִּי וּלְשַׁפּוֹר הֵיזֵן שָׁבוּ לְכִיּוֹר

וְכֹחַ יִסִּיר אֶת הַכֶּסֶם ח"ו מֵעֵלָיו וְיֵבִיא הַיְשׁוּעָה (כְּנוֹן: בַּחֲדוּדָה לְדִוּוֹן הַגּוֹן אוֹ לְדוֹרַע קִימָא)

סִיגוּלָּא - לְכָל מִן יִחַתַּג לְחַפּ מִנִּיחַ אִן יֵאֲחַד הַוָּעָא וְיִסְכֵּב הַנִּיבֵל בִּי הַבְּלוּעָה וּבִזְלֵק יִקְעִם
הַצִּיקָה וְהַגִּזְבּ עֵן חָאֵל וְיִחַיֵּב הַפְּרֵג (מִשָּׁל יֵלִי בְדָחָה תִּחְיֹז אוֹיִלִי בְדָחָה וֹלֵד)

רבי יוסי הגלילי אומר: מנין אתה אומר

שֶׁלְקוֹ הַמִּצְוִיִּים בְּמִצְוִים עֶשֶׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם

לְקוֹ חֲמוּשִׁים מִכּוֹת? בְּמִצְוִים מֶה הוּא אוֹמֵר?

"וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטָמִים אֶל-פֶּרַעְהָ: אֶעֱבֹעַ אֱלֹהִים

הוּא", וְעַל הַיָּם מֶה הוּא אוֹמֵר? "וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל

אֶת-הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה — בְּמִצְוִים

וַיֵּרָאוּ הָעָם אֶת-יְהוָה — וַיֹּאמְרוּ בִּיהוָה

וּבְמִוֶּשֶׁה עַבְדּוֹ".

ربي يوسي الجليلي يقول : منين الدليل إنه المصريين انضربوا بمصر
 عشر ضربات، وعلى البحر انضربوا خمسين ضربة، بمصر شو يقول : وقالوا
 المنجمين لفرعون أصبع الرب هي، وعلى البحر شو يقول : وشاف
 إسرائيل اليد القوية يلي عمل الرب بمصر، وخافوا الشعب من الله وآمنوا
 بالله وبموسى كلمه (عبده) بمصر إاشو يقول : وقالوا المنجمين إلى
 فرعون قدرة الرب هي و وعلى البحر إاش هو يقول : ونظر
 إسرائيل إلى اليد القوية الذي صنع أما بمصر وخافوا القوم من
 أما، وآمنوا بأما، وبموسى كلمه

כמה לקו באצבע? עשר מכות. אמור מעתה:
במצרים לקו עשר מכות, ועל הים לקו חמשים מכות.
 (ملاحظة: هون عم يفسرولنا كيف كان اختلاف يعدد الضربات.)

بكام ضربة انضربوا بالا صبع (القدرة)، عشر ضربات. واحسب من هاد
 انه بمصر انضربوا عشر ضربات ، وعلى البحر انضربوا خمسين ضربة:

רבי אליעזר אומר: מנין שכל-מכה
 ומכה שהביא הקדוש-ברוך-הוא על המצרים
 במצרים היתה של ארבע מכות? שנאמר:
 "ישלחכם | חרון אפו עברה וזעם וצרה,
 משלחת מלאכי רעים". עברה — אחת,
 וזעם — שתיים, וצרה — שלש, משלחת מלאכי
 רעים — ארבע. אמור מעתה: במצרים לקו
 ארבעים מכות, ועל חים לקו מאתיים מכות.

מסכת שבת

רבי إلیعزیر ینقول، منین الدلیل انه کل ضربة وضربة یلی نزل
 المقدس مبارک هو علی المصریین بمصر كانت الأربع ضربات، كما
 قال الباسوق- یسلط فیهم شدة غضبه - الخلق الغضب المصیبة
 ارسال ملائكة الرדיین. الخلق واحد. الغضب تنین. مصیبة ثلاثة.
 ملائكة الرדיین أربع. وتعی نحسب: بمصر انضربوا أربعین ضربة
 ، و علی البحر انضربوا مئین ضربة:

רבי עקיבא אומר: מנין שכל מכה ומכה שהביא
הקדוש ברוך הוא על המצריים במצרים היתה של
חמש מכות? שנאמר: "ושלח בם | חרון אפו עברה
ועם וצרה, משלחת מלאכי רעים". חרון אפו — אחת,
עברה — שתיים, ועם — שלוש, וצרה — ארבע,
משלחת מלאכי רעים — חמש. אמור מעתה: במצרים
לקו חמשים מכות, ועל הים לקו חמשים ומאתים מכות.

רבי עקיבא ייבול, מנין הדلیل أنه كل ضربة وضربة الذي نزل المقدس
مبارك هو على المصريين بمصر كانت خمس ضربات. كما قال الباسوق -
يسلط فيهم شدة غضبة خلق وغضب ومصائب إرسال الملائكة الرديين .
شدة غضبه واحد - خلق تنتين ، غضب ثلاثة ، ومصيبة أربعة ارسال
ملائكة الرديين خمسة. وتعال نحسب: بمصر انضربوا خمسين ضربة ، وعلى
البحر انضربوا مئتين وخمسين ضربة:

כִּמָּה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְמָקוֹם עָלֵינוּ

אלו נתן לנו את ממונם, ולא
קרע לנו את הים, דינו:

אלו קרע לנו את הים, ולא
העבירונו בתוכו בחרבה, דינו:

אלו העבירונו בתוכו בחרבה,
ולא שקע צרינו בתוכו, דינו:

אלו שקע צרינו בתוכו, ולא
ספק צרפנו במדבר ארבעים
שנה, דינו:

אלו הוציאנו ממצרים, ולא
עשה בהם שפטים, דינו:

אלו עשה בהם שפטים, ולא
עשה באלהיהם, דינו:

אלו עשה באלהיהם, ולא
חרג בכוריהם, דינו:

אלו חרג בכוריהם, ולא נתן
לנו את ממונם, דינו:

אלו הכניסנו לארץ ישראל,
ולא בנה לנו את בית המקדש,
דינו:

قدیش اعمال حسنات
للخالق علينا

لو كان أخرجا من مصر، وما عمل فيهم أحكام
كان يكفانا:

لو كان عمل فيهم أحكام، وما عمل بمعبوداتهم.
كان يكفانا:

لو كان عمل بمعبوداتهم، وما قتل إلى بكراتهم
كان يكفانا:

אלו ספק צרכנו במדבר
ארבעים שנה, ולא האכילנו
את הפן, דינו:

אלו האכילנו את הפן, ולא
נתן לנו את השבת, דינו:

אלו נתן לנו את השבת, ולא
קרבנו לפני הר-סיני, דינו:

אלו קרבנו לפני הר-סיני,
ולא נתן לנו את התורה, דינו:

אלו נתן לנו את התורה, ולא
הכניסנו לארץ ישראל, דינו:

لو كان قتل إلى بكوراتهم، وما عطانا ما لهم.

كان يكفانا:

لو كان أطعمنا المن، وما عطانا يوم السبت.

كان يكفانا:

لو كان عطانا ما لهم، وما شق لنا البحر.

كان يكفانا:

لو كان عطانا يوم السبت، وما قربنا أمام جبل سيناي.

كان يكفانا:

لو كان شق لنا البحر، وما مرقنا بوسطه بالنشاف

كان يكفانا:

لو كان قربنا أمام جبل سيناي، وما عطانا التوراة.

كان يكفانا:

لو كان مرقنا بوسطه بالنشاف، وما غرق أعداءنا بوسطه.

كان يكفانا:

لو كان عطانا التوراة، وما دخلنا لأرض إسرائيل.

كان يكفانا:

لو كان غرق أعداءنا بوسطه، وما كفى احتياجاتنا بالبر أربعين سنة.

كان يكفانا:

لو كان دخلنا لأرض إسرائيل، وما بني لنا بيت همقداش.

كان يكفانا:

لو كان كفى احتياجاتنا بالبر أربعين سنة، وما أطعمنا المن.

كان يكفانا:

קאדש מן אעמאל חסאנאת ללכאלק עלינא

לז- כאן אכרנא מן מער - וזא עמל
פידם אחכאם - כאן יכפנא!

לז- כאן עמל פידם אחכאם - וזא עמל
במעבודארתם -
כאן יכפנא!

לז- כאן עמל במעבודארתם - וזא קתל
בבואראתרום -
כאן יכפנא!

לז- כאן קתל אבכארחים - וזא עטנא
מלדום - כאן יכפנא!

לז- כאן עטנא מלדום - וזא שק לנא
אלבאחר - כאן יכפנא!

לז- כאן שק לנא אלכדר - וזא מראנא
מוסטו בלנשאף - כאן יכפנא!

לז- כאן מראנא מוסטו בלנשאף - וזא
ג'רק אעדאנא מוסטו - כאן יכפנא!

לז- כאן ג'רק אעדאנא מוסטו וזא כפא
עזתה בלבר ארבעין סנה - כאן יכפנא!

לז- כאן כפא עזתה כל-בר ארבעין
סנה - וזא אטעמנא אל-מן - כאן יכפנא!

לז- כאן אטעמנא אל-מן - וזא עטאנא
זים אלסבת - כאן יכפנא!

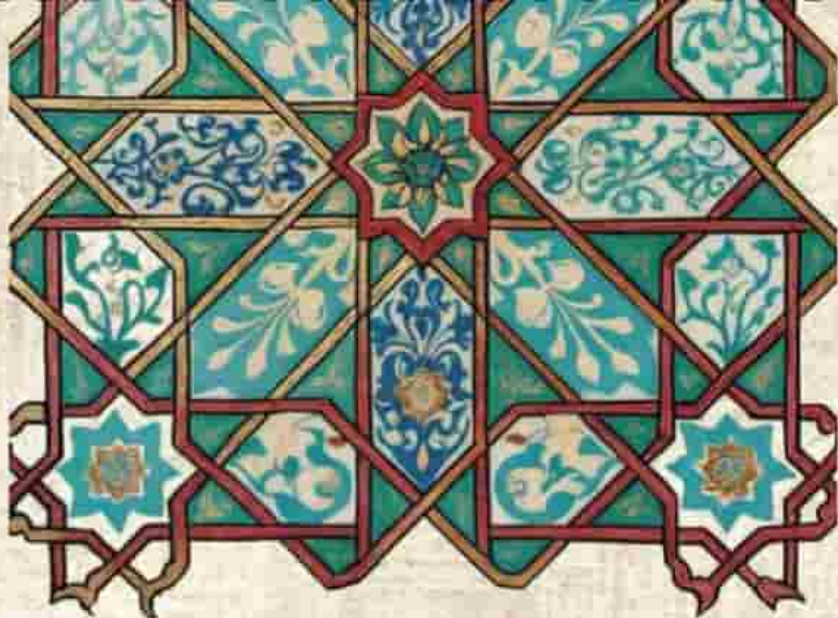
לז- כאן עטאנא זים אלסבת - וזא קרבנא
אמאם ג'בל סינאי - כאן יכפנא!

לז- כאן קרבנא אמאם ג'בל סינאי - וזא
עטאנא אלתורה - כאן יכפנא!

לז- כאן עטאנא אלתורה - וזא דכלנא
לארד אסראיל - כאן יכפנא!

לז- כאן דכלנא לארד אסראיל - וזא
כנא לנא בית דמוקדש - כאן יכפנא!

עַל אַחַת בְּמַח וּבְמַח, טוֹבָה בְּפוּלָה וּמִכְפָּלָת
לְמָקוֹם עָלֵינוּ: הוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם, עָשָׂה בָּהֶם
שְׁפָטִים, עָשָׂה בְּאַלְהֵיהֶם, הָרַג בְּבוֹרֵיהֶם, נָתַן
לָנוּ אֶת מְכוֹנָם, קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם, הֶעֱבִירָנוּ
בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶבָה, שָׁקַע צָרֵינוּ בְּתוֹכוֹ, סָפַק צָרָפֵנוּ
בְּמִדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה, הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמֶּן, נָתַן
לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת, קָרַבְנוּ לִפְנֵי הַר־סִינִי, נָתַן לָנוּ אֶת
הַתּוֹרָה, הִכְנִיסָנוּ לָאָרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וּבָנָה לָנוּ אֶת
בֵּית־הַבְּחִירָה לְכַפֵּר עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ:

على واحدة قديش وقديش من الحسنات المتكررة
والمضاعفة للخالق علينا . أخرجنا من مصر
. صنع فيهم أحكام . صنع بمعبوداتهم ، قتل
بكوراتهم . عطانا ما لهم . شق لنا البحر . مرقنا
بوسطه بالنشاف . غرق أعداءنا بوسطه . كفى
احتاجاتنا بالبر أربعين سنة . أطعمنا المن . أعطى
لنا يوم السبت . قربنا أمام جبل سيناي . أعطى
لنا التوراة . دخلنا لأرض إسرائيل وبني لنا
بيت هامقداش ليغفر على جميع ذنوبنا:

רִבֵּן גַּמְלִיאֵל הִיָּה אוֹמֵר:
כָּל-מִי שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלֹשָׁה
דְּבָרִים אֵלּוּ בַּפֶּסַח, לֹא יֵצֵא
יְדֵי חוֹבָתוֹ, וְאֵלּוּ הֵן:

פֶּסַח, מִצֵּה, וּמְרוֹר.

רבאן גמליטיל كان يقول: كل يلى ما قال ثلاثة الأشياء.
ليلة البساح ماطلع بالتزامه وهي: يسح مصا وماروو
(فصح מצה ומרור):

רבאן גמליאל כאן יקול: כל ילי מא קאל תלאת אלאשיא'
ביללת אר'פסח – מא טלע באלתזאכט וודיא: פסח מצה ומרור

כשאומר פסח.. יסתכל על הזרוע ולא יחזיקנו בידו
عندما يقول : فصح.. ينظر إلى الذراع (זרוע) ولا يمسكه بآيد:

פסח שהיו אבותינו אוכלים בזמן שבית המקדש היה
קיים, על שום מה? על שום שפסח הקדוש ברוך הוא על
בתי אבותינו במצרים, שנאמר: "ואמרתם זבח פסח הוא
ליהוה יאהרוננו, אשר פסח על בתי ישראל במצרים
בנגפו את מצרים, ואת בתינו הציל. ויקד העם וישתחוו:"

قربان يسح (פסח) يلي كانوا أبائنا يأكلوا وقت كان مبني
بيت المقدس، على أي سبب. على سبب يلي تخطى (فصح)
المقدس مبارك هو على بيوت أبائنا بمصر. كما قال الباسوق-
وتقولون ذبيحة الفصح هو لأمونا يلي تخطى على بيوت بني
إسرائيل بمصر بضربه المصريين، ويؤمننا انقذ. وركع الشعب
وسجدوا:

קרבן פסח – ילי באו אבתנא יאכלו וזקת כאן מבני בית המקדש
עלא איי סבב ? עלא סבב ילי תבאטא אלמקדאס מזבאראד
הא עלא ביית אבתנא בממזר – כמא קאל אלפאסוק; וכי ...

מזמורה על המצוה העליונה או מגביה ואומר:
يدل على قرص المصا العلوي أو يرفعه ويقول :

מצה זו שאנו אוכלים, על שום מה? על
שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיין
עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים, הקדוש-
ברוך הוא, וגאלם, שנאמר: "ויאפו את הבצק
אשר הוציאו ממצרים ענת מצות, כי לא חמין,
כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמחמה, וגם-
צדה לא עשו להם:"

فطير هذا لي لحنا اكلين على أي سبب. على سبب انه ما لحق
عجين ابائنا يختم. حتى اتجلى عليهم ملك الملوك المقدس مبارك هو.
وخلصهم فورا كما قال الباسوق- وخبزوا العجين الذي أخرجوا
من مصر أقرص فطير ومو نعيم. منشان انظردوا من مصر وما
قدروا يتجهلوا. وحتى زوادة ما صنعوا لهم:

פטר הזהא ילי לחנא אבלין – עלא איי סבב ? עלא סבב אנו
מא לחק ענין אבאתנא יבתמר – חתא אתנלא עליהם מלך
אלמוגד אלמוקדאס מזבאר אד הוא וכלצום פאזורא כמא
קאל אלפאסיק: וכו'..

מורה על המורד ואומר:

يدل عالمور ويقول:

מרור

זה שאנו אוכלים, על שום מזה?
על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו
במצרים, שנאמר: "וימררו את־חייהם
בעבדה קשה, בחמר ובלבנים ובכל־עבודה
בשדה, את כל־עבדתם אשר־עבדו בהם
בפרך:"

מריר. هذا يلي لحنا اكلين على اي
سبب. على سبب انه مر مروا المصريين
حياة اباتنا بمصر. كما قال الباسوق -
ومر مروا حياتهم بالخدمة الصعبة
بالطين وباللبن، وبكل شغل الحقل،
وكل يلي خدموا بالاعمال الشاقة:

מורד האזה ילי לחנא אכלין עלא איי סבב
? עלא סבב אנו מראמורו אלממזערין חיות
אבאתנא בממזער - כמזא קאל אלפאסקוזס.

בְּכַל־דּוֹר

וְדוֹר חַיֵּב אָדָם
לְהִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא יֵצֵא
מִמִּצְרַיִם, שְׁנֵאמֹר: "וְהִנֵּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם
הַהוּא לֵאמֹר, בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה יְיָ לִי"
לִי בִצְאתִי מִמִּצְרַיִם". שְׁלֹא אֶת אֲבוֹתֵינוּ
בְּלִבְדָּ גָּאֵל הִקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֲלֵא
אִף אוֹתֵנוּ גָּאֵל עִמָּהֶם, שְׁנֵאמֹר: "וְאוֹתֵנוּ
הוֹצִיא מִשָּׁם, לְמַעַן הִבִּיא אֹתֵנוּ לְתֵת
לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵינוּ:"

בכל גייל וגיל لازم האנסאן יורגי חאל
כאנה הו אחרג מן مصر. כא قال الباسوق - وتخير
لابنك بذلك اليوم قائلا , بسبب هذا صنع الله
بخروجي من مصر. يلى موبس لأبائنا فقط خلص
المقدس مبارك هو. إلا كان لنا خلصنا معهم.
كما قال الباسوق - ولنا أخرج من هناك. ليحيينا
وليعطينا الأرض يلي حلف لأبائنا:

בבל ג'יל ו ג'יל לאזם אלאנסאן יורארגי
חאלו באנו הווה בראג' מן מוצר במא קאל
אלפאסוק וכו'..אנו מו באס אבאתנא פקאט
כלאין אלמוקדאס מופאראדך הוא אלא
במאן לחנא חלאצנה מעחום במא קאל
אלפאסוק ואלנא אבראג מן חונאך מנשאן
גיכנא ליעטינא אלארד ילי חלאף פיהא
לאבאתנא

לְפִיכָךְ: אֲנַחְנוּ חַיִּים לְחֻדוֹת, לְהִלָּל,

לְשִׁבְחָה, לְפֶאֶר, לְרוֹמֵם, לְחֹדֵר וּלְקַלֵּם לְמוֹ

שַׁעֲשֵׁה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֶת כָּל־הַנְּסִים הָאֵלֹהִ:

חוֹצִיאֵנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵירוֹת, וּמִשַּׁעֲבֹד לְגֵאֲלָה,

וּמִיָּגוֹן לְשִׁמּוּחָה, וּמֵאֵכֶל לְיוֹם טוֹב, וּמֵאִפְלָה

לְאוֹר גָּדוֹל. וְנֹאמַר לְפָנֶיךָ הַלְלוּיָהּ.

لذلك - نحن ملزومين: للشكر. للمدح. لتسبح. ولنعظم. لتعلي. لتجده. ونوقر

لمن صنع لأبائنا ولنا كل هاي العجائب. أخرجنا من العبودية للحرية.

ومن الاستعباد للفرج. ومن الكدر للفرح. من الحزن ليوم عيد. ومن

الظلمة لنور عظيم. ونقول أمامه امدحوا الله

הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ עַבְדֵי

יְהוָה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה
יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ מְעַתָּה וְעַד־
עוֹלָם: מִמְּזֶרֶח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבֹאֵן,
מִהַלֵּל שֵׁם יְהוָה: רֵם עַל־כָּל־
גּוֹיִם | יְהוָה, עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי
בִּיהוָה אֱלֹהֵינוּ הַמְּגַבִּיהוּ לַשַּׁבָּת:
הַמְּשַׁפִּילֵי לְרֹאשֵׁי בָּשָׂר וּבָאָרֶץ:
מְקִימֵי מַעַרְךְ דָּל, מְאַשְׁפֵּת יָרִים

אָבִיוֹן: לַחֲשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים, עִם־נְדִיבִי
עָמֹד: מוֹשִׁיבִי | עֲקָרָת הַכִּית אִם־הַבְּנִים
שִׂמְחָה, הַלְלוּיָהּ:

امدحوا الله. امدحوا يا عبيد الله. امدحوا اسم الله: يكون
اسم الله مبارك. من الآن وحتى الدهر: من مشرق الشمس
وحتى مغيبها. مشكور اسم الله: عالي على جميع الشعوب - الله.
على السموات كرمه: من كمثلك يا الهنا. عالي الجلوس: الموطى
ليُنظر. بالسماء وبالأرض: بقيم من التراب الفقير. من المزابيل
يرفع المسكين: ليجلسه مع السخيين. مع تخيين قومه: يجلس
ست البيت. أم البتين فرحانة. امدحوا الله:

בצאת ישראל ממצרים, בית יעקב מעם
 לעז: היתה יהודה לקדשו, ישראל ממשלותיו:
 הים ראה וינס, הירדן יסב לאחור: ההרים רקדו
 כאילים, גבעות בבני-צאן: מזה-לזה הים כי תנוס,
 הירדן תסב לאחור: ההרים תרקדו כאילים,
 גבעות בבני-צאן: מלפני ארון חילי ארץ, מלפני
 אלוהי יעקב: החפכי העזר אגם-מים, חלמיש
 למעיני-מים:

בخرג ישראל ממצרים, בית יעקב מעם: كانت
 يهودا لقدس، اسرائيل لحكامه: البحر نظر وهرب، نهر الاردن يرجع
 لورا: الجبال يرقصوا كالغزلان، المضارب كبني الغنم: ما لك يا بحر
 لتهرب، نهر الاردن يرجع لوراء: الجبال يرقصوا كالغزلان، الأفاعي
 كبني الغنم: من أمام سيد الأرض، من قدام إله يعقوب: القالب
 الصخر لخنادق الماء، الصوان لعيون الماء:

מכסים את המצות ומגביהים את הכוס עד "גאל ישראל".

يغطي المصا ويأخذ الكأس بيده حتى يوصل ل: גאל ישראל.

ברוך אתה יהוה ^{אשרינו} **אלהינו מלך העולם,**
אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים, והגיענו
הלילה הזה לאכל פסח מצה ומרור. כן יהוה ^{אשרינו}
אלהינו ואלהי אבותינו הגיענו למועדים
ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום,
שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך. ונאכל
שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם
על קיר מזבחך לרצון, ונודה לך שיר חדש על
גאלתנו ועל פדות נפשנו. **ברוך אתה יהוה** ^{אשרינו},
גאל ישראל:

וישחו את הכוס בהסבת שמאל. ולא יברכו לפניו ולא לאחוריו.

يشربوا الكأس الثاني بالاستناد على الجانب الأيسر بدون يبرأخا لا قبل ولا بعد.

רחצה

יטלו המסובים את ידיהם, ויברכו, על נטילת ידיים

یغسلوا یدیهם، ویارکوا "على تطیلات یدایم."

לשם יחוד קרא מרדכי ושמעיאל בידלודוס

וידעו ויחילו, ליהודא שם דר' יהא באמנותו נא' ויהא
 ביהודא שרים **יחזקאל** בשם ברי' ישראל, ובשם ברי' יעקב
 דר' יהודה בשם ר' יוחנן דר' אל' שרי' (משו' דר' שמשון
 ומלבימים ודקדוקים דר' שם סבוללות אצילות, ברי' יא
 יעקב, עשה ובק' יפ' אצילות, ברא, יעקב, עשה
 רב' יפ' יפ' וס' דר' יהא אב' מן' קסין ית' מ' עשה
 דר' יהודה ראב' מ' ברי' יהודה שם ר' ח' חפצת, חסר
 ע' דר' יהא — אצילות ברי' יהודה יהודה — "מ' ע' ע' ע'
 תאכל' מ' ע' דר' מ' ית' מ' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 תאכל' מ' ע' דר' מ' ית' מ' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 "שבת' ית' מ' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 ע' ע' — ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'

ויהי רצון מלפניך דת — אלהינו ואלה אבותינו
שהיא חסד וחסדנות ויהי רצון מלפניך דת אלהינו
מלפניך דת ויהי רצון מלפניך דת אלהינו
לפני מלפניך דת ויהי רצון מלפניך דת אלהינו
אשר אלהינו ויהי רצון מלפניך דת אלהינו

רבוץ עלומא, שום מי עבדא עם עבד ישראל
 ואשרית מי ביהדידי, ופסית לון עבא ודעיה בלומא
 ופסית לון זו אד, ופסית לון אדיתא דקוטס, ופסית לון
 עבא דקוטס לא עבא אד, ופסית לון ודא לסעב ופסית
 אכא ופסית דידן ודא עבא דקוטס ופסית ודא לא

רבוץ עלמא, און בעזן לאשטעלע ביינען, דא

[illegible]

נוטלים את הידים ומברכים:

يُغْلِقُوا أَيْدِيَهُمْ وَيَبَارِكُوا.

ברוך אתה
יהוה ^{אדונינו} אלהינו
מלך העולם, אשר
קדשנו במצותיו
וצונו על
נטילת ידים.

פזמונים
שירים

■ יקח המצות בסדר שהניחן, הפרוסה בין שתי
השלמות, ויאחז שלושתן בידו ויברך "המוציא",
ולאחר שבירך המוציא ישמוט המצה התחתונה
ויברך על אכילת מצה.

يأخذ ٣ أقراص المصا القرصين الكاملين
مع القطعة التي بينهما ويبارك المוציא
يترك القرص السفلي ويبارك على القرص
العلوي والقطعة على أكلت מצה

An ornate, symmetrical floral border in shades of blue, gold, and brown frames the central text. The border features stylized leaves, flowers, and scrolling vines. In the bottom right corner, outside the main border, is a small illustration of a chalice or goblet.

ברוך:

אתה יהוה יאחזקנו אלהינו
מלך העולם, המוציא
לחם מן הארץ:

ישמוט את המצה התחתונה ויברך:

يترك المصا السفلية ويبارك

ברוך אתה יהוה יאֵהוּוֹ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצּוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
אֲכִילַת מִצָּה:

יטבול המצה במלח, ויאכלו בהסבה שתי כזיתות, אחת מהמצה השלמה העליונה ואחת מהמצה האמצעית החצויה, וישלים לכל המסובים ממצות אחרות.

يُطْبِل المصا بالملح ويأكلوا منسدين ٢ كالزيت واحدة من المصا الكاملة
العلوى وواحدة من المقسومة ويكمل لكل الموجودين الكزيتوت التي تلزمهم

מרור

اللّقة الصغيرة

כל אחד מהמסובים לוקח כזית מרור ומטבלו בחרוסת
ומנער, מברך על אכילת מרור ואוכל בלי הסבה.
מוטל עלינו להזהר והירות רבה בניקוי המרור/חסה שלא
נכשל ח"ו בעוון התולעים הנמצאים בהם.

كل واحد من الموجودين يأخذ كزائت مارور
ويغمسه بالخاروسيت وينفضها، يبارك على
أخيلات مارور ويأكل بدون أن يمسد على جنب
(يجب علينا الحذر من الشديد بتنظيف المارور والخس
حتى لا نقع بعافون الدود الموجود فيهم)

ולפני כן טוב לומר זה (על פי רש"י חברים נ"ג)

לשם יחוד קרשא ברוך הוא ושכינתו, כדחילו ורחימו ורחימו ורחילו, ליתרא שם י"ה וה"א באותיות
וה"ו וה"א ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל. הנה אנכי מוכן יחזקן לקים מצות עשה מדרךכון לאכל
בית טהור בלילה הזה של חג המצות, ולטבולו בחרסת כדי לעשות נחת חזק ליתערט ולעשות רצון סדאנו,
לחזק שרש מצוה זו במקום עליון. וידע רצון מלפניך יהוה... אלהינו ואלהי אבותינו שתהא חשוכה ומקבלת
ורצוה לפניך מצוה זו של אכילת הקורבן בלילה הזה, ועלה לפניך באהל כעתי בכר הכנסת נראיות לכן
במעשה ודביר וכנה ומחשבה ורעותא דלבא. וידע נעם ארעי אלהינו עלינו ומעשה ידנו כננה עלינו ומעשה
ידנו כננהו

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהוּדָה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת
מָרוֹר:

פזיר

القصة الكبيرة

כל אחד מהמסובים לוקח כזית מן המצה השלישית
(כדי שיקיימו מצוות אכילת מצה בכל שלוש המצות) עם כזית מדור
וכורכם יחד, אוכלים בהסבה ובלי ברכה.

كل الموجودين يأخذوا قرص مصا ويقطعوا منه كزيت ويأخذ
كان كزيت من المارور (هندبة) أو كام ورقة من الخس
ويلفهم سوا ويقطسهم بالخاروسيت ويقول ذكر لمقدس كحلل
הזקן.. וכו'.. - إلى آخره

מִצָּה וּמִרְוֹר

כֹּל אֲבִירָה. זִכָּר לְמִקְדָּשׁ, בְּיָמֵינוּ
יִחַדֵּשׁ. כְּהִלָּל הַזִּמְנוֹן שֶׁהָיָה בִּירְכֵן
וְאוֹכְלֵן בְּבֵת אֶחָת, לְקִיּוֹם מֵהָ
שְׁנֵי אֲמֹרֹת: "עַל-מִצּוֹת וּמִרְוֹרִים
יֵאָכְלוּ:"

נפש חיה עצירה

אוכלים ושותים את הסעודה הערוכה, ולא יאכל יותר
מדי, שלא תהיה עליו אכילת אפיקומן אכילה גסה

يضع الأكل ويأكل لكن لا يشبع نفسه حتى
يأكل ال أفيكوميون بشية

כתב הבא"ח בלשון חכמים (ח"א נג) בתוך הסעודה יזמר וישודר בקול נעים דברים אלו:

שלומא עלך יומא טבא קדישא. שלומא עלך
תנא קדישא. שלומא עלך אשפזא קדישא. אנת
הוא מקרא קדש. זמין אנת להווא אתר דאקרי
קדש. לאתעטרא בה ולאשתאבא בה. ותתקדש
וישתבח בך חדותא. תא אנת שאיב מדחוא עמיקא
דעמיקתא. דעחלין ומפיעין נפקין מנה. תא ישראל
דאתקרון קדש מקבלין לך כאנפין נהירין. בחדותא
ובתשכחתא. מזמנין לך מתקנין לך סעודתא יתירא.
מסדרין פתורי, מתקני גמיריז בקאני יקר. תדאן
ומשבחין שבתא לקדשא בריך הוא.

תנא דפסחא דרועא ימינא. כמה חביב אנת ויקר.
כך נפקי ישראל מרשותא אחרא ועאלו ברשותא
קדישא. כך כתיב "שבעת ימים שאר לא יפגא
בבתיכם". תאי לחזא אקרי מצה בגין דקא משדדת
ומכרחת לכל סטרין בישון ועבד בה קטטה. כענא
דשדי דמזוזה דמכרחת לשדים ומזיקים דתרעא. אפי
חבי איחי מכרחת לכל סטרין בישון ועבד קטטה
בה. כמה חביבין זמין דילך דאנן יומי חדותא.
אנן זמין דסלקון ליכרא עלאה. כך תדאן ישראל
מחזותא דפרקנא דמאריזון. כך משבחין ישראל
בסודתא דקדשא בריך הוא וסבא תבי תילא לעלא.

כך חרי קדשא בריך הוא בספרא דשבתא דילדון.
כך אכלין ישראל מיכלא דאסתא. כך אכלין מצה
דאידי אסתא למיעל ולמנדע ברנא דמזימנותא
דא אידי נחמא דאחביכו בה ישראל חכמתא
עלאה דאריזא ועאלו באריותא. כך ישראל בלד
עריבין למדע שמורים ועטרים מתזין ושאר בכל
שדוא. וכל מאכלין ומשקין בלד נטורין. עלך כתיב
"אתתג המעות תשמר". תשמר סטרא דקדשא
דבעי בר נש לנטרא לה. "אתתג המעות תשמר",
תאי אידי אתר דאקרי שמור. כך כתיב "תשמרתם
את המעות", תא מצה דלע שמורה. ואנן "שבע
תעשרות הראיות לתת ליה מבית המלך" ואתמר
עליה "תשמרתם את המעות". מצה אידי שמורה
ובעלה דאידי נא"ו ובה אתעבד מצה. כך שותין
ישראל ארבע כסי דתכרא ברנא דדירותא. דכל יתד
חד מניח אידי מצה באפי נפשה. כך נטורין הורלי
בליילא מח דלא אשתבח תבי בשאר זמני תני. כך
אשתבח רבי יתיר דכתיב "יתרבי ותגדלי ותבאי
בערי עריים". כך אשתבח זונא דסיתרא בגוריו
דשמשא בשליש. כך אתער קדוש מילא. כך כתיב
"ליל שמרים הוא להיות". דזונא קדישא והיא
שמורים בכלא. כך זונא עלאה מסטרא דלעילא

אתער ואשתבת. כך קטיל קדשא בריך הוא כל אנו
 מוכרין דסטרא אחרא. כך נטיר קדשא בריך הוא
 לישראל כאבא על בנין. כך הוא בטולא דעבודה
 זרה ואסתלק קדשא בריך הוא ביקרה. כך אתבפין
 כל דחילין דסטרא אחרא. כך אחוי קדשא בריך הוא
 חילא. כך אתמקו כל זמנין ותנין ושבתין. ובנין דא
 כלידו דוכרנא להאי נסא דעבד כך קדשא בריך
 הוא. כך דהה נהיר ליליא כיומא דתקופא דתמוז
 ותמוז כל עמא עובדי דקדשא בריך הוא. והוא
 הוא דכתיב "ולילה ביום אחד בחשיכה כארד". כך
 פרסימי נסא דלא נהה כדאי מיומא דאתברי ערמא.
 כך אתרעי קדשא בריך הוא בישראל לאתדבקה
 אנון בה ילמודו אנון חלקה בדכתיב "כי תליק יתה
 עמו". כך עאל ישראל בקיומא דאות קדשא. כך
 נהה רשים על פתחא בישראל דשימא דמחומענתא.
 כך יתב קדשא בריך הוא לישראל קשורא מאתר
 עלאה ברשותא דמחומענתא. כך אפינ קדשא בריך
 הוא לישראל מארעא דמצרים ואסי לון מתביר
 דגרימיון ומתבירן דרתיחון בדכתיב "ויהי ה' אל
 לפניהם יומם, לנחתם הדרך" וכל ארתיחון הו' סלקון
 ריחון דאסיתא ועאלין לעופידו ואתסין. והו' שמעין
 קל תשבון ושירון דאבליסין ורתיכון קדישין דארימו
 קמי קדשא בריך הוא והו' תרא נהיחן בריחון:

והוא דפסחא כמה חביב אנון ויקיר. הוא אנון קאים
 בירחא דניסן דבה אתעביד ניסן דברכין לישראל.
 והוא אידו זמנין למעבד בה ניסן דברכין לישראל
 בפרקנא בתראת. כמה זכאת האי ירחא דבה נהה
 בטולא דעבודה זרה. בה שלוש ישראל על דחלא
 דמצראי ואלקא דילחון דאקרי "תעבת מצרים".
 בנין דמצראי הו' פלחון למול טילה ובנין דא פלחון
 לאומרא. ובנין דא בני קדשא בריך הוא לישראל.
 "והקד' להם אש שה לבית אבת שה לבית". ואשליט
 לון עלה ותפשי לה תפיש בתפישא דילחון. ואמר
 קדשא בריך הוא מבקשור לחודש סיב דחלא
 דמצראי ותפשו לה. והוא אסיר ותפיש בתפישא
 דילחון וימא דר ותרין ותלת. וכיומא רביעאא אפינ
 לה לדינא ואתבנש עלה. ובשעתא דמצראי הו'
 שמעין קל דחלא דילחון. ותפיש בתפישא דישאל
 וילא יכלין לשוכא לה. הו' בכאן נהה קשיא עליה
 כאילו גרמירא אתעקידו לקטלא. ואמר קדשא
 בריך הוא לישראל והוא דא תפיש ברשותיכו יומא
 בחד יומא ארבעה זמנין. בנין דירבון יתה מצראי
 תפיש. וכיומא רביעאא אפינ לה לקטלא וירבון
 לה מצראי דיד איתון עבדין בה דינא. והוא קשיא
 לה מן כל מכתשין דעבד לון קדשא בריך הוא. כך
 יחזון אנון דינן דעבדין ישראל בדחיליון דמצראי.
 לטבר דקטלין לה דינן לה בערא. דכתיב "פסילי

אלהיהם תשרפן כעשׂו. ואמור קדשא בריך הוא "אליתאכלו מנעו נא". דלא ייקרון ברשותא ובתאובתא דדחלא אכלין לה חבי. אלא אתקעו לי עלי ולא מבשל. דאלו מבשל הא טמיר ולא יתמון לה. אלא תנקא דילה דיתמון לה חבי מתקרא בערא מין דריצה טרה. וזו רישת עליה כפיף על קרסלי. דלא ייקרון דחיה אי מלה אחרא דא. אלא דישתמודען לה דאידו דחלא דילדון וזו דלא יכלין לה בתיאבתא אלא על שבעא ארז קלנא וכין וזו "וענש לא תשברו בו" אלא דיתמון גרמי דמאן בשוקא ולא יכלין לשוכא לה. ועל דא פתיב "ובאלהיהם עשה דעה — שפטים". דינן סניאן. וזו "ומקלכם בידכם" ולא תרבא ודמקא ושאר קאני קרבא.

וזנא דפסחא דרזעא ימינא. בך אתאחוזי ואתקשרי ישראל בקשרא דשמוא קדישא ונפקו מרשותא אחרא. דהא בארבע עשר לירחא מתקני גרמיה ומבערי חמין מביניה ועילי ברשותא קדישא. בך מתעטרי חתן וכלה בעטרי דאמא עלאה דבנין דא בעי בר נש לאחזאה גרמיה דאידו בר דורין. בך וזנא קדישא בליליא קמאה אשתכח בכלי סטרין. וזנא הוא בארבע קשרין דאון ארבע דרגין ולא מתפרשי דא מן דא. ועל דא און כדחזתא דילדון אתערנא למשתי ארבע כסי דחמרא. ובעינן למעבד שלמא ככלא. ולמחזי בהאי ליליא מין דחזותא דא לעילא וחתא. ועוד דבעינן למשתי ארבע כסי לקבל ארבע גאולות. זכא האי חנא דבה אשתלים סתרא בכלא וירחא שבעין וחרין שמוק קדישין בתלת סטרין. בריך דעה — לעולם. אמן ואמן.

יחלק למסובין חתיכה מהביצה
עם הזרוע המבושל – ויאמרו

يَا كُلْ قِطْعَةً مِنَ الْبَيْضَةِ مَعَ قِطْعَةً
مِنَ الْزُرْعَةِ وَيُوزَعُ لِلْيَهُودِيِّينَ وَقَبْلَ
الْأَكْلِ يَقُولُ :

'זכר לקרבן חגיגה'

צפון

אחר גמור הסעודה יחלק לכל אחד מהמסובים כזית מהמצה שהייתה צפונה לאפיקומן ואם אין ממנה מספיק לכל הזמסובים יצריך מצה אחרת עימה ויאכלו ממנה כזית בהסבה, ויקפידו לאכול האפיקומן קודם חצות הלילה.

بوزعوا لكل الموجودين كزائت مصا بدون شيء وياكلوها
مستودين على جنب الشمال (ويلى يقدر يا كل كان
كزائت : كزائت ١ ذكرى لقربان يساح وكزائت تاتى
للمصا على بتاكل معه) ويديروا باهم انه ياكل قبل
نصف الليل ويقولوا:

ולפני האכילה יאמרו:

זכר לקרבן פסח
הנאכל על השבע:

פִּידָה

קודם ברכת המזון ימזגו כוס שלישית.
יטלו מים אחרונים ויברכו ברכת המזון.

قبل ما يباركوا بركات همزون يسكبوا الكأس
الثالث ويغسل يديه ب- مים اخرונים ويمسك
بيده كأس ثالث من النبله ويبارك

טוב לומר לשם יחוד זה

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתו, בחיילי ורחימי, ורחימי ורחיילי,
ליתורא שם יי"ד וה"א באותיות וא"ו וה"א ביחודא שלים (יהוה) בשם כל
ישראל, ורי אנתו באים לקים מצות עשה דאורייתא לברך ברכת המזון,
כברוב בתורה וברית ^{וי} "ואכלת ושבעת וברכת את יי"ה" — אלהיך, לתקן
שרש מצוה זו במקום עליך. ויהי רצון מלפניך יי"ה — אלהיך ואלהי אבותי,
שתהיה חשוכה ומקבלת ורעיה לפניך ברכה ראשונה וברכה שניה וברכה
שלישית אשר נברך עתה על המזון, ותתן לנו פח ויכלת ועזר וסיוע להעלות
מזין נוקבין, ולהבטיח ארבעה מוחין לישראל ורחל, ונם תהיה חשוכה
ומקבלת ורעיה לפניך ברכה רביעית אשר נברך עתה, ותתן לנו פח ויכלת
ועזר וסיוע להעלות מזין נוקבין, ולהבטיח ארבעה מוחין לעמק ורחל, ויעלה
לפניך כאילו כעז בבלי חסונות הראיות לפניך בארבע ברכות אלו של המזון.
ויהי נעם אדני אלהיך עלינו ומעשה ידינו מונע עלינו ומעשה ידינו מונע

לְמוֹנַעַח בַּנִּיחַת מוֹמָז שִׁיר: אֱלֹהִים יִחַנְנוּ וְיִכְרְבוּ יָאֵר פָּנָיו אֶתְּנוּ סִלְּהִי לִדְעַת כָּאֲרִין דְּרִכְךָ בְּכָל־עוֹלָם
 יִשְׁעֶיךָ: יוֹדֵךְ עַמִּים | אֱלֹהִים יוֹדֵךְ עַמִּים כָּל־ם: יִשְׁמְדוּ וְיִרְגְּעוּ לְאֻמִּים בִּי־תִטַּפֵּט עַמִּים מִיִּשּׁוּר וּלְאֻמִּים |
 כָּאֲרִין תִּנְחַם סִלְּהִי: יוֹדֵךְ עַמִּים | אֱלֹהִים יוֹדֵךְ עַמִּים כָּל־ם: אֲרִין נִתְּנָה יִסְלִיחַ יִכְרְבוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ
 יִכְרְבוּ אֱלֹהִים וְיִרְאֻ אֶת־כָּל־אֲפִס־אֲרִין

אֲכַרְכֵּה אֶת־יְהוָה — בְּכָל־עַת תִּמְיֵד תִּהְיֶה בְּפִי: סוֹף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְאֻ וְאֶת־מַעֲשֵׂי
 שְׁמוֹ בִּרְוָה כָּל־הָאָדָם: תִּהְיֶה יְהוָה — יִדְבַּר־פִּי וְיִכְרֹךְ כָּל־בָּשָׂר שֶׁם קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֶנְחֵנוּ | נִכְרֹךְ
 יְהוָה מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּ־הוּא: וְדַבֵּר אֵלַי יְהוָה הַשְׁלִיכֵן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה —:

הַמִּזְמָן אוֹמֵר:	הַב לָן וְנִכְרֹךְ לְמִלְכָּא עֲלָאָה קִדְשָׁא.
הַמְסֻבִּים עֻנִּים:	שְׁמִים.
הַמִּזְמָן אוֹמֵר:	כְּרִשּׁוֹת מִלְכָּא עֲלָאָה קִדְשָׁא.
וּבִשְׁבַח מוֹסִיף:	וּבְרִשּׁוֹת שְׁבַח מִלְכָּא.
בְּיוֹם טוֹב מוֹסִיף:	וּבְרִשּׁוֹת יוֹמָא טַבָּא אֲשַׁפִּיזָא קִדְשָׁא.
וּמִמְשִׁיךְ הַמִּזְמָן:	וּבְרִשּׁוֹת מוֹרֵי וְרִמּוֹת, וּבְרִשּׁוֹת כָּל־דְּמוֹסִיָּים אִישׁ אִישׁ לִפִּי כִסְחָ וּמַעֲלָתוֹ, נִכְרֹךְ (בַּעֲשֻׂרָה)
אוּ יוֹחֵר מוֹסִיפִים, אֱלֹהֵינוּ שְׁאֲבִלְנוּ מִשְׁלָ:
וְהַמְסֻבִּים עֻנִּים:	כְּרֹךְ (בַּעֲשֻׂרָה) אוּ יוֹחֵר מוֹסִיפִים, אֱלֹהֵינוּ שְׁאֲבִלְנוּ מִשְׁלָ וּבִטְעִים חַיִּים:
וְהַמִּזְמָן חוֹזֵר:	כְּרֹךְ (בַּעֲשֻׂרָה) אוּ יוֹחֵר מוֹסִיפִים, אֱלֹהֵינוּ שְׁאֲבִלְנוּ מִשְׁלָ וּבִטְעִים חַיִּים:

כְּרוֹךְ הוּא וּבְרוֹךְ שְׁמוֹ וּבְרוֹךְ זִכְרוֹ לְעוֹלָמִי עַד

ברוך אתה יהוה ^{אדוני}, אלהינו מלך העולם,
האל הון אותנו ואת העולם כלו בטובו בָּחַן,
בְּחֶסֶד בְּרוּחַ וּבְרַחֲמִים רַבִּים. נָתַן לָחֶם לְכָל-
בָּשָׂר, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ; וּבִטְוֹבוֹ הַגָּדוֹל תָּמִיד לֹא
חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחֲסֹר לָנוּ מִזֶּזֶן תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.
כִּי הוּא אֵל זֶן וּמִפְרָגִס לְכָל, וְשִׁלַּחְנוּ עֲרוּךְ לְכָל,
וְהִתְקִין מַחֲיָה וּמִזֶּזֶן לְכָל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא
בְּרַחֲמָיו וּבְרַב חֲסִדָּיו כְּאִמּוֹר: פּוֹתַח אֶת-יָדְךָ
(ראשי תיבות פא"י שהוא מספר יאהדונה"י ומספר סא"ל,
וסופי תיבות חת"ך) וּמִשְׁבִּיעַ (כמספר חת"ך) לְכָל-חַי
רְצוֹן: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אדוני}, הון (ברחמי) אֶת הַכֹּל:

נודה

לך יהוה אלהינו על שהנחלת לאבותינו ארץ
חמדה טובה ורחבה, ברית ותורה, חיים ומזון. על שהוצאתנו מארץ
מצרים ופדיתנו מבית עבדים, ועל בריתך שחתמת בבשרנו, ועל
תורתך שלמדנו, ועל חקי רצונך שהודעתנו. ועל חיים שחוננתנו
ועל המזון שאתה נן ומפרנס אותנו:

על

הכל יהוה אלהינו אנחנו מודים לך
ומברכים את שמך, כאמור: ואכלת ושבעת וברכת
את יהוה אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן
לך: ברוך אתה יהוה, על הארץ ועל המזון:

רחם יהוה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל
עַמּוֹ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָהּ, וְעַל הָרַ צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדָהּ,
וְעַל הַיְכָלָהּ, וְעַל מִשְׁנֵהָ, וְעַל דְּבִירָהּ, וְעַל חֲבִית
הַגְּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שֶׁמֶךְ עָלָיו. אֲבִינוּ, רַעֲנוּ,
זִנְנוּ, פָּרַנְסֵנוּ, כִּלְכַּלְנוּ, הַרְוִיחֵנוּ, הַרוּחַ לָנוּ מִחֶרֶה
מִכָּל־צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֵל תַּצְרִיכֵנוּ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ
לִידֵי מַתְנוֹת בֶּשֶׁר וָדָם, וְלֹא לִידֵי הַלּוֹאֲתִים ^{שֶׁמֶחֶם}
^{שֶׁמֶחֶם וְהַיִּתִּים בְּרִיתָהּ}, אֵלֹא לִידֵךְ הַמְּלָאָה וְהַרְחֵבָהּ, הַעֲשִׂירָה
וְהַפְתּוּחָהּ. יְהִי רָצוֹן שְׁלֹא נִבּוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא
נִכְלָם לְעוֹלָם הַבָּא, וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֲךָ
תַּחֲזִירֵנָה לְמַקּוֹמָהּ בְּמַחֲרָה בְּיָמֵינוּ:

בשבת אומרים:

רַצְוֵה וְהַחֲלִיעֵה יְהוָה... אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשַּׁבָּת, הַשְׁכֵּת הַחֹל וְהַקְדֵּשׁ הַחַי. בִּי יוֹם גְּדוּלָּה וְקֹדֶשׁ הוּא מִלִּפְנֶיךָ. נִשְׁמֹת בּוֹ וְנִנְחָה בּוֹ וְנִתְעַנֵּג בּוֹ בְּמִצְוֹת חֻקֶּיךָ רַצְוֵה, וְאַל תִּשֶׁה צָרָה וְעָנָן בַּיּוֹם מִנְחָתֵנוּ, וְתִקְרָאנוּ בְּנִחְמֻת צִיּוֹן בְּמִוֶּדֶרֶה בְּיָמֵינוּ, כִּי אַתָּה הוּא בֹּעַל הַנְּחֻמֹּת, וְגַם שְׂאֵבֵלֵנוּ וְשִׁתֵּינוּ, תִּרְכֵּן בִּיתְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ לֹא שִׁכַּחְנוּ. אֵל תִּשְׁכַּחְנוּ לְנֶפֶשׁ וְאַל תִּזְכָּחְנוּ לְעַד, כִּי אֵל מֶלֶךְ גְּדוּלָּה וְקֹדֶשׁ אַתָּה.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֵא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע וְיִפְקֹד וְיִזְכֹּר זִכְרוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, זִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בְּדָוִד עֲבָדְךָ, וְזִכְרוֹן כָּל־עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לִפְנֶיךָ לִפְלִיטָה, לְטוֹבָה, לְחַן, לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם בַּיּוֹם הַזֶּה הַמְּצוֹת הַזֶּה, בַּיּוֹם טוֹב (בְּחֹל הַמוֹעֵד לֹא אוֹמֵר טוֹב) מִקְרָא קָדֵשׁ הַזֶּה. לְרַחֵם בּוֹ עֲלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ. זָכְרֵנוּ יְהוָה... אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפְקֻדֵנוּ בּוֹ לְכִרְכָּה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים. בְּדָבָר יִשׁוּעָה וּרְחֻמִּים חוּס וְחַנּוּן וְחִמּוּל וְרַחֵם עֲלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חֲנוּן וְרַחוּם אַתָּה:

וְתִבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
בּוֹנֵה בְּרַחֲמָיו בִּנְיַן יְרוּשָׁלַיִם: (וְאוֹמֵר

בִּלְחַשׁ אָמֵן)

אם בשבת שכח לומר "רצה והחליצנו" וכבר התחיל ברכת הטוב והמטיב יחזור לראש. אולם אם נזכר לפני שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב" יאמר:

ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל בארצה, לאות ולברית.
ברוך אתה יהוה, מקדש השבת:

אם שכח לומר "יעלה ויבוא" וכבר התחיל הטוב והמטיב. בחול המועד אינו חוזר אך בליל הסדר יחזור לראש. ואם נזכר לפני שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב" בליל הסדר יאמר:

ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם שנתן ימים טובים לישראל לששון ולשמחה, את יום דג המצות
הזה, **ברוך אתה יהוה**, מקדש ישראל והקנים:

ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך
העולם, האל אבינו מלכנו, אדירנו, בוראנו,
גואלנו, קדושנו, קדוש יעקב. רוענו, רועה
ישראל, המלך הטוב והמטיב לכל, שבכל-
יום ויום הוא הטיב לנו, הוא מטיב לנו, הוא
יטיב לנו. הוא גמלנו, הוא גומלנו, הוא יגמלנו
לעד, חן וחסד ורחמים, ורוח והצללה וכל-
טוב: יענו אמן:

הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ לְדוֹר הָדוֹר:
 הַרְחֵמֵן הוּא קָרַן לַעֲמֹז יָרִים:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְנֹעַח נְצָחִים:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִפְרֹסֵנוּ בְּכִבּוּד וְלֹא בְבוּז, בְּרוּחַ וְלֹא בְעֲמֻסִּים, בְּנִחָת וְלֹא בְעֶעֱר:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִתֵּן שְׁלוֹם בִּינֵינוּ:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה, רוּחַ וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ:
 הַרְחֵמֵן הוּא יַעֲלֶיחַ אֶת הַדְּרָכֵינוּ:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁבֵּר עַל גְּלוּת מוֹהֲרָה מֵעַל צִוְּאָרֵנוּ:
 הַרְחֵמֵן הוּא יוֹלִיכֵנוּ מוֹהֲרָה קוֹמְמוֹיִת לָאָרֶצֶנוּ:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִפְתַּח לָנוּ אֶת יְדוֹ הַרְחֵבָה וְהַמְלָאָה:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִכְרֹךְ כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִמֶּנּוּ בְּשִׂמְךָ הַגָּדוֹל, בְּנוֹ שְׁנֵתְפָרֵט
 אֲבוֹתֵינוּ אֲבֹרָהִם, יַעֲזֹק וַיַּעֲקֹב, בְּכָל, מִכָּל, כָּל. כֵּן יִכְרֹךְ אוֹתָנוּ
 יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:
 הַרְחֵמֵן הוּא יִפְרֹשׁ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמוֹ:

בשבת: הרהמן הוא ינהילנו עולם שביל שבת ומנוחה לחיי העולמים:

בחיל המועד: הרהמן הוא יציענו למועדים אחרים הבאים לקראתנו לשלום:

ביום טוב: הרהמן הוא ינהילנו ליום שביל טוב:

הרהמן הוא ישע תורתו ואהבתו בלבנו ותורה יראתו על פנינו לבלתי נחטא,
(ויהיו כל מעשינו לשם שמים):

ברכת הארצה: הרהמן הוא יכרך את השלחן הזה שאכלנו עליו ויסדר בו כל מעדני
עולם ויהיה בשלחנו של אברהם אבינו, כל דרב ממונו יאכל וכל
צמא ממונו ישתה, ואל יחסר ממונו כל טוב לעד ולעולמי עולמים, אמן:
הרהמן הוא יכרך את בעל הבית הזה ובעל הסעודה הזאת, הוא ובניו ואשתו
וכל אשר לו, בבגדים שיהיו ובנכסים שירבו, כרך יזהו — חילו ופעל ידיו תרצה,
ויהיו נכסיו ונכסיו מצלחים וקרוכים לעיר, ואל יודקק לפניו ולא לפניו שום דבר
חטא והרחור עון, שישמשו כל ימינו בעשר ובכבוד מעתה ועד עולם, לא יבש
בעולם הזה ולא יכלם לעולם הבא, אמן כן יהי רצון:

הרהמן הוא יחינו ויזכנו ויקרבנו לימות
המשיח ולבנין בית המקדש קים ולחיי העולם
הבא. מגדול ישועות מלכו, ועשה חסד למשיחו

לְדוֹד וּלְזֶרְעוֹ עַד עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבּוּ. וְדֹרְשֵׁי
 יְהוָה ^{אֱלֹהֵיהֶם} לֹא יִחְסְרוּ כָּל־טוֹב: נֶעַר הָיִיתִי גַם זִקְנָתִי וְלֹא
 רָאִיתִי צָדִיק נִעְזֵב, וְזֶרְעוֹ מִבְּקֵשׁ לֶחֶם: כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן
 וּמְלֹוֹה. וְזֶרְעוֹ לְבָרְכָה: מַה שֶּׁאֲכַלְנוּ יִהְיֶה לְשִׁבְעָה,
 וּמַה שֶּׁשְּׁתִּינוּ יִהְיֶה לְרִפּוּאָה, וּמַה שֶּׁהוֹתַרְנוּ יִהְיֶה
 לְבָרְכָה, כְּדַכְתִּיב "וַיֵּתֶן לַפְּנִיָּהם וַיֹּאכְלוּ וַיִּזְתִּירוּ כְּדָבָר
 יְהוָה ^{אֱלֹהֵיהֶם}": כְּרוֹכִים אַתֶּם לַיהוָה. עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 בְּרוּךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה ^{אֱלֹהֵיהֶם}. וְהִיָּה יְהוָה ^{אֱלֹהֵיהֶם}
 מִבְּטָחוֹ: יְהוָה ^{אֱלֹהֵיהֶם} עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְהוָה ^{אֱלֹהֵיהֶם} יִבְרַךְ אֶת
 עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: כִּי הִשְׁבִּיעַ נֶפֶשׁ שִׁקְקָה וְנֶפֶשׁ רַעְבָּה
 מִלֵּא טוֹב: הוֹדּוּ לַיהוָה ^{אֱלֹהֵיהֶם} כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:
 כִּי־הִשְׁבִּיעַ נֶפֶשׁ שִׁקְקָה וְנֶפֶשׁ רַעְבָּה מִלֵּא־טוֹב: הוֹדּוּ לַיהוָה כִּי־
 טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי־אָדָם:
 עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בַּמְרוֹמָיו, הוּא בִּרְחֻמָּיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם
 עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן:

ברוך הַזֶּן בְּרוּךְ הַשְׁלַחַן בְּרוּךְ מֹשֶׁה בֶּן עַמְרָם

יְבָרַךְ בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן וַיְכוּן בְּבִרְכָתוֹ עַל הַכּוֹס הַרְבִּיעִי

بَارِكْ بَوْرَا فَرْيِ الْغَفْنِ وَيَحْطِ بِيَالِهْ عَالْكَاسِ الرَّابِعِ

כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וּכְשֵׁם יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ אֶקְרָא:

הַמְּבֹרָךְ אֹמֵר סְכְרֵי מִרְקָן, וְהַשּׁוֹמְעִים עֲנִים: לְחַיִּים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהוּ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן:

שׁוֹתִים הַכּוֹס בְּהַסְבַּת שְׂמָאל וְלֹא מְבַרְכִים בְּרִכָּה אַחֲרֹנָה. וּמוֹזִגִים כּוֹס לַכְבוֹד

אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא, וְאוֹמְרִים: (יֵשׁ הַמִּקְדָּשִׁים עַל כּוֹס זֶה לַמַּחֲרֵת אַחֲרֵי הַתְּפִילָה)

يَشْرَبُوا الْكَأْسَ الثَّالِثَ هُمْ وَمَسْنُودِينَ عَالِشْمَالِ وَمَا يَبَارِكُوا بَعْدَهُ . وَيَسْكَبُوا كَأْسَ الْيَاهُو هَانِي
وَعَادَةً يَبْغُطُوا كَأْسَ الْيَاهُو هَانِي وَيَقْدُسُوا عَلَيْهِ بَعْدَ صَلَاةِ الْعِيدِ

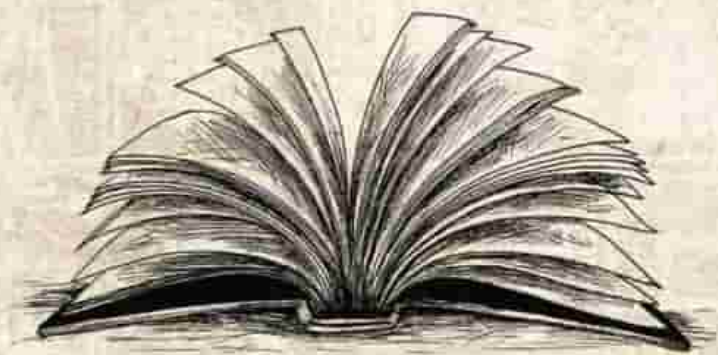

שִׁפְךָ חֲמַתְךָ אֶל-
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ
וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ
לֹא קָרְאוּ: כִּי אָכַל אֶת-
יַעֲקֹב וְאֶת-נֹחַוּ הַשָּׁמַיִם:
שִׁפְךָ-עֲלֵיהֶם זַעֲמֶךָ וַחֲרוֹן
אַפֶּךָ יִשְׁיֶגֶם: תִּרְדֵּף בְּאֵף
וּתְשַׁמִּידֵם מִתַּחַת שָׁמַיִם
יִהְיֶה יֵאֱהָרֹנָהּ:

תהלים עט ו-י

תהלים עט ו-י

שבת י כ

הַיָּד

מוזגים כוס רביעית ואומרים עליו את ההלל.

تعبئة الكأس الرابع ويقرأ عليه إلى الهليل

לֹא לָנוּ יְהוָה ^{יִשְׁמְעֵנוּ}, לֹא לָנוּ, כִּי־לְשִׁמּוֹךְ תֵּן
כְּבוֹד עַל־חֲסִדֶּךָ עַל־אַמְתֶּךָ: לֵמַח יֹאמְרוּ
הַגּוֹיִם אֵיזֶה־נָּא אֱלֹהֵיהֶם: וְאֵלֵהֵינוּ בִּשְׁמַיִם, כֹּל
אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצִבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב, מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לֶּחֶם וּלֹא יִדְבְּרוּ, עֵינַיִם לֶחֶם
וּלֹא יִרְאוּ: אֲזָנַיִם לֶחֶם וּלֹא יִשְׁמְעוּ, אִף לֶחֶם
וּלֹא יִרְחֹקוּ: יְדֵיהֶם | וּלֹא יִמְיִשּׁוּן, רַגְלֵיהֶם וּלֹא
יִהְלְכוּ, לֹא יִדְּגוּ בַּגְּרוֹנִים: כַּמּוֹדֵם יֵהְיוּ עֹשִׂיהֶם,
כֹּל אֲשֶׁר־בָּטַח בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בָּטַח בִּיהוָה ^{יִשְׁמְעֵנוּ},
עֶזְרָם וּמִגֹּנָם הוּא: בֵּית אֶהְרֹן בָּטַחוּ בִיהוָה ^{יִשְׁמְעֵנוּ},
עֶזְרָם וּמִגֹּנָם הוּא: יִרְאִי יְהוָה בָּטַחוּ בִיהוָה ^{יִשְׁמְעֵנוּ},
עֶזְרָם וּמִגֹּנָם הוּא:

יְהוָה זָכְרֵנוּ יְבָרֵךְ, יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל,
יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְהוָה, הַקְּטָנִים
עַם־הַגְּדֹלִים: יִסַּף יְהוָה עֲלֵיכֶם, עֲלֵיכֶם וְעַל־
בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה, עֲשֹׂה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה, וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי־
אָדָם: לֹא הַמָּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָל־יֶרֶדִי דוֹמָה:
וְאִנְחֵנוּ | נִבְרָךְ יָהּ, מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

אֶהְבֶּתִּי כִּי־יִשְׁמַע | יְהוָה אֶת־קוֹלִי תַחֲנוּנָיִי כִּי־הִטָּה אָזְנוֹ
לִי וּבִימִי אֶקְרָא: אֶפְפוּנִי | חֲבִל־יָמוֹת וּמִצָּרֵי שְׁאוֹל מִצְאוּנִי,
צָרָה וַיַּעַן אֲמַצָּא: וּבִשְׁם־יְהוָה אֶקְרָא, אֲנִי יְהוָה מִלִּטָּה נַפְשִׁי:

חֲנוּךְ יְהוָה וְצַדִּיק, וְאַלְהֵינוּ מִרְחָם: שְׁמֹר פְּתָאִים יְהוָה, דְּלוֹתֵי
וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לְמִנוּחַיִכִּי כִּי־יְהוָה גָּמַל עָלַיִכִּי: כִּי
חָלַצְתָּ נַפְשִׁי מִמּוֹת, אֶת־עֵינִי מִן־דְּמָעָה, אֶת־רַגְלִי מִדָּחִי:
אֲתַהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֵאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר, אֲנִי
עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בַחֲפוֹז, כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מִה־אֲשִׁיב לַיהוָה, כָּל־תַּעֲמוּלוֹתַי עָלַי: כּוֹס־
יִשְׁעוֹת אֲשֶׁא וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא: נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם,
נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: יִקָּר בְּעֵינֵי יְהוָה, הַמּוֹתָה לַחֲסִידָיו:
אֲנִה יְהוָה כִּי־אֲנִי עֹבֵדְךָ, אֲנִי־עֹבֵדְךָ כֹּן־אֲמַתְךָ, פִּתְחוֹת
לְמוֹסְרֵי: לֵךְ־אֲזַכֵּחַ זִכְרִי וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא: נִדְרֵי
לַיהוָה אֲשַׁלֵּם, נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: בַּחֲצֵרוֹת | בֵּית
יְהוָה בְּתוֹכִי יְרוּשָׁלַם הִלְלוּהָ:

הִלְלוּ אֶת־יְהוָה יִאְהַדְנֻהוּ כָּל־גּוֹיִם,
שִׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֲמִיּוֹת: כִּי גִבּוֹר
עָלֵינוּ | חֲסִדּוֹ וְאַמֶּת־יְהוָה יִאְהַדְנֻהוּ
לְעוֹלָם הַלְלוּהוּ:

הוֹדוּ לַיהוָה יִאְהַדְנֻהוּ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:
יֹאמְרוּ־נָא יִשְׂרָאֵל, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:
יֹאמְרוּ־נָא בֵּית־אֱהֱרָן, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:
יֹאמְרוּ־נָא יְרֵאֵי יְהוָה יִאְהַדְנֻהוּ כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

מִן־הַמִּצָּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה יְהוָה לִי
לֹא אִירָא מוֹת־יַעֲשֶׂה לִי אִדָּם יְהוָה לִי בַעֲזָרִי וְאֲנִי
אֶרְאֶה בִּשְׁנָאִי טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִבֶּטַח בָּאָדָם טוֹב
לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִבֶּטַח בְּגִדִּיכִים כָּל־גּוֹיִם סִבְבוּנִי בְּשֵׁם
יְהוָה כִּי אֲמִילָם סִבּוּנִי גַם־סִבְבוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי
אֲמִילָם סִבּוּנִי כְּדִמּוּרִים דַּעְבוּ כְּאֵשׁ קוֹעִים בְּשֵׁם יְהוָה
כִּי אֲמִילָם דַּחַה דַּחִיתָנִי לִנְפֹל וִיהוָה עֲזָרָנִי עֵץ חַיִּית
יְהוָה וַיַּחֲיֵ־לִי לִישׁוּעָה קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאֶהְלִי צְדִיקִים יִמּוֹן
יְהוָה עֲשֶׂה חַיִּיל יִמּוֹן יְהוָה רֹמְמָה יִמּוֹן יְהוָה
עֲשֶׂה חַיִּיל לֹא אֲמוֹת בִּי־אֲחִיה וְאֶסְפָּר מַעֲשֵׂי יְהוָה יִסֹּר יִסְרָנִי
יְהוָה וְלִפְנוֹת לֹא נִתְּנָנִי פִתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אֲכַא־בָם אוֹדָה
יְהוָה וְהִי־חֲשַׁעַר לִיהוָה צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

אֹדֶד כִּי עֲנִיתִי וְתַחֲלִי לִי לִישׁוּעָה:

אֹדֶד כִּי עֲנִיתִי וְתַחֲלִי לִי לִישׁוּעָה:

אֲבֵן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים, הִיתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה:

אֲבֵן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים, הִיתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה:

מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ:

מֵאֵת יְהוָה הִיתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ:

זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ:

זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ:

אֲנִי יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא, אֲנִי יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא:

אֲנִי יְהוָה הַצִּלִּיתָה נָא, אֲנִי יְהוָה הַצִּלִּיתָה נָא:

בְּרוּךְ הַבּוֹא בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּרַכְנוֹכֶם מִבֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

בְּרוּךְ הַבּוֹא בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּרַכְנוֹכֶם מִבֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

אֵל | יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וַיֵּאָר לָנוּ אֶסְרוּחַג בַּעֲבֹתִים
עַד־קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ:

אֵל | יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וַיֵּאָר לָנוּ אֶסְרוּחַג בַּעֲבֹתִים עַד־קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ:

אֵלֵינוּ אַתָּה וְאוֹדֶךָ אֱלֹהֵינוּ אֲרוֹמְמֶךָ:

אֵלֵינוּ אַתָּה וְאוֹדֶךָ אֱלֹהֵינוּ אֲרוֹמְמֶךָ:

הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

הודו ליהוה ^{יהוה} כי טוב

כי לעולם חסדו:

הודו לאלהי האלהים

כי לעולם חסדו:

הודו לאדני האדנים

כי לעולם חסדו:

לעשה נפלאות גדולות לבדו

כי לעולם חסדו:

לעשה השמים בתבונה

כי לעולם חסדו:

לרקע הארץ עליהמים

כי לעולם חסדו:

לעשה אורים גדלים

כי לעולם חסדו:

את השמש למנושלת ביום

כי לעולם חסדו:

את החמה ויכבים למנושלות בלילה

כי לעולם חסדו:

למכה מצרים בכמריהם

ויצא ישראל מתוכם

ביד חזקה ובזרוע נטויה

לגור ים־סוף לגזרים

והעביר ישראל בתוכו

ונער פרעה וחילו בים־סוף

למוליד עמו במדבר

למכה מלכים גדלים

וידרג מלכים אדירים

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

בי לעולם חסדו:

לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי

וְלַעֲוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן

וְנָתַן אֶרֶץ לְנַחֲלָה

נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ

שֶׁבַשְׁפָּלָנוּ זִכְרֵנוּ

וַיִּפְרֹקֵנוּ מִצָּרֵינוּ

נָתַן לָחֶם לְכָל-בָּשָׂר

הִוְדוּ לֵאלֹהֵי הַשָּׁמַיִם

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

נִשְׁמַת כָּל־חַי תִּבְרַךְ אֶת שְׁמֶךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ,
וְרוּחַ כָּל־בָּשָׂר תִּפְאֹר וּתְרוּמָם זִכְרְךָ מִלִּפְנֵי תַמִּיד.
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֶתָּה אֵל, וּמִבְלַעֲדִיד אֵין
לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ, פֹּדֶה וּמַצִּיל, וְעֹנֶה וּמַרְחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה, אֵין לָנוּ מֶלֶךְ עֹזֵר וְסוֹמֵךְ
אֵלָּא אֶתָּה.

אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרֹנִים, אֱלֹהֵי כָל־בְּרִיּוֹת,
אֲדוֹן כָּל־תּוֹלְדוֹת, הַמְּחַלֵּל בְּכָל־הַתְּשׁוּבוֹת, הַמְּנַחֵם
עוֹלָמוֹ בַּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים. וְיְהוָה אֱלֹהִים
אֱמֶת, לֹא יָנוּם וְלֹא יֵישָׁן — הַמְּעוֹרֵר יֹשְׁנִים וְהַמְּקַיֵּין
נִרְדָּמִים, מַחְיֶה מֵתִים, וְרוֹפֵא חוֹלִים, פּוֹקֵחַ עֲוֹרִים,
וְזוֹקֵף בְּפוֹפִים, הַמּוֹשִׁיעַ אֱלֹמִים וְהַמּוֹפְעֵנָה גַּעְלָמִים,
וְלֵךְ לִבְרַךְ אֶנְחָנוּ מוֹדִים.

וְאֵלֹהֵינוּ מְלֵא שִׁירָה בָּיִם, וְלִשְׁוֹנֵנוּ רִנָּה בְּהַמּוֹן גְּלוֹי,
וּשְׁפָתוֹתֵינוּ שֶׁבַח בְּמִרְחָבֵי רִקְיעַ, וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת בְּשִׁמּוֹשׁ
וּכְיֶרֶחַ, וַיְדִינוּ פְּרוֹשׁוֹת בְּנִשְׁרֵי שָׁמַיִם, וְרָגְלֵינוּ קָלוֹת
בְּאֵילוֹת — אֵין אֲנַחְנוּ מִסְּפִיקִין לְהוֹדוֹת לָךְ, יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, וּלְבָרֶךְ אֶת שִׁמְךָ מְלַכְנוּ עַל אַחַת מֵאַלְף אֱלֹפֵי
אֱלֹפִים וְרַב רַבִּי רַבּוֹת פְּעָמִים, הַטּוֹבוֹת, נָסִים וְנִפְלְאוֹת
שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ וְעַם אֲבוֹתֵינוּ. מִלִּפְנֵים מִמְּצָרִים גָּאֵלְתָּנוּ,
יְהוָה — אֱלֹהֵינוּ, מִבֵּית עֲבָדִים פָּדִיתָנוּ, בְּרַעַב זָגַתָּנוּ
וּבְשֶׁבַע כָּלִכְלַתָּנוּ, מִחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ וּמִדָּבָר מִלִּטְתָּנוּ,
וּמִחֲלָאִים רָעִים וְרַבִּים דָּלִיתָנוּ. עַד הִנֵּה עֲזָרְנוּ רַחֲמֶיךָ
וְלֹא עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. עַל כֵּן אֲבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁנִּפְחַת בְּאַפִּינוּ וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שָׁמַת בְּפִינוּ — הֵן הֵם יוֹדוּ
וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ וַיִּשְׁוֹרְרוּ אֶת שִׁמְךָ מְלַכְנוּ תָּמִיד.
כִּי כָל־פֶּה לָךְ יוֹדֶה, וְכָל־לִשׁוֹן לָךְ תִּשְׁבַּח, וְכָל־עֵין לָךְ

תצפה, וכל־כרך לך תכרע, וכל־קומה לפניך תשתחוה.
והלכות ייראוך, והקרב והכליות יזמרו לשמך, כדבר
שנאמר: "כל עצמותי תאמרנה: יהוה ^{אדוני} מי כמוך,
מציל עני מחזק מפוני ועני ואביון מגזלו". שועת עניים
אתה תשמע, צעקת הדל תקשיב ותושיע", וכתוב:
"רננו צדיקים ביהוה ^{אדוני} לישרים נאווה תהלה".

בפי י שרים תת ר ומם,

ובשפתי צ דיקים תת ב רד,

ובלשון ח סידים תת ק דש,

ובקרב ק דושים תת ה לל,

במקדלות רבבות עמך בית ישראל, שכן חובת
כל היצורים לפניך, יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, לחודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם,
להדר ולנצח, על כל דברי שירות ותשבחות הוד
בן ישי עבדך, משיחך.

ובכן, ישתבח שמך לעד מלפנו, האל המלך
הגדול והקדוש בשמים ובארץ, כי לך נאה,
יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, לעולם ועד:
א שיר ב ושבחה, ג הלל ד חמרה, ה עז ומושלה,
ז נצח, ח גדלה ט וגבורה, י תהלה יא ותפארת,
יב קדשה יג ומלכות. ברכות והודאות לשמך
הגדול והקדוש, ומעולם ועד עולם אתה אל.

יְהִלְלוּךָ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ כָּל-מַעֲשֶׂיךָ,
וְחִסְדֶּיךָ וְצַדִּיקִים עוֹשֵׂי רִצּוֹנְךָ, וְעַמְּךָ
בֵּית-יִשְׂרָאֵל, כָּל־סֶדֶק בְּרִנָּה יוֹדוּ וְיִבְרְכוּ,
וְיִשְׂבְּחוּ וְיִפְאָרוּ אֶת שֵׁם כְּבוֹדְךָ, כִּי לְךָ
טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמֵּךְ נָעִים לְזִמּוֹר, וּמַעֲוִלָם
וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ},
מֶלֶךְ מְהֻלָּל בְּתִשְׁבָּחוֹת: (וְעוֹנִים אִמֵּן וְגַם

הַמְבָרֵךְ עוֹנָה עַל בְּרַכַּת עַצְמוֹ)

אִמֵּן

שותים בהסיבת שמאל ללא ברכה לפני השתיה, ואחריכך מברכים ברכה אחרונה
ומכוונים לפטור בה גם את הכוס השלישית.

يشربوا الكأس الرابع بلا براخا وهم مستودين عالشمال وبعدن يباركوا
براخا اخروننا عالکاس الثالث والرابع.

ברוך אתה יהוה ^{אלהינו} אלהינו מלך העולם,
על-הגפן ועל-פרי הגפן, ועל-תנובת השדה
ועל ארץ חמדה, טובה ורחבה שרצית
והנחלת לאבותינו, לאכל מפריה ולשבע
מטובה. רחם נא יהוה ^{אלהינו} אלהינו עלינו ועל-
ישראל עמך, ועל-ירושלים עירך, ועל-הר
ציון משכן כבודך, ועל-מזבחך ועל-היכלך.
ובנה ירושלים עיר הקודש במהרה בימינו,

וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ וְשִׁמְחָנוּ בְּבִנְיָנָהּ, וְנִבְרַכְךָ עָלֶיהָ
בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ. (בשבת: ורצה והחליצנו ביום חשבת הזה),
וְשִׁמְחָנוּ בְּיוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה, כִּי אַתָּה יְהוָה
טוֹב וּמְטִיב לְכָל וְנוֹדֶה לְךָ עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי גִפְנָהּ
(על יין מחו"ל אומר פרי תנפן). בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{יְמִינֵינוּ} עַל
הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי גִפְנָהּ (על יין מחו"ל אומר פרי תנפן).

בִּרְצֵה

אם עשו כסדר הנ"ל הרי הם רצויים לפני ה' ת

إذا صنعوا السدير بهذا الترتيب يكون مرضيه من
قبل المولى تعالى.

יש אומרים בסיום ההגדה נוסת זה:

**יִרְצֶה בְּקֶרֶב אִשָּׁה. פֶּסַח הוּא לַיהוָה. הָאֵל הַמֹּתֵנְשָׂא.
וּמֶלֶךְ בִּפְיוֹ תַחֲזִינָה עֵינֵינוּ. עַל אֶרְצֵנוּ וְעַל נַחֲלַת אֲבוֹתֵינוּ.
בְּבִיאַת הַגּוֹאֵל וּבִכְנֻן אֲרִיאֵל:**

תפילה מאת הגאון הרב חיד"א זצ"ל לאומרה בסיום הסדר:

יְיָ רֵעֵן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה — אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הָאֵל הַגָּדוֹל, הַגִּבּוֹר וְהַשָּׂרָא, שֶׁהוּא חֲשׂוֹמֵת וּמַרְצֵת לִפְנֶיךָ
כָּל־מַעֲשֵׂי הַמַּצּוֹת שֶׁעָשִׂינוּ (וְכָל־הַפְּנוּת שֶׁכָּנְעוּ) בְּלִילִית הַזֹּאת, וְהָעַל לִפְנֶיךָ לְרַצֵּן, וְיִאֲמְרוּ תַּבְּחִיד יְיָ יְהוָה —
יְהוָה — אֱלֹהֵי עֲרֵלֹת כֹּאֵד, הַדֹּד הַקָּדֹר לְבִשְׁת, גִּדּוֹל יְהוָה — וּמַהֲלִיל כֹּאֵד וְלֹעֵלֶת אֵין נֶאֱדָר.

אֲנִי יְהוָה — תִּרְבַּ עֲרֵלְתִי, וְעַתָּה עֲרֵלִינָא בְּחַ אֶרְצִי לְרַחֵם עָלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ. אִם יֵאֻמְרוּ בָּרוּם הַגָּדוֹל יְהוָה —
לַעֲשׂוֹת עִם אֵלֵינוּ, בְּרִמּוֹת הַקְּדוּאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל עַל שְׁמֵיכֵינוּ וְהַקְּדוּתָנוּ, כִּן רַחֲמֵינוּ וְהַתְּנֵנוּ, וְהַאֲסֵף גִּלְיוֹתֵינוּ לְהַעֲרֹת
קִרְשֶׁךָ, לְשִׁמּוֹר הַקְּדוֹךְ וְלַעֲשׂוֹת רַעְיוֹנֶךָ בְּרַשְׁתְּךָ, וְלַעֲבֹד כְּלֶכֶב שִׁלֵּם, עַל שְׁאֵתֵנוּ כֹּדִים לָךְ, כִּרְדֵּךְ אֵל וְהַקְּדוּאוֹת,
וְעַל נֹא לְשִׁעַ עֶמֶק, לְשִׁעַ אֶת מוֹשִׁיָּדְךָ, וְכִימִי צִאֲתֵנוּ מִמִּצְרַיִם דְּרֵאנוּ וּפְלִאוֹת בְּרִיתְךָ וְהַלֵּל יְהוָה, וְהַבֵּט לְרֵאוֹת
פְּנֵי מוֹשִׁיָּדְךָ הַקְּדוֹשׁ בְּמִצְרַיִם כִּימֵינוּ, וְהַלֵּל יְהוָה — לְסִלָּה עַל כָּל־הָאֲרָץ, בְּיוֹם הַזֶּה אֵלֵינוּ יְהוָה — אֱלֹהֵי וְשִׁמּוֹ
אֲחֵךְ, אֲמֵן, כִּן יְיָ רֵעֵן.

**לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה.
תִּזְכּוּ לְשָׁנִים רַבּוֹת גְּעִימוֹת וְטוֹבוֹת**

الله هو الله هو

، لا إله إلا هو . من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي .

٤٤. هيدا هو الواحد، واحد يلي خلقنا .
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو .
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي .

٤٥. هيدا هنن التنين تنين موسى و آهارون ، وواحد يلي خلقنا .
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو .
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي .

٥. هيدا هنن الثلاثة ثلاثة آياتنا ، تنين موسى و آهارون ، وواحد يلي خلقنا.
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

٦. هيدا هنن الاربعة أربعة إماننا، ثلاثة آياتنا ، تنين موسى و آهارون ، وواحد يلي خلقنا.
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

٧. هيدا هنن الخمسة خمس مصاحف للتوراة ، أربعة إماننا، ثلاثة آياتنا ، تنين موسى و آهارون ، وواحد يلي خلقنا.
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

١. هيدا هفن الستة ست اسدادر للميشنا، خمس مصاحف للتوراة ، أربعة إمامتا،
ثلاثة آباتما ، تنين موسى و آهارون ، وواحد يلي خلقنا.
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

٢. هيدا هفن السبعة سباع تيام الحبة، ست اسدادر للميشنا، خمس مصاحف
للتوراة ، أربعة إمامتا، ثلاثة آباتما ، تنين موسى و آهارون ، وواحد يلي خلقنا.
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

٣. هيدا هفن الثمانية تين تيام الميلا، سباع تيام الحبة، ست اسدادر للميشنا، خمس
مصاحف للتوراة ، أربعة إمامتا، ثلاثة آباتما ، تنين موسى و آهارون ، وواحد
يلي خلقنا.
الله هو الله هو ، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

٣٨. هيدا هني التسعة تسع شهور الحيلة، تمن تيام الميلا، سباع تيام الحجة، ست
اسدادر للميشنا، خمس مصاحف للتورا، اربعة إماتنا، ثلاثة أباتنا، تنين موسى
وآهارون، وواحد يلي خلقنا.

الله هو الله هو، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

٣٩. هيدا هني عشرة عشر كلمات التورا تسع شهور الحيلة، تمن تيام الميلا، سباع
تيام الحجة، ست اسدادر للميشنا، خمس مصاحف للتورا، اربعة إماتنا، ثلاثة
أباتنا، تنين موسى وآهارون، وواحد يلي خلقنا.

الله هو الله هو، لا إله إلا هو.
من يعلم ومن يدري؟ الله رب المتجلي.

٤٠. هيدا هني الايداعش ايداعش كوكب السماء، عشر كلمات التورا تسع شهور
الحيلة، تمن تيام الميلا، سباع تيام الحجة، ست اسدادر للميشنا، خمس مصاحف
للتورا، اربعة إماتنا، ثلاثة أباتنا، تنين موسى وآهارون، وواحد يلي خلقنا.

الله هو الله هو ، لا إله إلا هو .
من يعلم ومن يدري ؟ الله رب المتجلي .

١٥. هيدا هنن التناعش اتناعش شبط إسرائيل ، ايداعش كوكب السماء ، عشر
كلمات التوراة تسع تشهور الحيلة ، ثمن تيام الميلا ، سباع تيام الحجة ، ست اسدادر
للهيشنا ، خمس مصاحف للتوراة ، أربعة إمانتا ، ثلاثة أباتنا ، تين موسى و آهارون
، وواحد يلي خلقنا .

الله هو الله هو ، لا إله إلا هو .
من يعلم ومن يدري ؟ الله رب المتجلي .

١٦. هيدا هنن التلتعش ، تلتعش لبس تفلين ، اتناعش شبط إسرائيل ، ايداعش
كوكب السماء ، عشر كلمات التوراة تسع تشهور الحيلة ، ثمن تيام الميلا ، سباع تيام
الحجة ، ست اسدادر للهيشنا ، خمس مصاحف للتوراة ، أربعة إمانتا ، ثلاثة أباتنا ،
تين موسى و آهارون ، وواحد يلي خلقنا .

الله هو الله هو ، لا إله إلا هو .
من يعلم ومن يدري ؟ الله رب المتجلي .

אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי אלה
רב אל מתע'אלי

הדה הוא אל-וואחד , וואחד ילי - כלאנה

אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי
אלה רב אל מתע'אלי

הדה הנן אל-תנן תנן מוסה ואחרן ו-וואחד ילי - כלאנה .

אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי אלה
רב אל מתע'אלי

הדה הנן אל-תלאתה תלאתה אבאתנה , תנן מוסה ואחרן ו-וואחד
ילי - כלאנה

אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי
אלה רב אל מתע'אלי

הדה הנן אל-ארבעה ארבעה אבאתנה , תלאתה אבאתנה , תנן
מוסה ואחרן ו-וואחד ילי - כלאנה .

אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי אלה
רב אל מתע'אלי

הָדָה הֵנָּן אֵל - כְּמוֹסָה כְּמוֹס אֲמִצְאָחָךְ לְתוֹרָה . אֲרִבְעָה אֲמִצְאָתָה ,
תְּלָאֲתָה אֲבִאֲתָנָה , תֵּנָּן מוֹסָה וְאַחֲרָן ו - וְאַחֲדָה יִלִּי - כְּלֹאֲנָה
אֵלֶּה הוּא אֵלֶּה הוּא לֹא אֵלֶּהָ אֵלֶּהָ הוּא . מִן יַעֲלֹאִם וּמִן יֵאֲדָרִי אֵלֶּה
רַב אֵל מִתְנַ'אֲלִי

הָדָה הֵנָּן אֵל - סִתָּה סֵת אֲסִדְאֲדִיר לְלִמְשֻׁנָּה , כְּמוֹס אֲמִצְאָחָךְ לְתוֹרָה
 . אֲרִבְעָה אֲמִצְאָתָה , תְּלָאֲתָה אֲבִאֲתָנָה , תֵּנָּן מוֹסָה וְאַחֲרָן ו - וְאַחֲדָה
יִלִּי - כְּלֹאֲנָה

אֵלֶּה הוּא אֵלֶּה הוּא לֹא אֵלֶּהָ אֵלֶּהָ הוּא . מִן יַעֲלֹאִם וּמִן יֵאֲדָרִי אֵלֶּה
רַב אֵל מִתְנַ'אֲלִי

הָדָה הֵנָּן אֵל - סְבָעָה סְבָאֵע - תִּיֵּאִם אֵל חוּפָה , סֵת אֲסִדְאֲדִיר לְלִמְשֻׁנָּה
 , כְּמוֹס אֲמִצְאָחָךְ לְתוֹרָה . אֲרִבְעָה אֲמִצְאָתָה , תְּלָאֲתָה אֲבִאֲתָנָה , תֵּנָּן
מוֹסָה וְאַחֲרָן ו - וְאַחֲדָה יִלִּי - כְּלֹאֲנָה .

אֵלֶּה הוּא אֵלֶּה הוּא לֹא אֵלֶּהָ אֵלֶּהָ הוּא . מִן יַעֲלֹאִם וּמִן יֵאֲדָרִי אֵלֶּה
רַב אֵל מִתְנַ'אֲלִי

הָדָה הֵנָּן אֵל - תְּכֻנָּה תְּכֻנָּה - תִּיֵּאִם אֵל מִיֵּלָה , סְבָאֵע - תִּיֵּאִם אֵל
חוּפָה , סֵת אֲסִדְאֲדִיר לְלִמְשֻׁנָּה , כְּמוֹס אֲמִצְאָחָךְ לְתוֹרָה . אֲרִבְעָה

אמאנתה , תלאתה אבאתנה , תנן מוסה ואחרן ו-ואחד ילי - כלאנה
אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי אלה
רב אל מתנאלי

חדה הנן אל-תסעה תסע תשהור אל-חבלה , תמן - תינאם אל
מילה , סבאע - תינאם אל חופה , סת אסדאדיר ללמשנה , כמס
אמצאחף לתורה . ארבעה אמאנתה , תלאתה אבאתנה , תנן מוסה
ואחרן ו-ואחד ילי - כלאנה

אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי אלה
רב אל מתנאלי

חדה הנן אל-עשרה עאשר כלמאת אתורה , תסע תשהור אל-חבלה
תמן - תינאם אל מילה , סבאע - תינאם אל חופה , סת אסדאדיר
ללמשנה , כמס אמצאחף לתורה . ארבעה אמאנתה , תלאתה
אבאתנה , תנן מוסה ואחרן ו-ואחד ילי - כלאנה

אלה הוא אלה הוא לא אלהה אלא הוא . מן יעלאם ומן יאדרי אלה
רב אל מתנאלי

חדה הנן אל-אידאעש אידאעש פוכב אל-סאמה , עאשר כלמאת
אתורה , תסע תשהור אל-חבלה , תמן - תינאם אל מילה , סבאע

תִּיַאם אֵל חוּפָה , סֵת אֶסְדָּאדִיר לִלְמִשְׁנָה , כְּמֹס אִמְצָאחָף לְתוּרָה
אַרְבַּעָה אִמְאָתָנָה , תְּלָאָתָה אִבְאָתָנָה , תֶּנָּן מוֹסָה וְאַהֲרֹן וְ-וְאַחַד
יְלִי - כְּלָאָנָה

אֵלָה הוּא אֵלָה הוּא לֹא אֵלָהָה אֵלָה הוּא . מִן יַעֲלָאם וּמִן יֶאֱדָרִי אֵלָה
רַב אֵל מִתְנָ'אֵלִי

הִדָּה הֶנָּן אֵל - תְּנָאֶעֱשׂ אֶתְנָאֶעֱשׂ שְׁבֹט יִשְׂרָאֵל , אִידָאֶעֱשׂ כּוֹכַב אֵל -
סָאִמָּה , עֲאֲשֵׁר כְּלִמָּאָת אֶתוּרָה , תִּסְעַ תְּשׁוּר אֵל - חִבְלָה , תִּמָּן -
תִּיַאם אֵל מִיָּלָה , סְבָאֶע - תִּיַאם אֵל חוּפָה , סֵת אֶסְדָּאדִיר לִלְמִשְׁנָה
כְּמֹס אִמְצָאחָף לְתוּרָה . אַרְבַּעָה אִמְאָתָנָה , תְּלָאָתָה אִבְאָתָנָה , תֶּנָּן
מוֹסָה וְאַהֲרֹן וְ-וְאַחַד יְלִי - כְּלָאָנָה

אֵלָה הוּא אֵלָה הוּא לֹא אֵלָהָה אֵלָה הוּא . מִן יַעֲלָאם וּמִן יֶאֱדָרִי אֵלָה
רַב אֵל מִתְנָ'אֵלִי

הִדָּה הֶנָּן אֵל - תְּלִתָאֶעֱשׂ , תְּלִתָאֶעֱשׂ לְבָס תְּפִלִּין , אֶתְנָאֶעֱשׂ שְׁבֹט
יִשְׂרָאֵל , אִידָאֶעֱשׂ כּוֹכַב אֵל - סָאִמָּה , עֲאֲשֵׁר כְּלִמָּאָת אֶתוּרָה , תִּסְעַ
תְּשׁוּר אֵל - חִבְלָה , תִּמָּן - תִּיַאם אֵל מִיָּלָה , סְבָאֶע - תִּיַאם אֵל
חוּפָה , סֵת אֶסְדָּאדִיר לִלְמִשְׁנָה , כְּמֹס אִמְצָאחָף לְתוּרָה . אַרְבַּעָה
אִמְאָתָנָה , תְּלָאָתָה אִבְאָתָנָה , תֶּנָּן מוֹסָה וְאַהֲרֹן וְ-וְאַחַד יְלִי - כְּלָאָנָה
אֵלָה הוּא אֵלָה הוּא לֹא אֵלָהָה אֵלָה הוּא . מִן יַעֲלָאם וּמִן יֶאֱדָרִי אֵלָה
רַב אֵל מִתְנָ'אֵלִי

אֶחָד מִי יוֹדֵעַ?

אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ: אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ.

שְׁנַיִם מִי יוֹדֵעַ?

שְׁנַיִם אֲנִי יוֹדֵעַ: שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ.

שְׁלֹשָׁה מִי יוֹדֵעַ?

שְׁלֹשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ: שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ.

אַרְבַּע מִי יוֹדֵעַ?

אַרְבַּע אֲנִי יוֹדֵעַ: אַרְבַּע אֲמוּנוֹת, שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת, שְׁנֵי לְחוֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ.

חמשה מי יודע?

חמשה אני יודע: חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

ששה מי יודע?

ששה אני יודע: ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שבעה מי יודע?

שבעה אני יודע: שבעה ימי שבתא, ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שמונה מי יודע?

שמונה אני יודע: שמונה ימי מילה, שבועה ימי שבתא, ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות חברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

תשעה מי יודע?

תשעה אני יודע: תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבועה ימי שבתא, ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות חברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

עשרה מי יודע?

עשרה אני יודע: עשרה דבריא, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבועה ימי שבתא, ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות חברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

אחד עשר מי יודע?

אחד עשר אני יודע: אחד עשר פוכביא, עשרה דבריא, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבתא, ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שנים עשר מי יודע?

שנים עשר אני יודע: שנים עשר שבטיא, אחד עשר פוכביא, עשרה דבריא, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבתא, ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שלשה עשר מי יודע?

שלשה עשר אני יודע: שלשה עשר כוריא, שנים עשר שבטיא, אחד עשר פוכביא, עשרה דבריא, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבתא, ששה סדרי משנה, חמשה חמשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

נוהגים לומר פיוטים אחר ההגדה

ובכן ויהי

ב ח ח צ י

ה ל י ל ה

אז רב נסים הפלאת

בראש אשמרת זה

גר צדק נצחתו פנחלק לו

בלילה,

הלילה,

לילה,

ויהי בחצי הלילה.

וְנָתַן מֶלֶךְ גֵּרֵר בְּחֵלוֹם
הַפְּחָדִית אֲרָמִי בְּאֶמֶשׁ
וַיֵּשֶׁר יִשְׂרָאֵל לְמִלְאָךְ וַיִּזְכֵּל לוֹ

הַלֵּילָה,
לֵילָה,
לֵילָה,
וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלֵּילָה.

זָרַע בְּבוֹרֵי פִתְרוֹם מִחֲצֵת בַּחֲצֵי
חֵילִים לֹא מָצְאוּ בְּקוֹמָם
טִיסַת נָגִיד חֲרָשֶׁת סִלִּית בְּבוֹכְבִי

הַלֵּילָה,
בַּלֵּילָה,
לֵילָה,
וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלֵּילָה.

יַעֲזִין מִחֲרָף לְנוֹפֵף אֹמִי, הוֹכֶשֶׁת פְּגִרִי
בָּרַע בַּל וּמָצְבוֹ בְּאִישׁוֹן
לְאִישׁ חֲמוּדוֹת נִגְלָה רִז חֲזוֹת

בַּלֵּילָה,
לֵילָה,
לֵילָה,
וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלֵּילָה.

משתכר בכלי קדש נהרג בו
נחשע מבור אריות פותר בעתותי
שנאה נטר אנני וכתב ספרים
בלילה,
לילה,
בלילה,
ויהי בחצי הלילה.

עוררת נצחך עליו בגדר שנת
פורה תדרך לשומר מה
צרח בשומר ושח אתא בקר וגם
לילה,
מלילה,
לילה,
ויהי בחצי הלילה.

קרב יום אשר הוא לא יום ולא
רם הודע כי לך יום, אף לך
שומרים הפקד לעירך פל-היום וכל-
תאיר באור יום חשכת
לילה,
לילה,
חלילה,
לילה,
ויהי בחצי הלילה.

בליל שני (בחור'ל) אומרים פיוט זה במקום ויהי בחצי הלילה,
ובארץ ישראל יש הנוהגים לאומרו לאחר אמירת פיוט ויהי בחצי הלילה:

ובכן ואמרתם

אמין גבורותיך הפלאות
בראש כל מועדות נשאת
גלית לאורחי חצות ליל

בפסח,

פסח,

פסח,

ואמרתם זבח פסח.

דלתיו דפקת כחם היום
הסעיד נוצצים עגות מצות
ואל הבקר ריץ זכר לשור ערד
בפסח, בפסח, פסח,
ואמרתם זבח פסח.

זעמו סדומים ולוהטו באש
חליץ לוט מזהם ומצות אפה בקין
טאטאת אדמות מן ונף בעברד
בפסח, פסח, בפסח,
ואמרתם זבח פסח.

יה ראש כל-און מחצת בליל שמוור
בביר, על בן בכור פסחת בדם
לבלתי תת משחית לבא בפתחי
בפסח, פסח, בפסח,
ואמרתם זבח פסח.

מסגרת סגרה בעתותי
פסח,

נִשְׁמָדָה מִדִּין בַּצֵּלִיל שְׁעוּרֵי עֲמֹר
שָׂרְפוּ מִשְׁמֹנֵי פֹל וְלֹד בִּיקָד וְיָקֹד
וְאָמַרְתֶּם זִבְחַ פֶּסַח.

עוֹד הַיּוֹם בָּגֹב לַעֲמֹד עַד גְּעָה עֹנֶת
פֶּס יָד כְּתֹבָה לִקְעָקַע צִוֵּל
צִפָּה הַצִּפִּית עֶרֶךְ הַשְּׁלֶחָן
וְאָמַרְתֶּם זִבְחַ פֶּסַח.

קָהַל כְּנִסֵּה הַדָּסָה לְשִׁלֵּשׁ צֹם
רֹאשׁ מִבֵּית רִשָּׁע מִחֲצֵת בְּעֵין חֲמֻשִּׁים
שְׁתֵּי אֱלֹהִים רָגַע תִּבְיָא לְעוֹצִיִּת
תַּעֲזוּ יָדָךְ וְתִרְוֹם יִמְיִנְךָ כִּלְיִל הַתְּקַדֵּשׁ חֹג
וְאָמַרְתֶּם זִבְחַ פֶּסַח.

כִּי לֹא יָאָה

כִּי לֹא יָאָה.

אֲדִיר בְּמְלוּכָה, בְּחֹר בְּהִלָּה,
גְּדוּדָיו יֹאמְרוּ לוֹ.

לֹא יִלָּה, לֹא בִי לֹא, לֹא אִף לֹא, לֹא דַעַה — חֲמֻמְלֻכָּה, בִּי לֹא נָאָה, בִּי לֹא יָאָה.

דָּגוּל בְּמְלוּכָה, הָרֹר בְּהִלָּה,
וְתִיקוּ יֹאמְרוּ לוֹ.

לֹא יִלָּה, לֹא בִי לֹא, לֹא אִף לֹא, לֹא דַעַה — חֲמֻמְלֻכָּה, בִּי לֹא נָאָה, בִּי לֹא יָאָה.

זָבֹאִי בְּמְלוּכָה, חֲסִין בְּהִלָּה, טַפְסָרָיו יֹאמְרוּ לוֹ.

לֹא יִלָּה, לֹא בִי לֹא, לֹא אִף לֹא, לֹא דַעַה — חֲמֻמְלֻכָּה, בִּי לֹא נָאָה, בִּי לֹא יָאָה.

יָחִיד בְּמִלּוּכָה, כְּבִיר בְּהִלָּכָה,
לְמוֹדָיו יֹאמְרוּ לוֹ.

לֵךְ יֵלֶךְ, לֵךְ בִּי לֵךְ, לֵךְ אִף לֵךְ, לֵךְ יִדְוָה — הַמְּמַלְכָה, בִּי לֹא נֹאחַ, בִּי לֹא נֶאֱמַר.

מוֹשֵׁל בְּמִלּוּכָה, נוֹרָא בְּהִלָּכָה,
סְבִיבָיו יֹאמְרוּ לוֹ.

לֵךְ יֵלֶךְ, לֵךְ בִּי לֵךְ, לֵךְ אִף לֵךְ, לֵךְ יִדְוָה — הַמְּמַלְכָה, בִּי לֹא נֹאחַ, בִּי לֹא נֶאֱמַר.

עֲנִיו בְּמִלּוּכָה, פּוֹדֶה בְּהִלָּכָה, צְדִיקָיו יֹאמְרוּ לוֹ.

לֵךְ יֵלֶךְ, לֵךְ בִּי לֵךְ, לֵךְ אִף לֵךְ, לֵךְ יִדְוָה — הַמְּמַלְכָה, בִּי לֹא נֹאחַ, בִּי לֹא נֶאֱמַר.

קְדוֹשׁ בְּמִלּוּכָה, רַחוּם בְּהִלָּכָה,
שְׂנֵאֲנָיו יֹאמְרוּ לוֹ.

לֵךְ יֵלֶךְ, לֵךְ בִּי לֵךְ, לֵךְ אִף לֵךְ, לֵךְ יִדְוָה — הַמְּמַלְכָה, בִּי לֹא נֹאחַ, בִּי לֹא נֶאֱמַר.

תַּקִּיף בְּמִלּוּכָה, תּוֹמֵךְ בְּהִלָּכָה,
תְּמִימָיו יֹאמְרוּ לוֹ.

לֵךְ יֵלֶךְ, לֵךְ בִּי לֵךְ, לֵךְ אִף לֵךְ, לֵךְ יִדְוָה — הַמְּמַלְכָה, בִּי לֹא נֹאחַ, בִּי לֹא נֶאֱמַר.

◆ יבנה ביתו בקרוב ◆

במזרח, במזרח, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

בחור הוא, גדול הוא, דגול הוא, יבנה ביתו בקרוב.

במזרח, במזרח, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

הדור הוא, ותיק הוא, זפאי הוא, יבנה ביתו בקרוב.

במזרח, במזרח, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

חסיד הוא, טהור הוא, יחיד הוא, יבנה ביתו בקרוב.

במזרח, במזרח, בימינו בקרוב. אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

בְּבִיר הוּא, לְמוֹד הוּא, מֶלֶךְ הוּא, יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמוֹתָרָה, בְּמוֹתָרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתֶךָ בְּקֶרֶב.

נֹרְאָה הוּא, שְׂגִיב הוּא, עֶזְרֵי הוּא, יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמוֹתָרָה, בְּמוֹתָרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתֶךָ בְּקֶרֶב.

פֹּדֶה הוּא, צַדִּיק הוּא, קְרוֹשׁ הוּא, יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמוֹתָרָה, בְּמוֹתָרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתֶךָ בְּקֶרֶב.

רַחוּם הוּא, שְׂדֵי הוּא, תִּקְיָה הוּא, יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמוֹתָרָה, בְּמוֹתָרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתֶךָ בְּקֶרֶב.

לשם יחד קדש ברוך האשכנזי, מדין ורומני ורומני ורומני, להרא שם יחד ויהא באותות ואיזה אבודא
שלום (וזהו) בשם כל ישראל. והנה אנתנו באים לשיר בקול נעים שיר השירים, קדש קדשים, לשיר חכמות השירון,
ותעלה לפניה קריאת שיר השירים בארץ אמרו שלמה המלך בעצמו, וכאלו השגנו כל הסודות והחכמים בו. והיו נעם
ארני אלהינו עלינו ומעשה ידיו מנוחה עלינו ומעשה ידיו מנוחה: יהי לרצון אמרי פי והעין לבי לפניה יחדה — צור ונאלי

א

שיר א השירים אשר לשלמה: ב ישקני מנשיקות פיהו כי טובים
הדיק מיון: ג לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על-כן עלמות
אהבך: ד משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה
בך נזכרה הדיק מיון מישרים אהבך: ה שחורה אני ונאווה בגות
ירושלם באהלי קדר ביריעות שלמה: ו אל-תראוני שאני שחרחרת
ששזפתני השמש בני אמי נחרו-כי שמוני נטרה את-הכרמים כרמי
שלי לא נטרתני: ז הנידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ
בצחרים שלמה אהיה בעטיה על עדרי חברך: ח אם-לא תדעי לך
היפה בנשים צא-לך בעקבי הצאן ורעי את-גדי-תך על משכנות
הרעים: ט לססתי ברכבי פרעה דמויתך רעיתי: י נאוו לחיך בתרים
ציאריך בחרוזים: יא תורי וזהב נעשה-לך עם נקודות הכסף: יב עד-

שְׁחַמְלֵךְ בְּמִסְבֵּי גִדְדֵי נֶתֶן רִיחוֹ: י צָרוּר הַמֶּר | דּוּדִי לִי בֵּין שְׂדֵי יִלְיִן:
 יד אֲשַׁבֵּל הַכֶּפֶר | דּוּדִי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גִּדִּי: טו הִנֵּךְ יָפָה רַעֲיָתִי הִנֵּךְ יָפָה
 עֵינֶיךָ יוֹנִים: טז הִנֵּךְ יָפָה דּוּדִי אָף נָעִים אָף-עֶרְשֵׁנוּ רַעֲנָנָה: יז קִרּוֹת
 בְּתֵינוּ אֲרָזִים רַהֲיִטְנוּ בְּרוּתִים:

ב

א אֲנִי חֲבַצְלַת הַשָּׂרוֹן שׁוֹשְׁנַת הָעֲמָקִים: ב בְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחֻחִים
 כן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת: ג כִּתְּפוּחַ בַּעְצֵי הַיַּעַר כֵּן דּוּדִי בֵּין הַבָּנִים בְּצִלוֹ
 חֲמֻדָּתִי וַיִּשְׁבַּתִּי וּפְרִיזוֹ מִתּוֹךְ לַחֲבִי: ד הִבִּיאֲנִי אֶל-בֵּית הַיָּין וְדִגְלוֹ
 עָלַי אֲהַבָּה: ה סָמְכֻנִי בְּאִשִּׁישׁוֹת רַפְדּוֹנִי בְּתַפּוּחִים כִּי-חֹלֶת אֲהַבָּה
 אָנִי: ו שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי וַיְמִינוּ תַּחֲבֻקָּנִי: ז הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
 יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוֹ בְּאֵילֹת הַשָּׂדֶה אִם-תִּעְרִיוּ | ואִם-תִּעְוְרוּ אֶת-
 הָאֲהַבָּה עַד שֶׁתִּחַפְּצִין: ח קוֹל דּוּדִי הִנְהִיזָה בָּא מִדִּלְגָּה עַל-הַהָרִים
 מִקַּפֵּץ עַל-הַגְּבָעוֹת: ט דּוֹמָה דּוּדִי לַצִּבִּי אוֹ לַעֲפָר הָאֵילִים הִנְהִיזָה
 עוֹמֵד אַחֵר כִּתְּלָנוּ מִשְׁגִּיחַ מִן-הַחֲלָלוֹת מִצִּיץ מִן-הַחֲרָכִים: י עֲנֵה דּוּדִי
 וְאָמַר לִי קוֹמִי לֵךְ רַעֲיָתִי יִפְתִּי וּלְכִי-לֵךְ: יא כִּי-הִנֵּה הִסְתֵּנוּ עֵבֶר הַגֶּשֶׁם

חלף הלך לו: יב הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור
נשמע בארצנו: יג התאנה חנטה פניה והגפנים | סמדר נתנו ריח
קומי לד רעיתי יפתי ולכי-לך: יד יונתי בחגי הסלע בסתר המדרגה
הראיני את-מראיך השמיעני את-קולך כי-קולך ערב ומראיך
נאווה: טו אחזור-לנו שועלים שועלים קטנים מחבלים כרמים וכרמינו
סמדר: טז דודי לי ואני לו הרעה בשושנים: יז עד שיפוח היום ונסו
הצללים סב דמה-לך דודי לצבי או לעפר האילים על-הרי כתר:

ג
על-משכבי א בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתיו
ולא מצאתיו: ב אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים וברחבות
אבקשה את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו: ג מצאוני השמרים
הסככים בעיר את שאהבה נפשי ראיתם: ד כמעט שעברתי מהם
עד שמצאתי את שאהבה נפשי אחזתיו ולא ארפנו עד-שהביאתיו
אל-בית אמי ואל-חדר חורתי: ה השבעתי אתכם בנות ירושלם
בצבאות או באילות השדה אס-תעירו | ואס-תעוררו את-האהבה

עד שתחפין: ^ו מי זאת עליה מן החמדבר בתימרות עשן מקטרת מר
 ולבנה מכל אבקת רובל: ^ז הנה מטתו של שלמה ששים גברים
 סביב לה מגברי ישראל: ^ח כלם אחוזי חרב מלמדי מלחמה איש
 חרבו על ירכו מפחד בלילות: ^ט אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי
 הלבנון: ^י עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרכבו ארגמן תוכו רצוף
 אהבה מבנות ירושלם: ^{יא} צאינה | וראינה בנות ציון במלך שלמה
 בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו:

ד

הנה ^א יפה רעיתי הנה יפה עיניך יונים מבעד לצמתך שערך
 בעדר העזים שגלשו מהר גלעד: ^ב שניך בעדר הקצובות שעלו מן
 הרחצה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם: ^ג בחוט השני שפתתך
 ומדברך נאווה כפלה הרמון רקתך מבעד לצמתך: ^ד כמגדל דויד
 צוארך בנוי לתלפיות אלה הפענ תלוי עליו כל שלטי הגבורים: ^ה שני
 שדיך בשני עפרים תאומי צביה הרועים בשושנים: ^ו עד שיפוח היום
 ונסו הצללים אלה לי אליהר המזור ואל גבעת הלבנה: ^ז בלך יפה

רעיתי וכו' אין בך: ה אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי תשורי |
 מראש אמונה מראש שניר וחרמון ממענות אריות מחררי נמרים:
 ט לבבתני אחתי כלה לבבתני באחת מעיניך באחד ענק מצורניך:
 י מוהיפו דדיך אחתי כלה מוהיטבו דדיך מיין וריח שמניך מכל-
 בשמים: יא נפת תטפנה שפתותיך כלה דבש וחלב תחת לשונך וריח
 שלמותיך כריח לבנון: יב גן | נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום:
 יג שלחך פרדס רמונים עם פרי מעדים כפרים עם גרדים: יד נרד |
 וכרכם קנה וקנמון עם כל עצי לבונה מר ואהלות עם כל ראשי
 בשמים: טו מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון: טז עורי צפון
 ובאי תימן הפיחי גני יחלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מעדיו:

ה

א **באתי** לגני אחתי כלה אריתי מזרי עם בשמיו אכלתי יערי
 עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים שתי ושכרו דודים:
 ב אני ישנה ולבי ער קול | דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי
 תמתי שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה: ג פשטתי את כתנתי

אִיכָכָה אֶלְבִּשְׁנָה רַחֲצֵתִי אֶת־רַגְלִי אִיכָכָה אֶטְנַפֵּם: ז דּוּדֵי שֶׁלַח יָדוֹ
מִן־הַחֹר וּכְמֵי הַכּוֹז עָלָיו: ה קָמַתִּי אֲנִי לִפְתּוֹחַ לְדוּדֵי וְיָדֵי נְטַפְר־מֹזֶר
וְאֶצְבְּעֵתִי מֹזֶר עֹבֵר עַל כַּפּוֹת הַמִּנְעוּלִ: ו פְּתַחְתִּי אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי חֶמֶק
עֹבֵר נִפְשִׁי יֵצֵאָה בְּדַבְרֹו בִקְשָׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קִרְאָתִיו וְלֹא עֲנִי:
ז מִצְאָנִי הַשְּׁמֹרִים הַסֹּבְבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פִצְעוֹנֵי נִשְׁאֹו אֶת־רִדְדִי
מִעָלִי שְׁמֹרֵי הַחֲמוֹת: ח הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם אִם־תִּמְצְאוּ
אֶת־דּוּדֵי מַה־תִּגִּידוּ לוֹ שְׁחוּלֹת אֶהְבֶּה אֲנִי: ט מַה־דּוֹדְךָ מִדּוֹד הִיפָּה
בְּנָשִׁים מַה־דּוֹדְךָ מִדּוֹד שְׂבָכָה הִשְׁבַּעְתָּנוּ: י דּוּדֵי צַח וְאֲדוֹם הַגּוֹל
מִרְבֵּכָה: יא רֹאשׁוֹ פָתַם פֹּז קוֹצוֹתָיו תִּלְתָּלִים שְׁחָרוֹת כְּעוֹרֵב: יב עֵינָיו
בִּיזוֹנִים עַל־אִפְיקוֹ מִיָּם רַחֲצוֹת בַּחֲלָב יִשְׁכּוֹת עַל־מִלְאָת: יג לַחֲיוֹ
כְּעָרוֹגֶת הַבֶּשֶׂם מַגְדָּלוֹת מִרְקָחִים שִׁפְתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים נְטָפוֹת מֹזֶר
עֹבֵר: יד יָדָיו גְּלִילֵי זָהָב מִמְּלָאִים בְּתַרְשִׁישׁ מַעֲזוֹ עָשֶׂת שֶׁן מַעֲלָפֶת
סְפִירִים: טו שׁוֹקָיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ מִיִּסְדִּים עַל־אֲדָנֶי־פֹ מִרְאֹהוּ כִלְכֶּנוֹן
בַּחֹר כְּאַרְזִים: טז חֲבוֹ מִמֵּתִקִּים וְכֹל מִחֲמָדִים זֶה דּוּדֵי זֶה רַעִי בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם:

א **אנה** הלך דודך חיפה בנשים אנה פנה דודך ונבקשנו עמך:
ב דודי ירד לגנו לערונות הבשם לרעות פנים וללקט שושנים: ג אני
לדודי ודודי לי הרעה בשושנים: ד יפה את רעיתי כתרצה נאמה
בירושלם אימה בנדגלות: ה הסבי עיניך מנגדי שהם הרחיבני שערך
בעדר העזים שגלשו מן הגלעד: ו שניך בעדר הרחלים שעלו מן
הרחצה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם: ז כפלח הרמון רקתך
מבעד לצמתך: ח ששים הפיה מלכות ושמונים פילגשים ועלמות אין
מספר: ט אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה ברה היא לילדתה
ראוה בנות ויאשרוה מלכות ופילגשים ויהללוה: י מיראת הנשקפה
כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה בנדגלות: יא אלגנת אגוז
ירדתי לראות באבי הנחל לראות הפרחה חגפן הנצו הרפנים: יב לא
ידעתי נפשי שמתני מרכבות עמיי נדיב:

א **שובי** שובי השולמית שובי שובי ונחזה בך מה תחזו בשולמית
במחלת המחנים: ב מה יפו פעמך בנעלים בתנדיב חמוקי ירכך

כִּמּוֹ חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אִמּוֹן: ג שֶׁרָרַךְ אֶגֶן הַסֶּהַר אֶל־יַחֲסֵר הַכּוֹז
 בִּטְנֶךָ עֲרַמַת חֲטִיִּם סוּגָה בְּשׁוֹשָׁנִים: ד שְׁנֵי שְׂדֵיךְ בִּשְׁנֵי עֶפְרַיִם תֵּאֲכֹל
 צִבְיָה: ה צוּאֲרֶךְ כַּמְגֹדֶל הַשֵּׁן עֵינֶךָ בְּרֻכּוֹת בַּחֲשָׁבֹן עַל־שַׁעַר בֵּת־
 רַבִּים אַפֶּךָ כַּמְגֹדֶל הַלְבֹנוֹן צוּפָה פָּנֵי דַמְשֶׁק: ו רֹאשֶׁךָ עַלֶיךָ כְּבָרְכֹל
 וְדִלַת רֹאשֶׁךָ בְּאַרְגָּמֹן מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרֹהֲטִים: ז מִזֶּה־יָפִית וּמִזֶּה־נַּעֲמֹת
 אֲהַבָּה בַת־עֲנֻנִים: ח זֹאת קוֹמַתְךָ דְּמוּתָהּ לַתִּמֹר וְשְׂדֵיךְ לַאֲשְׁכְלוֹת:
 ט אֲמַרְתִּי אֶעֱלֶה בַתִּמֹר אֲחֻזָּה בְּסִגְסִנֵּי וְהִדִּירָנָא שְׂדֵיךְ בַּאֲשְׁכְלוֹת
 הַגֶּפֶן וְרִיחַ אַפֶּךָ בַּתְּפוּחִים: י וַחֲכֶךָ בֵּין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים
 הוֹבֵב שִׁפְתֵי יִשְׁנִים: יא אֲנִי לְדוּדֵי וְעָלִי תִשׁוּקְתּוֹ: יב לֵבָה דוּדֵי נֶצַח
 הַשֹּׁדֶה נְלִינָה בַּכִּפְרִים: יג נִשְׁכִּימָה לְכַרְמִים נִרְאָה אִם פָּרְחָה הַגֶּפֶן
 פָּתַח הַסְּמֹדֶר הַנֶּצֶח הַרְמוּנִים שֵׁם אֲתָן אֶת־דוּדֵי לָךְ: יד הַדּוּדָאִים
 נִתְעוֹרְרִיחַ וְעַל־פִּתְחֵינוּ כָּל־מְגֹדִים חֲדָשִׁים גַּם־יִשְׁנִים דוּדֵי צִפְנָתִי לָךְ:

ח

א **מִי** יִתְנַךְ בָּאֵח לִי יוֹנֵק שְׂדֵי אִמִּי אֲמַצְאָךְ בַּחוּץ אֲשַׁקֶּךָ גַּם לֹא־יִבְחוּ
 לִי: ב אֲנִיהֲגֵל אֲבִיאָךְ אֶל־בֵּית אִמִּי תִלְמֹדְנִי אֲשַׁקֶּךָ מִיּוֹן הַרְקָח מַעֲסִים

רמוני: ג שמואלו תחת ראשי וימינו תחבקני: ד השבעתי אתכם בנות
 ירושלם מהתעירו | ומהתעירו אתהאבה עד שתחפין: ה מי
 זאת עלה מןהמזכר מתרפקת עלדודה תחת התפוח עוררתך
 שמה חבלתך אמך שמה חבלה ילדתך: ו שימני כחותם עללבך
 כחותם עלזרועך כיענה כמות אבהה קשה כשאל קנאה רשפיה
 רשפי אש שלהבתיה: ז מים רבים לא יוכלו לכבות אתהאבה
 ונהרות לא ישטפוה אםיתן איש אתכלהון ביתו באבהה בוז יבזו
 לו: ח אחות לנו קטנה ושדים אין לה מהנעשה לאחתנו ביום שידבר
 בה: ט אםחומה היא נבנה עליה טירת כסף ואסדלת היא נצור
 עליה לוח ארז: י אני חומה ושדי כמגדלות אז הייתי בעיני כמוצאת
 שלום: יא פרם היה לשלמה בבעל המון נתן אתהפרם לנטרים
 איש יבא בפריו אלף כסף: יב פרמי שלי לפני האלף לך שלמה
 ומאתים לנטרים אתפריו: יג היושבת בגנים חברים מקשיבים
 לקולך השמיעני: יד ברח | דודי ודמה לך לצבי או לעפר האילים
 על הרי בשמים: וחוזרים על הפסוק הקודם שוב: היושבת בגנים חברים
 מקשיבים לקולך השמיעני:

יהי רצון שלאחר אמירת שיר השירים:

רבון כל־העולמים, יהי רצון מלפניך יהוה — אלהינו ואלהי אבותינו, שבזכות
שיר השירים אשר קראנו ולמדנו, שהוא קדש קדשים. ובזכות פסוקיו, ובזכות
תבותיו, ובזכות אותיותיו, ובזכות נקודותיו, ובזכות טעמיו, ובזכות שמותיו וצדקתו
ורמזיו וסודותיו הקדושים והטהורים והנוראים היוצאים ממונו, שתהא שעה זו
שעת רחמים, שעת הקשבה, שעת האזנה, ונקראך ותעננו, נעתיר לך והעתר
לנו. ותהיה עולה לפניך קריאת שיר השירים ולמודו באלו השגנו כל־הסודות
הנפלאים והנוראים אשר הם חתומים וסתומים בו בכל־תנאי. ונזכה למקום
שהנפשות, הרוחות והנשמות נחצבות משם, ובאלו עשינו כל־מה שמטל עלינו
להשיג, בין בגלגול זה, בין בגלגלים אחרים, ולהיות מן העולים והזוכים לעולם
הבא עם שאר צדיקים וחסידים. ומלא כל־משאלות לבנו לטובה לעבודתך,
ותהיה עם לבבנו ואמרי פינו בעת מושבותינו, ועם ידינו בעת מעבודנו, ותשלח
ברכה והצלחה והרוחה בכל־מעשה ידינו. ומעפר ענינו תקימנו, ומאשפות דלותנו
תרוממנו, ותשיב שכנתך לעיר קדשך, במהרה בימינו, אמן

חד גדיא, חד גדיא דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא שונרא ואכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי,
חד גדיא, חד גדיא.

ואתא כלבא ונשך לשונרא, דאכלה לגדיא,
דזבין אבא בתרי זוזי, חד גדיא, חד גדיא.

ואתא חוטרא והכה לכלבא, דנשך לשונרא, דאכלה
לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי, חד גדיא, חד גדיא.

ואתא נורא ושרף לחוטרא, דהכה לכלבא, דנשך לשונרא,
דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי, חד גדיא, חד גדיא.

ואתא מיא, וכבה לנורא, דשרף לחוטרא, דהכה לכלבא,
דנשך לשונרא, דאכלה לגדיא, דזבין אבא בתרי זוזי, חד
גדיא, חד גדיא.

וְאַתָּא תוֹרָא וְשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא, דְּשִׁרְף
לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאִכְלָה
לְגִדְיָא, דְּזִבִּין אָבָא בְּתֵרֵי זִוְי, חַד גִּדְיָא, חַד גִּדְיָא.

וְאַתָּא הַשּׁוּחַט וְשִׁחַט לְתוֹרָא, דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא,
דְּשִׁרְף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאִכְלָה
לְגִדְיָא, דְּזִבִּין אָבָא בְּתֵרֵי זִוְי, חַד גִּדְיָא, חַד גִּדְיָא.

וְאַתָּא מִלְּאךְ הַמּוֹת, וְשִׁחַט לְשׁוּחַט, דְּשִׁחַט לְתוֹרָא,
דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא, דְּשִׁרְף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכַלְבָּא,
דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאִכְלָה לְגִדְיָא, דְּזִבִּין אָבָא בְּתֵרֵי זִוְי,
חַד גִּדְיָא, חַד גִּדְיָא

וְאַתָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁחַט לְמִלְּאךְ הַמּוֹת, דְּשִׁחַט
לְשׁוּחַט, דְּשִׁחַט לְתוֹרָא, דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא, דְּשִׁרְף
לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאִכְלָה לְגִדְיָא,
דְּזִבִּין אָבָא בְּתֵרֵי זִוְי, חַד גִּדְיָא, חַד גִּדְיָא.

أحرق العصاية التي ضربت الكلب ، الذي
عض القطة التي أكلت الجدي ، الذي اشترى
أبي بليزتين . واحد جدي ، واحد جدي .

وأجا الذباج ، وذبح الثور ، الذي شرب الماء
، التي أطفأت النار ، التي أحرق العصاية ،
التي ضربت الكلب ، الذي عض القطة التي
أكلت الجدي ، الذي اشترى أبي بليزتين . واحد
جدي ، واحد جدي .

وأجا ملاك الموت ، وذبح الذباج ، الذي ذبح
الثور ، الذي شرب الماء ، التي أطفأت النار
التي أحرق العصاية ، التي ضربت الكلب الذي
عض القطة التي أكلت الجدي ، الذي اشترى
أبي بليزتين . واحد جدي ، واحد جدي .

وأجا المقدس مبارك هو . وذبح ملاك الموت
، الذي ذبح الذباج ، الذي ذبح الثور ، الذي
شرب الماء ، التي أطفأت النار ، التي أحرق
العصاية التي ضربت الكلب ، الذي عض القطة
التي أكلت الجدي الذي اشترى أبي بليزتين
واحد جدي ، واحد جدي

واحد جدي ، واحد جدي . الذي اشترى
أبي بليزتين . واحد جدي ، واحد جدي .

وأجت القطة ، وأكلت الجدي الذي اشترى
أبي بليزتين . واحد جدي ، واحد جدي .

وأجا الكلب ، وعض القطة التي أكلت الجدي
، الذي اشترى أبي بليزتين . واحد جدي ،
واحد جدي .

وأجت العصاية ، وضربت الكلب الذي عض
القطة التي أكلت الجدي الذي اشترى أبي
بليزتين واحد جدي ، واحد جدي .

وأجت النار ، وأحرق العصاية التي ضربت
الكلب ، الذي عض القطة التي أكلت الجدي
، الذي اشترى أبي بليزتين . واحد جدي ،
واحد جدي .

وأجت الماء ، وأطفأت النار ، التي أحرق
العصاية التي ضربت الكلب ، الذي عض القطة
التي أكلت الجدي ، الذي اشترى أبي بليزتين
. واحد جدي ، واحد جدي .

وأجا الثور ، وشرب الماء التي أطفأت النار التي